

”Surfing can take you places” - Håb om en alternativ fremtid
blandt unge lokale surfere i Papua Ny Guinea

Speciale af Marcus Juhl

Studienummer: 20116002

Antal tegn: 190.631

Vejleder: Mikkel Rytter

Antropologi, institut for Kultur og Samfund, Aarhus Universitet

Januar 2017

Abstract

Based on three-and-a-half-month ethnographic fieldwork in the village called Lido in the north-western region of Papua New Guinea, this thesis explores the life of local young men who dream of another life and future.

The general opinion in Lido is that education is the door that can grant you a good job and a better life in another province or country. The majority of the young men don't seem to achieve this future. Most of them have been stranded in the education system - primarily because of a lack of funds. Instead of giving up and accepting a fate that is bound to a life in the village with few chances of social progression, a lot of young men seem to have created a new focal point of hopefulness through modern surfing.

In this thesis I show how surfing is a useful instrument for these young men. It is a social game that grants them new expectations to the forth-coming. They try to imagine a different future as professional surfers, even though no one in Lido has achieved this yet. Furthermore, by not restricting this thesis to the game-metaphor, I argue that through surfing they are trying to navigate a different life trajectory. On this route they can envision social progression in the future - a life where they are not doomed to failure but rather destined to success and greatness.

I further argue that the power to imagine and pursue this alternative future life is made possible due to the stories being told about surfing that "*can bring you places*". The young men are trying to make the stories come true by training in the waves. I argue that this is an act of imitation. The young men are copying the surfing tourist who is surfing the waves on the coastline of Lido as well as the professional surfers they read about in magazines. The practice of mimesis is not just a simple reproduction of the westerners, but an attempt to fulfil the story that is being told, that surfing "*can bring you places*".

The young men are granted a new perspective through surfing. By capturing the perspective of foreign surfers, they have the opportunity to see themselves and the world around them in a different way. However, this is a double-edged sword since it can lead to both a devastating acknowledgment of their own limits, and also inspire to a continuing modelling of the stories about surfing. This ambivalence reflects a general theme during this thesis - that hopefulness is entangled with hopelessness. The surfing career that is the end-point of the young men's navigation seems to be fraught with uncertainties since the social

environment restricts their desired movement. The uncertainties can make the young men doubt the route they are envisioning and are walking on, or even change their focal point of hopefulness and drawing up a new life trajectory. What seems to be certain about surfing as an alternative life trajectory is apparently the uncertainty.

keywords: social navigation, hope and hopelessness, social games, transformation and limitations, storytelling, imitation.

Indholdsfortegnelse

Abstract	1
Læsevejledning.....	4
Indledende Kapitel	8
0.1 Feltfortælling - indledende fortælling	8
0.2 Problemstillinger	9
0.3 Teoretisk og analytisk positionering.....	10
0.4 Metodisk afsnit.....	14
0.5 Gennemgang af kapitler	19
Kapitel 1 – Frustrerede Unge Mænd	21
1.1 Feltfortælling - Mikes historie	21
1.2 Papua Ny Guineas moderniseringsproces.....	22
1.3 Introduktion til felten	24
1.4 Unge i <i>moneyworld</i>	28
1.5 Social eksistens.....	31
1.6 Fanget i en venteposition	35
1.7 Surfing	38
1.8 Opsummering af kapitel	43
Kapitel 2 – En Alternativ Livsbane	44
2.1 Feltfortælling - Elias og Frank	44
2.2 Træning og talent	45
2.3 Det alternative sociale spil	47
2.4 Delkonklusion.....	52
2.5 Surferen - en navigatør	53
2.6 Feltfortælling - George	54
2.7 Håbløshed	56
2.8 Sociale horisonter.....	58
2.9 Opsummering af kapitel	61
Kapitel 3 – Transformative Fortællinger og Social Praksis	62
3.1 Fortællingerne om Emanuel.....	62
3.2 Fortællinger	63
3.3 The world outside.....	64
3.4 Surfing i Lido – en fortælling	70
3.5 Positiv referenceramme	72
3.6 Imitation	74
3.7 Et andet perspektiv	79
3.8 Opsummering af kapitel	85
Konklusion	86
4.1 Håb og håbløsheder	86
4.2 Videre arbejde.....	88
Litteraturliste.....	90
Bilag.....	95

Læsevejledning

Informanter i dette speciale optræder under pseudonymer.

Citationstegn og kursiv bruges ved citater fra informanterne og uddrag fra øvrigt materiale. Generelle talemåder og udtryk markeres ydermere med citationstegn. Samtaler i felten foregik på engelsk og på det lokale sprog, tok-pisin. Ofte blandede informanterne de to sprog under samtalerne. Ved brug af citater på tok-pisin, vil der følge en oversættelse til dansk.

Kursiv benyttes i forbindelse med lokale termer, teoretiske begreber samt skribentens egne fremhævelser.

For læsevenlighedens skyld vil jeg kort præsentere de væsentligste personer og grupper samt de mest centrale lokale termer fra mit feltarbejde i landsbyen Lido i det nordvestlige Papua Ny Guinea i Sandaun Province. Læseren kan således løbende vende tilbage til dette afsnit for at danne overblik.

Lokale aktører

Nu følger en liste over de **unge mænd** i landsbyen Lido, der primært refereres til:

- Mike er en 25-årig ung mand, der har færdiggjort 12. klassetrin, og som venter på svar om han kan få offentlig støtte til en videregående uddannelse. Han tjener primært penge ved at sælge indonesiske våben. Mike bor hos sine forældre sammen med sin kæreste og baby. Ligesom de øvrige informanter har Mike og hans familie endnu ikke fået råd til at betale brudeprisen.
- Elias er en 20-årig surfer, der er i gang med 10. klassetrin. Han ved endnu ikke, hvordan han skal få penge til efterfølgende at tage en videregående uddannelse. Ligesom Mike bor han hjemme hos sine forældre med sin kæreste og baby, da han ikke har råd til at bygge sin egen hytte.
- Frank er 26 år og bor i sin nu afdøde fars faldefærdige hytte. Han droppede ud af skolen i 8. klassetrin grundet økonomiske problemer. Udover at surfe arbejder han som teamleder for et hold af sikkerhedsvagter uden foran butikkerne i den

nærliggende by Vanimo. Efter sin fars død stoppede han med at smugle marihuana og våben over den indonesiske grænse. I stedet er han begyndt at bygge en ny hytte til ham selv og en fremtidig kone.

- Gabriel er en passioneret surfer, men har travlt med at arbejde som sikkerhedsvagt i byen Vanimo. Gabriel droppede ud af skolen i 10. klassetrin af økonomiske årsager. Han er 27 år gammel og har bygget en midlertidig hytte, indtil han får råd til at bygge en bedre hytte til sin kæreste og to børn.
- Den 25-årige George er en af de dygtigste surfere i Lido. Han droppede ud af skolen for at få mere tid til at træne ude i bølgerne, men til sin store frustration er han endnu ikke blevet professionel. Han bor sammen med sin gravide kæreste hos sin mor og far.
- Emanuel er den lokale helt. I en alder af 28 har han både været i USA og Australien. I Australien deltog han i en surfingkonkurrence, som han dog ikke vandt. Han bor i sin egen hytte sammen med sin kæreste og baby. Han er skiftevis arbejdsløs og tager småjobs i Vanimo.

Når jeg referer til den **voksne eller ældre befolkning** i Lido er der tale om en række individer i alderen 40 og opefter. Det er samtidig også en gruppe, der typisk står i en bedre social og økonomisk position end yngre indbyggere i Lido. I modsætningen til mange af de unge mænd har mange mænd over 40 år bygget deres egen hytte, overstået betalingen af brudeprisen og enkelte har endda egen bil eller båd.

Udenlandske aktører

I Lido findes et lille australsk ejet resort. Dette bringer **udenlandske turister** til, som ønsker at surfe ud for Lidos kyst. De fleste turister opholder sig primært på resortet, men de går dog igennem landsbyen for at nå til de forskellige *surfingspots* på Lidos kyststrækning.

Et par kilometer væk fra Lido ligger den nærliggende by Vanimo hvor **asiatiske forretningsfolks** indflydelse er markant. En malaysisk tømmervirksomhed fælder træer i den omliggende regnskov og eksporterer det fra havnen i Vanimo. Derudover ejer asiaterne samtlige butikker i Vanimo, hvor lokale fra Lido søger arbejde.

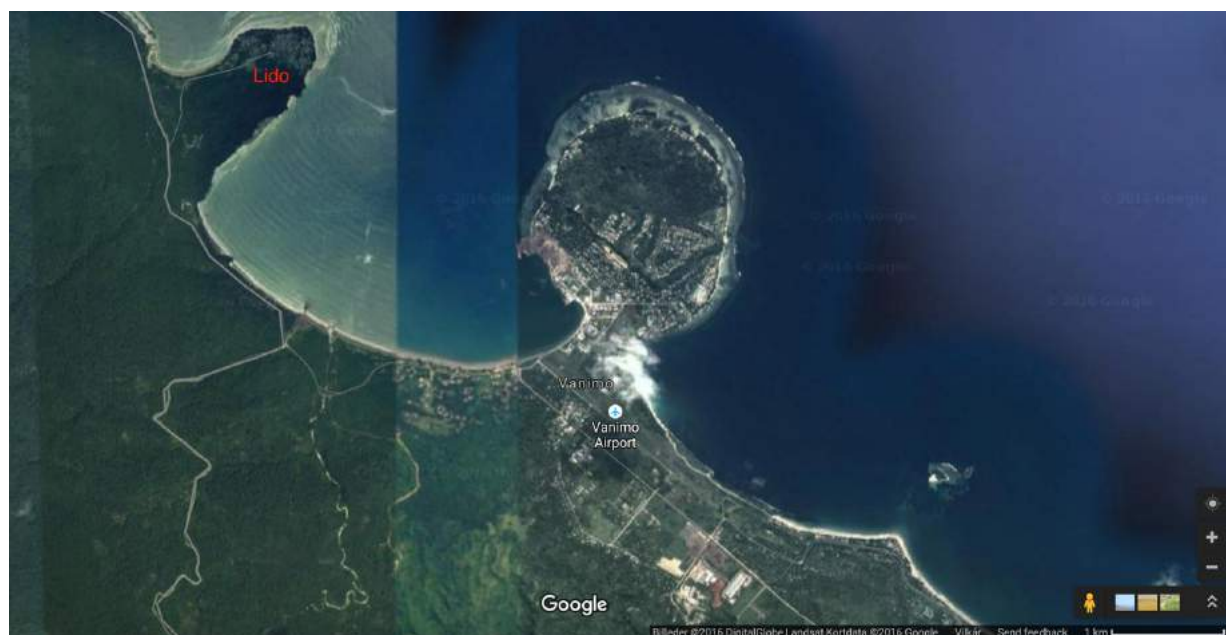
Centrale lokale termer

- *Moneyworld* – refererer til en uretfærdig samfundsorden drevet af en universal valuta i form af penge.
- *Stap nating* – direkte oversat betyder det, at man ingenting laver, men det bruges ofte til at beskrive traditionelle landsbyaktiviteter samt ulovlige aktiviteter som at drikke og sælge hjemmebryg.
- *Raun-raun* – referer til at slentre rundt i landsbyen uden et decideret formål udover at fordrive tiden eller besøge bekendtskaber.
- *Village boys* – er ugifte unge mænd, ofte uden job eller uddannelse, der hænger ud i landsbyen, hvor de *stap nating* eller går *raun-raun*. *Village boys* står i kontrast til voksne gifte mænd med job eller egen forretning.
- *Wantoks* – er en kontekstafhængig term, der både kan referere til ens nære eller fjerne slægtninge i landsbyen, men samtidig også til folk fra samme provins eller land.
- *Tingting* – betyder tanker eller ideer, hvilket bærer stor lighed med *save*, der betyder forståelse.

Kort over området

Papua Ny Guinea - Screenshot fra Google Maps

Vanimo og Lido - Screenshot fra Google Maps

Lido - Screenshot fra Google Maps

Indledende Kapitel

0.1 Feltfortælling - indledende fortælling

Jeg slentrer langs stierne en tidlig eftermiddag i landsbyen Lido i Papua Ny Guinea (PNG), mens jeg går rundt og hilser på landsbybeboerne. I det fjerne kan jeg høre grin, råb og musik. Ofte kommer en sådan larm fra de lokale unge mænd, der ofte har meget fritid. Mange unge har nemlig ikke fast arbejde, er droppet ud af uddannelsessystemet og dyrker sjældent de små marker i bushen eller fisker. Jeg bevæger mig nysgerrigt nærmere og finder som forventet en flok unge mænd siddende på stranden omringet af afskårne sodavandsflasker, som de bruger til at drikke hjemmebrygget alkohol af. De råber og vinker mig derhen. Jeg genkender nogle af dem, da jeg den foregående dag surfede sammen med dem nogle få hundrede meter fra der, hvor de nu sidder. Her bryder havet på koralrevet og skaber op mod to meters høje bølger, mens de lokale unge prøver at "fange" bølgerne og glide med på deres surfbræts.

Billeder fra den beskrevne dag

I dag er der dog ingen surfere ude i vandet. Jeg sætter mig ned i rundkredsen, hvor der lugter kraftigt at urin. Elias, en ung surfer, sidder på en boomblaster, der spiller en blanding af vestlig pop musik og lokal reggae musik. Jeg smiler til dem og prøver at ignorere lugten ved at lytte intenst til musikken. Måske fornemmer Elias, at jeg har fokus på musikken. I hvert fald begynder han at fortælle mig om det lokale band, der spiller: *"This guy went to England and the Queen made him to a sir. He comes from highlands, but he went to school here (i Vanimo distriktet)"*. Jeg nikker anerkendende, selvom jeg tvivler på, alle ele-

menter af historien er lige sandfærdige. Da det næste nummer afspilles, forklarer Elias: "*And this guy, Nakitus, he went to Afrika and played there in front of a lot of people.*" Vi fortsætter med at lytte til musikken, mens jeg til de andres ærgrelse afslår tilbuddet om et krus med lokalt destilleret alkohol, som er blevet filtreret igennem en snavset T-shirt. Lige som jeg overvejer at rejse mig, kigger en af fyrene på mig, og i en bestemt tone forlanger han: "*Now you tell us stories from your country*". Som så mange gange før fortæller jeg en historie om livet i Danmark, som jeg håber, vil tilfredsstille mit publikum.

Efter historieseancen forlader jeg gruppen og går tilbage mod min værtsfamilies hytte. Mens jeg går, studser jeg over de lokales kontinuerlige ønske om at høre historier om Danmark, og Elias' begejstring over, at musikere fra PNG har rejst til andre lande i kraft af deres musikkarriere. Hvorfor er de så fascineret af udlandet? Det får mig til at tænke over det udsagn, jeg efterhånden har hørt adskillige gange - at surfing "*can take you places*". Den unge Elias håber ikke at blive en professionel musiker. Han håber, som så mange unge mænd i Lido, at rejse ud i verden som professionel surfer. Spørgsmålet er, hvordan skal jeg som antropolog vælge at analysere dette håb?

0.2 Problemstillinger

I dette speciale retter jeg fokus på unge mænd i Lido og deres forhold til surfing. Jeg har undret mig over, at unge mænd i en landsby fjernt fra den internationale surfingscene håber at blive professionelle surfere og fantaserer om et liv uden for Lido. Jeg vil forsøge at tage surfing seriøst og ikke blot afskrive det som et ligegyldigt tidsfordriv. Som antropolog Roberto DaMatta forklarer, så bliver sport ofte fejlagtigt italesat som noget, der mystificerer mennesker, som en marginal aktivitet, der fjerner fokus fra vigtigere gøremål. Med andre ord tillægges sport ikke samfundsmæssig værdi, da det ofte anses som et tidsfordriv (DaMatta 2009:100-101). I et studie af fodbold i Brasilien viser DaMatta derimod, at sporten kan have samfundsmæssig betydning. Igennem fodbold åbnes et mulighedsrum, for at centrale samfundsmæssige konflikter kan medieres. Selvom Brasilien er et hierarkisk samfund, hvor "*the good are born good*" (ibid.:116), gav fodbolden dem håbet om, at de kunne ændre deres skæbne og opnå social mobilitet igennem praktiske færdigheder på fodboldbanen (ibid.:106-116). I dette speciale ønsker jeg også at tage udgangspunkt i lokale surfere, hvis

muligheder synes begrænset, men som finder håb i en professionel sportskarriere. Formålet med denne opgave er altså ikke at undersøge surfing for surfings skyld. Mit mål er ikke at udforske en surfing kultur, der har spredt sig på globalt plan (Ford & Brown 2006:47). Derimod vil jeg undersøge, hvilken rolle surfing spiller for en gruppe, ofte arbejdsløse og uuddannede, unge mænd i Papua Ny Guinea. DaMattas brasilianske fodboldspillere spillede et spil, der ikke kun handlede om at få bolden i mål, men også om social mobilitet (DaMatta 2009:106). Ligeledes vil jeg undersøge, hvad der er "på spil", når de unge mænd padler imod bølgerne og træner for at lære nye manøvrer. Min problemformulering lyder derfor:

Hvorfor interesserer unge mænd i Lido sig for surfing, og i hvilket omfang bliver surfing et middel til at udforme alternative fremtider?

Dette vil undersøges i et analytisk arbejde i spændet mellem håb og håbløshed, mellem transformationer og begrænsninger.

0.3 Teoretisk og analytisk positionering

En antropologisk litteratur om unge

Dette speciale skriver sig ind i en antropologi om unge, der forsøger at skabe en fremtid i socialt stringente omgivelser. Antropologerne Henrik Vigh (2006, 2009, 2010) og Jesper Bjarnesen (2009, 2010) skriver begge om, hvordan unge mænd i Afrika på forskellig vis forsøgte at undslippe en uønsket social tilværelse i et usikkert socialt terræn. Bjarnesen forklarer, hvordan unge mænd fra Elfenbenskysten prøvede at forestille sig en fremtid og agerede for at gøre den til en realitet. Han eksemplificerer dette i historien om Moudi, der blandt andet havde forhåbninger om at få en følelse af kontrol tilbage i sit liv (Bjarnesen 2009:121-127). Vigh beskriver, hvordan unge mænd i Guinea Bissau sad fast i "...a social moratorium with very few possibilities of escape" (Vigh 2010:6). Disse unge mænd havde svært ved at opnå social mobilitet og et meningsfuldt socialt liv i fattige og konfliktprægede omgivelser. Alligevel forsøgte de at forestille sig mulige fremtider ved eksempelvis at tilslutte sig militser for senere at få adgang til jobmuligheder i udlandet (ibid.:3-8). Antropolog Martin Frederiksens studie af primært arbejdsløse, georgiske unge mænd i Batumi er også et studie af unge, der oplevede, at det liv, de havde drømt om, viste sig at være svært at opnå. De georgiske mænd var frustreret over de begrænsede arbejdsmuligheder i byen, samt at stramninger i

visa-reglementet gjorde det svært at komme til Rusland for at studere eller arbejde. Mange af de skuffede unge mænd var afhængige af stoffer, og der herskede en generel følelse af depression. Alligevel prøvede de at skabe et socialt netværk med russere og europæere via digitale chatprogrammer for at bane vejen til et bedre liv i Europa eller Rusland (Frederiksen 2014:28-32).

Dette speciale omhandler ligeledes primært unge arbejdsløse og ufaglærte mænd, som prøver at finde alternative livsbaner, da deres liv ikke former sig, som de havde ønsket. Hvad, der er særligt ved de unge mænd i Lido, er, at de via surfing forsøger at forandre deres nuværende sociale situation. Der er i forvejen lavet undersøgelser om, hvordan unge mænd med lille chance for social progression bruger sport som redskab til at opnå succes (Wacquant 1995, DaMatta 2009, Kwauk 2014). Også i den Oceaniske region er sport blevet et genstandsfelt for socialvidenskaben, blandt andet fordi: "*...Pacific peoples find themselves positioned within dynamics of contemporary local, state, regional, and global economies that in many cases compel engagement with sport beyond mere forms of recreation and play*" (Uperesa 2014:264). I Christina Kwauks etnografiske studie i Samoa beskrives det eksempelvis, hvordan en international rugbykarriere i New Zealand blev anset som en alternativ vej mod succes. Særligt for unge mænd, der var blevet erklæret akademisk uegnede (Kwauk 2014:304-305). Kwauk pointerer, at de unge, der opnåede sportslig succes, sendte penge tilbage til landsbyen med udgangspunkt i en lokal logik om en cirkulær mobilitet mellem *i'inei* (lokale) og *i'ifafo* (ude af landet) (ibid.:315-318). Mit studie af unge lokale surfere i Papua Ny Guinea er en undersøgelse af unge mænd, der ligeledes ser sport som en alternativ livsbane i kraft af håbet om en international professionel surfingkarriere. Ingen af de unge mænd har dog opnået en professionel karriere i udlandet endnu. Sagt med andre ord er de unge mænds håb endnu ikke blevet indfriet. Surfing i PNG er kun blevet undersøgt af antropolog Paige West, som primært har valgt at fokusere på surfing som en international turismeindustri med iboende fantasier om PNG (West 2014:412). Som jeg har forklaret i dette afsnit, har jeg derimod valgt at tage de lokale surfers perspektiv.

Teoretiske perspektiver

Mit fokus er, hvordan surfing i kraft af en potentiel professionel surfing karriere kan give de, ofte arbejdsløse eller uuddannede, unge mænd i Lido håb for fremtiden. For at analysere de unges sociale position, som de forsøger at undslippe, vil jeg bruge antropolog og sociolog Pierre Bourdieus genetisk strukturalistiske teori, hvor samspillet mellem objektive strukturer og subjektive vurderinger og forestillinger undersøges (Bourdieu & Wacquant 1996:19-23). Bourdieu beskriver den sociale verden som forskellige *sociale spil* eller *spillefelter*. Disse spil, eksempelvis uddannelsessystemet, er sociale rum med forskellige objektive tendenser eller chancer. I spillene kæmper forskelligt positionerede aktører mod hinanden i forventningen om et udbytte af deres engagement. Den enkelte aktør deltager på baggrund af sine spilstrategier og fornemmelser for at spille spillene, der er afhængig af aktørens personlige dispositioner eller mangel på samme (Bourdieu 2000:208-215). I forhold til min analyse anvender jeg Bourdieu til at vise, at de unge mænd ikke har de rette forudsætninger for at gribe chancerne i form af et godt job via uddannelsessystemet. De forsøger dog at spille det alternative spil, surfing. Det empiriske materiale fortæller desuden en historie om, at håbet til surfing kan bryde, og at tvivlen kan tage over. Her kan Bourdieus teori også forklare, at håbet til surfing formentlig kun er et midlertidigt alternativ, da magtbalancen i den sociale verden er tilbøjelig til at reproducere sig selv (ibid.:231-232).

Ved kun at åbne empiren op med Bourdieus begrebsapparat, ville det blive et ensidigt billede af fastlåste unge mænd med midlertidige alternative håb. Selvom at tvivl og modløshed i glimt overtager, da ingen endnu er blevet professionelle surfere i Lido, så lever håbet om en surfingkarriere stadig i Lido. For at forklare dette yderligere benytter jeg antropolog Henrik Vighs navigationsbegreb, hvor aktører bevæger sig i forhold til sociale omgivelser, der i sig selv er i bevægelse (Vigh 2009:420). Vighs teori gør det muligt at forstå de unge surfere som aktive navigatører, der vælger alternative livsbaner, hvor deres handlekraft påvirkes frem for at blive reproduceret af sociale omgivelser (ibid.:427). Jeg vil forklare, at de unge surfers navigation uundgåeligt vil bære præg af både håb og håbløshed (Bjarnesen 2010, 2009), samt at de ved at indtage et perspektiv fra det punkt, der navigeres efter, kan omforme nutiden (Miyazaki 2006).

For at arbejde videre med de unge surfere som skabende aktører anvender jeg antropolog Michael Jacksons fænomenologiske tilgang, hvor de skabende kræfter lokaliseres i det levede liv og fortællingerne herom frem for ydre strukturer (Jackson 1996:38-39). Fortællingerne indeholder et potentiale til at forandre vores oplevelse af rejsen gennem livet, da: "*In making and telling stories we rework the reality...*" (Jackson 2002:16). I analysen læner jeg mig op ad Jacksons teori og viser, at de unge surfere forsøger at forandre forholdet til verden omkring dem gennem fortællinger om surfing (ibid.:15-16).

I opgaven bevæger jeg mig således gradvist længere over i en fænomenologisk retning. Bourdieus generisk strukturalistiske tilgang er velegnet til at analysere den fastlåste og frustrerende position, de unge mænd i Lido står i. Vighs navigationsbegreb er derimod mere anvendeligt til at åbne op for en analyse af unge mænd, der søger alternative ruter og fremtider uden Bourdieus retorik om reproduktion. Derudover kan Jacksons fænomenologiske og narrative tilgang bruges til at analysere det håb, der trods alle odds stadig er til stede, ved at forklare, hvordan fortællingerne om surfing kan transformere de unge mænds oplevelser af verden. Dermed ikke sagt at jeg ønsker at portrætere surferne som individer uden begrænsninger, der skaber nye virkeligheder uafhængigt af de sociale og fysiske omgivelser. Dette tydeliggøres også i specialets afslutning. Her viser jeg, at de unge surfere indtager et udenlandsk perspektiv. Herved kan de både opnå en erkendelse af den ydre realitets restriktioner, men samtidig kan de også blive inspireret til at forandre og transformere den uønskede situation yderligere.

Et fælles mål, jeg deler med både Bourdieu og Jackson, er, at jeg ikke ønsker at skabe en falsk opsplittning mellem teoretisk konstruktion af det undersøgte på den ene side, og praksis på den anden side (Bourdieu & Wacquant 1996:41, Jackson 1996:4). Dette mål, mener jeg, er af stor betydning for legitimiteten af dette speciale og antropologien i særdeleshed, da jeg ikke kun tager surfing-fænomenet seriøst, men også de unges handlinger og meninger. Jeg lader deres stemme være det fundament, som jeg i forskellige analysedele prøver at fremstille i forskellige nuancer. Efter at have placeret dette speciale i en analytisk og teoretisk kontekst vil jeg nu præsentere mine metodiske overvejelser og værktøjer under feltarbejdet.

0.4 Metodisk afsnit

Adgangsgivende forberedelse

Dette speciale er baseret på empirisk materiale, der er indsamlet på et feltarbejde i tre og en halv måned i Lido, en lille landsby i det nordvestlige Papua Ny Guinea. Mit fokus var på unge mandlige surfere i landsbyen, der aldersmæssigt hovedsageligt var i 20'erne. Inden afrejse havde jeg i dokumentarfilmen Splinters fra 2007 set, hvordan de unge surfere var tilknyttet surfingklubber. For hurtigt at få adgang havde jeg på forhånd aftalt at bo hos Kenn, som var leder af den ene af de to surfingklubber i Lido, Sunset Surfclub. Som så ofte i et etnografisk feltarbejde gik alt ikke efter planen. Ingen surfede de første to uger efter min ankomst, og surfingklubberne viste sig kun at være aktive under konkurrencer. Da bølgerne først blev høje nok, begyndte unge mænd og kvinder dog at surfe, hvilket gjorde det lettere at identificere mine informanter. Både unge mænd og kvinder surfer i Lido og har deltaget i forskellige surfingkonkurrencer, og drømmer om en surfingkarriere. Jeg havde dog udpeget de unge mænd som min primære målgruppe på forhånd. Selvom det ville være interessant at få et dybere kendskab til de unge kvindelige surfere i Lido, så indebærer et feltarbejde afgrænsninger og valg, især når tidsperioden er under fire måneder. Afgrænsningen af målgruppen til unge mandlige surfere viste sig også at være en fornuftig beslutning¹. Unge mennesker af modsatte køn færdes ikke synligt sammen i offentligheden, medmindre de allerede er i et forhold. Derudover var de unge mænd meget oftere ude at surfe, fordi de unge kvinder udover at gå i skole også har huslige pligter. De unge mænd var derfor også mere synlige i landsbybilledet, hvor de ofte hang ud og drak hjemmebrygget alkohol, mens de unge kvinder ofte var travlt optaget af at gøre rent, lave mad, hente vand og passe børn. Rent praktisk var det derfor nemmere for mig at få adgang til de unge mænd, mens jeg samtidig undgik at bryde et moralsk kodeks ved at være alene sammen med unge, ugifte piger.

¹ Mulige efterfølgende feltstudier i Lido vil med fordel kunne udvide målgruppen til også at inkludere unge kvindelige surfere.

Lokal kvinde går på en af de mange stier i Lido.

Jeg talte med mange forskellige unge mænd, men særligt de seks, der er blevet præsenteret i læsevejledningen, fungerede som mine hovedinformanter. Undervejs i felten lærte jeg desuden, at det var mere naturligt ikke kun at forfølge individuelle mandlige surfere, men derimod at prøve at blive en del af to af mine hovedinformanters familier. I Lido bruger de unge mænd meget af deres tid på at hænge ud med jævnaldrende. Deres netværk er dog ikke baseret på et tilhørsforhold til surfingklubberne, men er derimod ofte baseret på slægtskab. Landsbyen er geografisk opdelt i områder på baggrund af familiær tilknytning. Når en mand får råd til at bygge en ny hytte, bygger han således ofte tæt på sine øvrige familimedlemmers hytter. De unge mænd bruger derfor naturligt meget tid sammen med deres familie og jævnaldrende fætre og brødre. Ved at tilknytte mig to af surfernes familier fik jeg lettere adgang til surfernes daglige aktiviteter. Disse aktiviteter vil jeg uddybe senere.

Foruden at arrangere min bopæl hos Kenn havde jeg foretaget en række andre forberedende aktiviteter. Jeg har tidligere surfet i Australien og Sri Lanka, og jeg vidste derfor, at surfing er en fysisk krævende sport. Da jeg ikke var en særlig dygtig surfer på daværende tidspunkt løb, svømmede og styrketrænede jeg derfor jævnligt i månederne op til feltarbejdet. Dette gav mig mulighed for bedre at kunne følge mine informanter og være ude på havet i timevis. Antropolog Justin Spinney erkender også vigtigheden af fysisk træning

som metodisk adgangsgivende i sit fysisk krævende feltarbejde som cyklist på bjerget Mont Ventoux: *"Training with a cycling club also equipped me physically for the challenge of researching in the saddle... Without the "miles in my legs", as it were, I very much doubt I would have lasted a day, let alone a week, of researching on Mont Ventoux"* (Spinney 2006:716). Ud over den fysiske træning var oplæringen af mine sproglige egenskaber også et vigtigt metodisk redskab. Jeg blev gjort opmærksom på, at det officielle sprog i PNG, tok-pisin, var muligt at lære på forholdsvis kort tid². I to måneder lyttede jeg derfor intensivt til lydoptagelser på tok-pisin og læste op på grammatikken. Selvom mine sprogegenskaber var mangelfulde, og at nogle af mine informanter også kunne tale engelsk, var sproget et adgangsgivende redskab. Mine sproglige evner samt min interesse for at forbedre disse, gav de lokale et indtryk af, at jeg var oprigtigt interesseret i deres kultur. Herved kunne jeg adskille mig fra de udenlandske surfingturister i Lido, som ofte ikke udvekslede andet end høflighedsfraser med de lokale. Mine sproglige egenskaber hjalp ikke kun med at blive anerkendt blandt de unge mænd, men muliggjorde også, at jeg kunne indtage en *lærlingerolle* (Emerson et al. 2011:40). Både når det gjaldt sproget, sociale forhold, historisk viden samt teknisk kunnen på surfbrættet forsøgte jeg at indtage en rolle som en nysgerrig lærling, der havde behov for hjælp af de lokale "eksperter". Dette hjalp med at afmystificere mig som en hvid, højtuddannet mand fra et ukendt land og skabe en mere jævnbyrdig relation til de unge mænd, der ofte ikke havde uddannelse eller arbejde.

Metodiske redskaber i felten

Mit primære metodiske redskab i løbet af feltarbejdet var deltagerobservation. Ifølge Robert Emerson, Rachel Fretz og Linda Shaw er det en metode, hvor etnografen tager del i informanternes dagligdagsrutiner og udvikler nære relationer med dem. Herigennem kan etnografen indtage en insiderposition og *"...grasp what they experience as meaningful and important"* (ibid.:3). Min indgangsvinkel for at udføre deltagerobservationen og opnå en insiderposition var igennem den føromtalt lærlingerolle. Mere konkret "hang jeg ofte ud" med de unge mænd og prøvede at tage del i og lære hjemmebrygproduktion, fiskeri, dyrk-

² Information omkring det lokale sprog samt øvrige praktiske oplysninger i forbindelse med feltarbejde i regionen blev blandt andet indsamlet ved samtaler med antropologerne Ton Otto og Anders Emil Rasmussen fra Aarhus Universitet.

ning af de små marker i bushen og ikke mindst surfing. Ved at indgå i sådanne aktiviteter oplevede jeg, hvordan de unge mænd ofte var dybt fokuserede ude i bølgerne, men at deres, og dermed også mit, liv i landsbyen modsat bar præg af et langsommeligt tempo, hvilket til tider frustrerede mine informanter. På baggrund af sådanne observationer trådte jeg ud af insiderpositionen, dannede et analytisk overblik (ibid.:5) og analyserede, hvordan surfing, modsat flere af de unges aktiviteter i landsbyen, blev anset som en mulighed for social progression.

I løbet af feltarbejdet benyttede jeg også, hvad Margarethe Kusenbach kalder for *go-along* interview. Det er med andre ord ustrukturerede interviews, der afvikles og inspireres af samtalens naturlige rammer. Selvom metoden minder meget om at "hænge ud" med informanterne, så er den mere proaktiv, da interviewereren aktivt forsøger at indfange informanternes handlinger og opfattelser (Kusenbach 2003:463-464). Jeg benyttede *go-along* interviews, når jeg surferede med de unge mænd, men også under *was-was* (*bade, vaske*) og *raun-raun* (*rundt*) ture, hvor vi henholdsvis gik til floden for at bade og vandrede mere eller mindre formålsløst rundt i landsbyen. Undervejs forsøgte jeg at relatere mine spørgsmål til de konkrete fysiske og sociale omgivelser, eksempelvis når en informant havde "fanget" en bølge. Dette resulterede ofte i en afslappet og mere naturlig tone i samtalerne i forhold til et mere opstillet interview.

I den sidste halvdel af feltarbejdet foretog jeg 15 stillesiddende semi-strukturerede interviews (ibid.:462), hvilket gav mulighed for fordybende samtaler, hvor jeg mere intensivt udsurgte informanterne. Under syv interviews med unge surfere medbragte jeg *motivationskort*, hvor informanterne blev præsenteret for forskellige udsagn om, hvad der motiverede dem til at træne til næste surfingkonkurrence³. Disse udsagn var baseret på tidligere ustrukturerede samtaler, hvor jeg allerede havde fået en fornemmelse af, hvorfor de unge mænd anser surfing som en relevant aktivitet. I øvelsen bad jeg dem udvælge de udsagn, der passede ind i deres situation, eller skrive et helt nyt kort. Øvelsen bekræftede et mønster fra de ustrukturerede samtaler, hvor en karriere som professionel surfer og muligheden for at komme til andre lande blev fremhævet som den primære motivationsfaktor for

³ Se bilag 1

at surfe. Derudover åbnede det op for samtalen at have en fysisk genstand at tale ud fra⁴. De unge mænd kunne nemmere aktiveres i samtalen ved at være med til at styre processen i kraft af deres valg af kort. Derudover kunne de midlertidig undgå øjenkontakt ved at kigge ned i kortene, hvilket fik nogle af informanterne til at slappe mere af i en uvant interview-situation. I et af interviewene forvirrede kortene dog informanten, der valgte alle kort, selv om dette ikke nødvendigvis reflekterede hans motivationer. Generelt set var det dog et nyttigt redskab til at få de unge mænd til at uddybe, hvad surfing betyder for dem.

Den overordnede ramme for mine metodiske tilgange var at skabe en balance mellem en insider- og en outsiderposition (Robben & Sluka 2007:2). På den ene side forsøgte jeg at involvere mig så meget som muligt med mine informanter ved at deltage i deres hverdagsaktiviteter. På den anden side var jeg bevidst om at opretholde en analytisk og reflektiv distance til felten som researcher, interviewer, observatør og noteskriver (Otto 1999:134), hvor jeg så lokale begivenheder som "*objects of possible research interest*" (Emerson et al. 2011:5). Hver dag forsøgte jeg derfor at nedskrive samtaler samt egne overvejelser og sanselige indtryk i mine feltnoter. Da mange noter blev taget under aktiviteter som gåture, var jeg ofte begrænset til at tage mentale noter eller *scratch notes* i form af enkelte fraser eller centrale lokale begreber. Efterfølgende renskrev jeg disse som mere udførlige feltnoter (ibid.:22-23).

Etik

Da mine unge informanter ofte var involveret i ulovlige aktiviteter som at producere og sælge hjemmebryg, har jeg besluttet at lade dem optræde under pseudonymer. Rationalet er, at jeg ikke ønsker at bringe informanterne i potentielle problemer hos de lokale myndigheder. Det talte også for en anonymisering, at nogle af de unge mænd forsøgte at skjule, at de røg og smuglende marihuana over for deres ældre familiemedlemmer. Jeg forsøgte at deltage i flest mulige af de unge mænds daglige aktiviteter, også selvom det var ulovligt. Jeg røg dog ikke marihuana, og når mine informanter solgte hjemmebryg på det lokale marked, deltog jeg ikke selv i salget, men observerede blot begivenhederne. Af hensyn til min egen

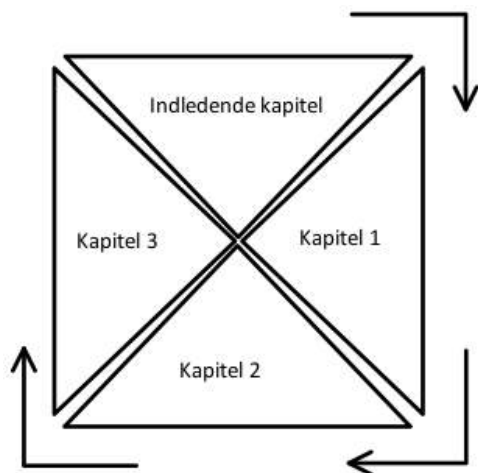
⁴ Inspirationen til at bruge fysiske genstande i felten er fundet hos konsulenthuset MindLab, der blandt andet bruger billedkort som et metodisk greb under en ideproces eller i et interview for at give et forfriskende og anderledes fokus (mind-lab.dk).

sikkerhed holdte jeg mig væk fra fester sent om natten, hvor der ofte var slagsmål og enkelte gange knivstikkerier.

Mine informanter virkede ikke interesseret i at se mine noter. I stedet forsøgte jeg løbende at gøre det klart for dem, at jeg lavede research, og hvad formålet var. Alligevel var flere af de unge mænd af den overbevisning, at jeg hovedsageligt hyggede mig med dem. Jeg anså det som relevant at gøre dem bevidste om formålet for min tilstedeværelse, da den indsamlede viden som sagt kunne være til skade for mine informanter. Derudover forsøgte jeg at gøre dem bekendt med mit projekt, så de ikke en dag ville anse min research for tyveri af viden om deres kultur, da det formentlig ville kunne lukke felten for fremtidig research (AAA 2009:2-3).

0.5 Gennemgang af kapitler

Efter at have introduceret specialets problemstilling, den analytiske baggrund samt metodiske overvejelser, vil jeg i kapitel 1 starte ud med at beskrive konteksten for min undersøgelse af unge, håbefulde surfere. Jeg vil kort præsentere generelle tendenser i PNG's ulige moderniseringsproces, landsbyen Lido og den nærliggende by Vanimu, der begge ligger i Sandaun Province. I kapitel 1 vil jeg desuden beskrive de unges problematiske sociale situation i Lido, og i den forbindelse vil jeg introducere de centrale lokale termer *moneyworld*, *village boys* og *stap nating*. Til sidst vil jeg beskrive surfing i Lido og forklare, hvordan dette fænomen kan forstås ind i en global sammenhæng. Kapitel 2 vil være rettet mod en undersøgelse af surfing som et værktøj for de unge mænd til at skabe alternative værdier og meninger (Fiske 2011), et alternativt social spil (Bourdieu 2000) og en alternativ rute (Vigh 2010). Den anden halvdel af kapitel 2 vil jeg blandt andet fokusere på et paradoks, jeg blev mødt med i felten, hvor surfing til tider både tog form som en håbeful og håbløs praksis. I kapitel 3 vil jeg yderligere undersøge surfing som et alternativ, der kan forandre de unge surfers forståelse af sig selv og omgivelserne omkring dem. Med inspiration fra blandt andre antropolog Michael Jackson vil jeg vise, hvordan surfing tager form som transformative fortællinger, der både aktiveres i ord og handling.

Figur 1. Inspiration er fundet fra antropolog Bettina Kjærgaards speciale "Ligesom Dem på TV". (Kjærgaard 2011:13)

Specialet er udformet i forhold til en processuel opbygning, hvor det foregående kapitel muliggør det næste, og hvor kapitlerne, eller brikkerne, til sidst danner et samlet værk, hvilket er illustreret i ovenstående figur. I det indledende kapitel har jeg nu sat rammerne for opgaven. Mit fokus på problematikkerne ved at være ung i Lido i kapitel 1 skaber fundamentet for at arbejde videre med behovet og ønsket om en alternativ livsbane og fremtid i kapitel 2. Undersøgelsen af håbet om en alternativ fremtid er et springbræt til, at jeg i kapitel 3 kan arbejde videre med, hvordan de unge surfere udformer en alternativ fremtid i fortællinger og i imitative handlinger.

Kapitel 1 – Frustrerede Unge Mænd

1.1 Feltfortælling - Mikes historie

På en bænk lavet af kasseret træ, som den malaysiske tømmervirksomhed ikke fandt værdifuldt, sidder Mike, jeg og hans fætter Bogi. Bænken er placeret under et halvtag foran Mikes forældres hytte, der er lavet af palmestammer og sammensyede palmeblade. Drengene er henholdsvis 25 og 22 år og er begge for nyligt blevet færdige med 12. klasseset. De vil gerne have en videregående uddannelse i en anden provins. I øjeblikket har de dog ikke penge til at betale for uddannelsen. Alligevel forklarer de, at det er muligt at uddanne sig, da den lokale guvernør uddeler en pulje på 6 millioner kina⁵ til unge, der søger en videregående uddannelse. De vil begge gerne være ingeniører, og Mike drømmer om efterfølgende at arbejde på et skib og rejse rundt i verden. Denne dag bliver der dog ikke talt om uddannelse. Vi plejer at sidde her på bænken og dele historier om, hvem der for nyligt har været oppe at slås, og hvilke mærkværdige ting deres venner og bekendte i fuldskab har foretaget sig i løbet af ugen. Men tit sidder vi i stilhed som denne dag og kigger ud på bølgerne. Når de har ladet deres mobiler op via solceller, sidder de ofte og spiller mobilspil eller logger på Facebook, hvis de har penge til at købe internetdata-kort. Lige nu er mobilerne dog slukket.

Jeg begynder at mærke en rastløshed i benene. Skal jeg foreslå, at vi tager på den daglige *was-was* tur, hvor vi går tre til fem kilometer ned til floden for at vaske os? Jeg kommer dog i tanke om, at vi allerede har været der i dag. Mens jeg overvejer, om jeg skal rejse mig og gå rundt i landsbyen for at få tiden til at gå, afbryder Mike, som ellers har siddet og kigget tomt ud i luften, min tankerække:

”Mi les long stap tasol long ples, les long go long bush. Mi nidim go long bikpela city, go long skul. Mi laik go long Moesby, na behain overseas, Australia. Planti Papua Ny Guineans em go pinis. Mi les long dispela ples. Planti uncivilised manmeri!” (Jeg er træt af at lave ingenting i landsbyen, træt af at gå i junglen. Jeg har brug for at tage til storbyen, at gå i skole. Jeg vil gerne til Port Moesby, og bagefter oversøisk, til Australien. Masser fra Papua Ny Guinea er allerede taget afsted. Jeg er træt af det her sted. Der er alt for mange uciviliserede folk).

⁵ 1 kina svarer svarer til 2.24 kroner. 6 millioner kina svarer derfor til ca. 13,4 millioner kroner.

Med frustration i stemmen kigger han på mig og uddyber på engelsk: "*Im tired of all these bikhet (stædig/dumme) people in the village. I think of school now and wait for it.*"

Mike kigger ligefrem igen, som om han ikke har mere at sige, men dette sjældne verbale udbrud af frustration har fanget min opmærksomhed. Så er det åbenbart ikke kun mig, der er rastløs, tænker jeg. Jeg spørger ham, hvad han mener med *bikhet people*? Han svarer, at det er alt det, man laver i landsbyen som at drikke og lave hjemmebryg, slås, ryge marihuana og arbejde i bushen. Hans svar er mindre entusiastisk, og jeg fornemmer, at han ikke ønsker at uddybe yderligere. Jeg nikker forstående, og jeg læner mig tilbage på bænken og venter på flere interessante udbrud.

1.2 Papua Ny Guineas moderniseringsproces

Inden jeg vil fortælle om de unge mænd fra Lido i Papua Ny Guinea (PNG), er det nødvendigt at placere dem i en større historisk og social kontekst. Optimismen til udviklingen i PNG var stor, da Verdensbanken i 1976 forudsagde, at PNG i en nær fremtid ville blive et af de rigeste lande i verden (Connell 1997:317). Som kontrast til denne prognose har magasinet Global Finance i 2015 rangeret PNG som verdens 34. fattigste land på baggrund af indbyggernes købekraft i forhold til relative leveomkostninger og inflationsrater (Global Finance 2015). Jeg vil nu dykke yderligere ned i PNG's moderniseringsproces, der har båret præg af stor ulighed.

PNG, der før er blevet kaldet *the last unknown* (Connell 1997:14), er et af de mest kulturelt mangfoldige lande i verden med en bred vifte af ritualer, ideologier og traditionelle udvekslingssystemer. Det primære sprog i landet er tok-pisin og engelsk, men man regner med, at der tales mere end 800 forskellige sprog. Først efter 2. verdenskrig begyndte større dele af befolkningen at få adgang til moderne institutioner som skoler, hospitaler og virksomheder, hvor man kunne få lønnet arbejde (Connell 1997:1-5). Som geografen John Connell fortæller: "*Global culture and society have arrived*" (ibid.:2). Satellitantenner blev importeret fra Indonesien for at se australske tv-kanaler, T-shirts, jeans og solbriller kunne købes og universitetsstuderende distancerede sig selv fra folk fra landdistrikterne og blev kendt som *susokmen* (dem med sko og sokker) (ibid.:2).

PNG har siden sin selvstændighed i 1975 haft stor økonomisk vækst. Økonomien er primært afhængig af eksport af olie, guld og andre naturressurser, mens selvforsynende

landbrug, fiskeri og jagt dog stadig er betydningsfulde de fleste steder (Connell 1997:302, UNDP 2014:summery). Siden PNG's uafhængighed har mine- og olieproduktion givet indtægter på mindst 150 milliarder kina⁶. Dette har betydet store forbedringer i indkomst og levestandard for dele af befolkningen (UNDP 2014:summery). Den økonomiske vækst har blandt andet muliggjort lovgivningen i 2012 om gratis uddannelse fra skolestart og indtil 10. klassetrin på lower secondary schools. Derudover blev det besluttet at yde offentligt tilskud til 75 procent af omkostningerne til efterfølgende videreuddannelser på erhvervs- og tekniske skoler samt på landets i alt syv universiteter, der kan nås efter yderligere to tilskudsberettigede klassetrin på upper secondary schools (ibid.:51-53, PNG Department of Education 2012:1). FN's udviklingsprogram (UNDP) er dog bekymret over implementeringen af lovgivningen, da der mangles klasseværelser, lærere og basale faciliteter, hvilket har resulteret i en høj rate af elever, der har mistet interessen og er droppet ud af skolesystemet. Derudover nævnes det i rapporten, at nogle skoler alligevel kræver penge af elevernes forældre og at den offentlige støtte efter 10. klassetrin i visse tilfælde forsinkes (ibid.:53).

Som det blev nævnt i ovenstående, er det kun *dele* af befolkningen, der har fået glæde af PNG's økonomiske vækst. Befolkningen som helhed har i mindre grad oplevet denne vækst, da det primært er majoriteten i de urbane centre, der er blevet tilgodeset. Dette har skabt store uligheder mellem by og land, hvor den største del af befolkningen stadig lever i områder med ingen eller dårlig infrastruktur, vandforsyning, sundhedsvæsen og uddannelsessystem⁷ (UNDP 2014:28-29). Korruption har haft en stor betydning for den ulige fordeling, da det antages, at 40 procent af regeringens udviklingsbudget er forsvundet (ibid.:2). Connell pointerer også, at penge er blevet "*the oil of social relations, crucial for greasing the wheels of political and bureaucratic machines*" (Connell 1997:316). På trods af økonomisk vækst har den eksportbaserede økonomi kun skabt relativt få jobs. I 2013 havde kun 12 procent af befolkningen arbejde i den organiserede sektor, mens majoriteten af befolkningen indgik i den uformelle sektor som semi-selvforsynende landbrug samt fiskeri (UNDP 2014:28-31). De få arbejdsmuligheder i den organiserede sektor har ifølge Connell

⁶ 150 milliarder kina svarer til lidt over 335 milliarder kroner.

⁷ Connell forklarer den ulige moderniseringsproces i PNG på humorist vis: "*In just three years, from 1990 to 1993, the country went from a phase of oil exploration to one of being a major exporter, whilst at least three 'unknown' or 'lost' tribes were (re)discovered.*" (Connell 1997.: xiii)

efterladt særligt uddannede unge i en situation, hvor forventninger og realitet ikke stemmer overens (Connell 1997:314). Om de unge mænd i Lido også oplever, at deres forventninger ikke indløses, vil jeg undersøge nærmere i dette kapitel. Først vil jeg skitsere generelle træk i felten, hvor læseren vil blive introduceret til livet i Lido og omegn.

1.3 Introduktion til felten

Sandaun Province

Lido ligger i Sandaun Province. Det er en provins rig på naturressurser, men som også er kendt som en af de fattigste provinser i PNG med en lav indkomst per indbygger og med mangelfuld infrastruktur og et haltende uddannelses- og sundhedssystem (Nicholson 1994:68-74, World Bank 2004:xix-2). Provinsens hovedstad, Vanimo, med et indbyggertal på 11.204⁸, er forbundet med en asfalteret vej til Indonesien, der kan nås efter 45 kilometers kørsel. For at rejse til andre byer i PNG er transport via båd og fly nødvendigt, da vejene enten er ødelagte eller ikke eksisterer. I Lido blev den manglende infrastruktur mødt med hovedrysten og anklager om korrupsion. Siden PNG's uafhængighed er det politiske styre i provinserne generelt blevet kritiseret for korrupsion og inkompetent ledelse. I Sundaun Province er det kutyme at forklare korrupsion i form af besynderlige pengetransaktioner eller opsigtsvækkende forfremmelser som *wantokism*. En mands forpligtelser er knyttet til sine *wantoks*, hvilket ofte refererer til familien i landsbyen, men afhængig af kontekst også kan være på provins- eller landsplan. Forpligtelserne blandt *wantoks* er meget stærke og indebærer blandt andet krav om hjælp ved betaling af brudepris og skolepenge samt deling af mad og løn (Nicholson 1994:71-78). Flere gange i løbet af mit feltarbejde hørte jeg historier om regionale og nationale korrupte politikere, der prioriterede sine *wantoks* over øvrige borgere. Men som jeg vil vise, bliver korrupsion blandt de lokale også kædet sammen med en tredje aktør - de asiatiske forretningsmænd i området. I de næste afsnit vil jeg kort præsentere Vanimo og Lido.

⁸ Beregnet af geonames geographical.

Vanimo

Vanimo er en travl by, da omkringboende landsbybeboere ofte tager hertil for at købe og sælge varer, søge arbejde eller tager en af byens mange minibusser til den indonesiske grænse. I hjertet af byen ligger et par provinsielle regeringsbygninger, supermarkeder og isenkrambutikker samt et stort marked, hvor indonesiske varer og lokale afgrøder sælges. En lille lokal lufthavn, en havn og to upper secondary schools med mulighed for skolegang indtil 12. klassetrin ligger i udkanten af byen. De få supermarkeder og isenkrambutikker i byen er alle ejet af asiater. Eksempelvis er det største supermarked ejet af et malaysisk tømmer-selskab, der benytter havnen i Vanimo til at transportere store mængder tømmer ud af landet.

Tømmer fra den omkringliggende regnskov

Tømmerindustrien i PNG er notorisk kendt for korrupcion, plyndring og manglende hensyn til det lokale miljø (Connell 1997:311), hvilket også er blevet dokumenteret i Sandaun Province. Siden skovhugsten i Vanimo-området startede i 1960'erne, har industrien kun medført begrænsede arbejdspladser for de lokale. Driften har båret præg af udnyttelse af analfabetiske lokale landejere, offentlige myndigheder, der primært har varetaget tømmersekskabets interesser, samt brudte løfter om at opbygge den lokale infrastruktur (Forests Monitor 1999, Fedele 2011). En manglende tillid til det malaysiske selskab er da også udbredt i området. Hver uge fyldes byen af selskabets arbejdere fra forskellige steder i provinsen for at få ud-

betalt løn, men blandt de lokale spekuleres det i, at selskabet i samarbejde med banken tager en stor del af beløbet i administrative gebyrer. Derudover er der en generel foragt over for de, ifølge de lokale, usympatiske asiatiske forretningsmænd, der ejer butikkerne i Vanimo. En gåtur igennem Vanimo røber da også et anspændt forhold, da asiaterne og de lokale typisk færdes hver for sig.

Lido

Et par kilometer væk fra Vanimo ligger landsbyen Lido med cirka 3.000 indbyggere⁹. Landsbyen ligger helt ude ved kysten og består af en række hytter og stisystemer, der er opdelt i områder opkaldt efter udvidede familier eller klaner. Selvom landsbyen er placeret nær havet, er der kun få minutters gang til en tropisk regnskov, hvor de lokale dyrker forskellige afgrøder. Modsat Vanimo er der i Lido ingen forsyning af elektricitet, og sanitetsforholdene er mangelfulde. Nogle benytter små solcelleanlæg fra Indonesien, mens andre har råd til at købe benzin til en generator. Enkelte af indbyggerne har bil, og langs stranden ligger traditionelle kanoer til fiskeri side om side med et par moderne speedbåde. Bilerne og speedbådene er ejet af de såkaldte lokale *businessmen*. Disse lokale mænd bruger primært bådene til ulovligt at smugle billig benzin fra Indonesien og efterfølgende sælge det i Vanimo, mens bilerne lastes med indonesiske madvarer, der ligeledes sælges i Vanimo.

⁹ Indbyggertal, der også inkluderer tilknyttede områder uden for landsbyen, er optalt af den lokale landsbyleder.

En speedbåd i Lido på vej mod Indonesien i ly af natten.

Landsbybilledet bærer præg af mange unge mænd, der ofte "hænger ud", går *raun-raun*, spiller kort, eller drikker sig fulde og slås med hinanden. *Raun-raun* indebærer, at man spadserer langsomt hen af stierne i landsbyen, ofte for blot at hilse på venner og bekendte eller gå hen mod en af de små kiosker, hvor indonesiske varer og internetdata-kort sælges. Særligt unge mænd og kvinder benytter disse kort til at gå på Facebook. Flere i den voksne befolkning er utilfredse med måden de unge lever deres liv på. De mener, at de unge burde gå i skole, eller, som jeg senere vil forklare, træne deres færdigheder på surfbrættet. Nogle af de unge mænd i landsbyen er blevet bortvist af skolen grundet slagsmål, eller fordi de har været påvirket af alkohol eller marihuana. De fleste er dog droppet ud på baggrund af manglende interesse eller problemer med betaling af skolepenge i et skolesystem, der i landsbyen anklages for manglende undervisningskvalitet.¹⁰

For at kunne købe mobiltelefoner, forsørge deres familie eller betale skolepenge, prøver de unge mænd at få arbejde i Vanimo. Dette er typisk job som sikkerhedsvagt ude foran butikkerne eller lastningsarbejde ved tømmer- og containerskibene. De unge mænd foretrækker lastningsarbejdet, da det giver en bedre løn. Timelønnen som

¹⁰ Dette reflekterer UNDP's generelle bekymringer for PNG's uddannelsessystem, som blev præsenteret i forrige kapitel.

sikkerhedsvagt er tre kina i timen, mens lastningsarbejde cirka indbringer det dobbelte. Det er kun muligt at få arbejde, hvis man inviteres af ens *wantoks*, da der er et begrænset antal arbejdspladser. Mange af de unge mænd i landsbyen er derfor aktive i den uformelle sektor, der ofte indebærer en række ulovlige aktiviteter som at brygge egen alkohol og efterfølgende sælge det i Vanimo. Derudover smugler flere af de unge mænd marihuana eller våben over den indonesiske grænse. De unge mænd bruger også deres tid på traditionelle landsbyaktiviteter, der indebærer havearbejde i bushen og fiskeri fra de traditionelle kanoer. Afgrøderne og fiskene er en kilde til gratis mad, og overskydende produktion kan sælges på markedet i Vanimo. Afgrøderne bruges eksempelvis også til betaling af brudepriser¹¹. Tiderne har dog ændret sig, har jeg tit fået at vide. En midaldrende mand fra Lido forsøgte en dag at forklare mig dette i en fortælling om sin søn: "*my son says to me: 'no I don't want to eat sago (traditionel mad) give me rice (importeret fra Indonesien)'*".

1.4 Unge i *moneyworld*

"Everything depends on money"

Efter at have beskrevet nogle af de generelle forudsætninger for livet som ung i Lido vil jeg prøve at undersøge, hvad det vil sige, at tiderne har ændret sig, og hvordan dette i Lido udmønter sig i idéen om *moneyworld*. Det vil nu blive uddybet, hvad de lokale forstår med termen *moneyworld*, og hvordan denne påvirker de unges liv i Lido.

I sit studie af Tiv-stammen i Nigeria viser antropolog Paul Bohannan, hvordan det lokale samfund forandres i mødet med penge og den globale økonomi. Førhen var samfundet baseret på en adskillelse af forskellige økonomiske og moralske sfærer. Eksempelvis var udvekslingen af kvinder en separat økonomisk og prestigefuld sfære. Kvinder var den højeste værdi og kunne ikke prissættes. I stedet blev kvinder kun udvekslet med andre kvinder på tværs af familier. Efter introduktionen af vestlig valuta måtte de lokale dog i frustration indse, at de var nødsaget til at sælge mad for penge og dernæst købe kvinder på ét singulært marked, selvom dette blev anset som moralsk uacceptabelt. De lokale var derfor utilfredse med den vestlige valuta, da sammenfletningen af de økonomiske og moralske sfærer brød med moralske normer. Som konsekvens var der ingen værdighed i handlen med kvin-

¹¹ Brudeprisen, som i tråd med *wantok*-systemet betales af gommens udvidede familie. Vil blive uddybet i efterfølgende afsnit.

der (Bohannan 1967:126-134). Under mit feltarbejde i Lido oplevede jeg også lignende frustrationer over indflydelsen af en vestlig valuta. Det vil jeg vise i efterfølgende underafsnit. Blandt mine informanter kom frustrationen ofte til udtryk i termerne *moneyworld* og *moneydays*. Som den unge surfer Frank en dag forklarede mig: "*Nowaday it is moneydays. You have money, you get family, you can built a house. Everything depends on money.*" Bohannan mener, at et samfunds introduktion til den globale markedsøkonomi kan være en smertefuld og frustrerende overgang med store moralske og økonomiske omvæltninger (ibid.:134-135). Det lokale term *moneyworld* er da også en negativ beskrivelse af et samfund i forandring med nye pengedrevne vilkår. Der er ikke en fast lokal definition af *moneyworld*. Termen henviser dog til en uretfærdig verden, hvor man erkender, at ens skæbne er bundet til pengedrevne mekanismer. Jeg vil nu forsøge at uddybe de moralske og økonomiske forandringer, som *moneyworld* henviser til.

Timber-slaves og de forandrede traditioner

Selvom de lokale i landsbyen har arbejdet hos tømmerfirmaer siden 1960'erne, så fylder penge mere og mere i Lido, hvor flere efterlader deres semi-selvforsynende fiskeri- og landbrugserhverv og forsøger at få arbejde i den organiserede sektor. I landsbyen viser de lokale stolt tøj, solbriller eller våben frem, som de har købt med penge. Bag glæden over materielle genstande lurer der dog en utilfredshed med vilkårene i *moneyworld*, hvilket for de unge mænd ofte bliver kædet sammen med manglende skolepenge. Mange unge mænd i Lido er frustreret over, at de mangler penge til uddannelse. Nogle droppede ud inden implementeringen af reformen i 2011 om gratis og delvist støttet uddannelse. For andre er den forventede økonomiske støtte til en videregående uddannelse blevet "forsinket" eller blot ikke nok til, at de kan færdiggøre en uddannelse uden for Vanimo efter bestået eksamen på 12. klassestrin. Ligesom Tiv-folket måtte delagtiggøre sig i udvekslinger, de ikke fandt moralsk acceptable, er de unge mænd i Lido også tvunget ud i uønskede transaktioner for at få penge til uddannelse. Når de unge ulovligt smugler marihuana og sælger hjemmebryg på markedet, anses det generelt som et midlertidigt erhverv og ikke en respektabel beskæftigelse. Derudover indebærer arbejdsmulighederne i Vanimo at de underordner sig de forhadte asiater.

Af samme grund bliver det af mange også benævnt som "*just a job*", mens de ansatte for tømmerselskabet kaldes *timber-slaves*.

Tiv-folkets frustration over penge var ikke kun rettet mod de moralske problematikker, som pengeøkonomien førte med sig, men også mod de ukontrollable markedsmechanismer i form af prisdannelse ved udbud og efterspørgsel. Madvarer blev nu solgt og eksporteret til fjerntliggende markeder til en pris, de ikke selv kunne kontrollere. Pengene blev brugt til at købe kvinder, men de lokale måtte erkende, at det mere fastlagte antal kvinder resulterede i en inflation af brudeprisen (ibid.:134-135). Frustrationen over *money-world* skal ligeledes ses i forhold til, at lokale traditioner er blevet knyttet til et singulært marked med mekanismer, der kan være sværere at kontrollere end lokale ritualer og traditioner. Betaling af brudepris og opførelse af hytter for unge gifteklare mænd var og er centrale begivenheder i Lido, men siden 1960'erne er der sket store ændringer. Førhen var det kutyme, at inden de unge mænd kunne indgå i et ægteskab, skulle de gennemføre en manddomsprøve. Formålet var, at de unge mænd skulle bevise, at de kunne forsørge deres fremtidige familie. I en uge uden kontakt med kvindelige familiemedlemmer skulle de bevise deres værd ved at lave havearbejde, bygge kanoer og fange vildsvin, hajer eller skildpadder. Efterfølgende blev de unge mænd tilbudt en brud. Under en stor fest betalte mandens familie brudepris til brudens familie i form af sago, fisk, vildsvind og marmorkugler, der kun bruges som betaling i lignende udvekslinger. Efterfølgende besluttede ledende mænd i landsbyen, hvem der skulle hjælpe de unge mænd med at indsamle byggematerialer fra bushen og bygge en ny hytte.

I dagens samfund skal de unge mænd ikke længere igennem noget manddomsritual. De unge mænd og kvinder kan nu vælge deres ægtefælle efter eget ønske. Derudover besluttet det ikke længere i fællesskab, hvem der skal hjælpe med at bygge det nygifte pars hytte. I stedet må de unge mænd og deres familie ofte betale penge til andre mænd for at hjælpe med byggeriet. Som konsekvens lever mange unge mænd sammen med deres kvinder hjemme i forældrenes hytte, da de ikke har råd til at indsamle og købe byggematerialer¹² og betale for ekstra arbejdskraft. I Lido er penge nu den primære værdi i brudeprisen, der typisk ligger på omkring 10.000 kina foruden de førnævnte traditionelle

¹² De fleste hytter består primært af materiale fra bushen, men blandt andet søm og bliktag bliver nu også brugt.

betalingsformer. Det er et uoverskueligt stort beløb for mange unge mænd og deres familier¹³. Derfor bliver mange unge mænd nødt til at leve sammen med deres kommende hustru som kærester i mange år. Den lokale landsbyleder forklarede mig, at brudeprisen er blevet for opskruet, og at det overvejes, om prisen skal reguleres. Ligesom for Tiv-folket er ægteskabspraksis blevet en del af én samlet økonomisk sfære eller ét marked, hvor penge har standardiseret ombytteligheden af enhver genstand (ibid.:133), der lokalt forstås som *moneyworld*. Som konsekvens har de unge mænd på paradoksvis fået mere frihed til at vælge deres brud, men mindre frihed til at gifte sig grundet inflationen i brudeprisen. Derudover har de fået frihed fra at skulle bevise deres værd som mænd i en manddomsprøve, men har til gengæld ikke råd til at være "herre i eget hus". Sagt på en anden måde står mange unge mænd i en frustrerende situation, da alt er forbundet i en ukontrollabel pengesfære eller *moneyworld*, som gør det svært for dem at bygge en hytte og betale brudepris.

I dette afsnit er det blevet forklaret, at *moneyworld* indebærer en erkendelse af og frustration over penges vidtrækkende betydning for ageren i Lido. Det er blevet argumenteret, at *moneyworld* influerer de unge mænds muligheder for at få en uddannelse, bygge en hytte og betale brudepris. I de efterfølgende afsnit vil jeg analysere, hvordan disse barrierer i *moneyworld* påvirker de unge mænds mulighed for at opnå en legitim maskulin og social position.

1.5 Social eksistens

Village boys

Antropolog Nicole Polier beskriver, hvordan en multinational kapitalistisk udvikling har påvirket den lokale forståelse af mandighed i landsbyen Golgobip i PNG. Traditionelt set definerede mændene sig som jægere, krigere eller landsbyældste, men efter mineindustriens ankomst blev det at være *workingman* med egen lønseddel anset som den primære identitetsmarkør. De mænd, der ikke fik arbejde, blev derimod reduceret til *just a village man*, der varetog traditionelle landsbyaktiviteter som at dyrke afgrøder og bygge huse. Disse aktiviteter var altså ikke længere eftertragtet (Polier 1996:1-8). Ifølge Polier er der tale om

¹³ Som tidligere nævnt tjener sikkerhedsvagter 3 kina i timen, mens *timber-slaves* cirka tjener det dobbelte.

en identitetskrise for den store gruppe mænd, der ikke kunne få arbejde. De var overflødige, når de i fuldskab hang ud inde i byen, og de havde heller ingen betydelig funktion i landsbyen (ibid.:12-14).

Ligesom i Golgobip er multinationale virksomheder kommet til Lido og har blandt andet givet mulighed for, at de lokale kan få lønchecks og købe forbrugsgoder. Den økonomiske udvikling har også skabt øvrige handelsmuligheder i Lido. Det er dog primært ældre mænd, der har monopol på disse muligheder, fordi de ejer biler eller speedbåde, der er afgørende for at kunne sælge og transportere indonesiske varer over grænsen. De mest indflydelsesrige og succesfulde forretningsmænd bliver nogle gange refereret til som *bigmen* - voksne, uddannede mænd, der er socialt anerkendt i landsbyen. De unge mænd i Lido kategoriseres derimod ofte som *village boys*. Selvom næsten alle de unge mænd i landsbyen er opvokset i landsbyen, og alle i princippet er landsbydreng, referer termen ofte til de unges sociale situation uden uddannelse, arbejde eller egen forretning, da de "*stap nating long ples*". Selvom "*mi stap nating long ples*" direkte oversat betyder "*jeg laver ingenting i landsbyen*", betyder det ikke, at de unge mænd ikke laver noget. Ofte dækker det over tidligere beskrevne aktiviteter som *raun-raun*, ulovlig aktivitet i den uformelle sektor og traditionelle aktiviteter som fiskeri og dyrkning af jorden i bushen. Den lokale fortolkning af at lave ingenting, *stap nating*, vidner om en devaluering af traditionelle landsbyaktiviteter¹⁴. Som en ældre mand i Lido en dag pointerede: "*People think gardening and fishing are nothing. That company work is more important, because you don't get a payslip in the village. They think those with payroll are better.*" *Stap nating*-termen vidner samtidig også om, at det at være ung uden en god uddannelse, et godt job eller egen forretning generelt bliver opfattet som en ligegyldig social position. *Village boys* er med andre ord meget lig *just a village man*, en landsbymand i Poliers studie, hvis liv ikke er baseret på socialt anerkendte aktiviteter. På samme måde som Polier argumenterer jeg for, at de unge mænd i Lido oplever en lignende identitetskrise. De kæmper for at indtræde i mændenes rækker og undslippe den negative *village boy*-kategori, hvor deres aktiviteter reduceres til *stap nating*. I en videre analyse ønsker jeg at udvide forståelsen af de unges identitets- og maskulinitetskrise til en generel mangel på valid social eksistens og progression.

¹⁴ For lignende devalueringer af det traditionelle landsbyliv se Poliers beskrivelser af Golgobip (Polier 1996:7).

Social Becoming

I studiet af urbane unge i Guinea-Bissau i Vestafrika mener antropolog Henrik Vigh, at det er mere nyttigt at fokusere på de unges manglende *social becoming* end enkeltvis at lokalisere problematikker i forhold til ungdom, maskulinitet eller klasse (Vigh 2010:6). Vigh definerer en *social becoming* som en bevægelse langs en forventet og ønsket livsbane (Vigh 2006:33). I Guinea-Bissau skal de unge mænds manglende *social becoming* forstås i forhold til en manglende progression fra ung til voksen for at opnå en meningsfuld social eksistens (ibid.:37-38). Tanken om at ungdom er en fase, der skal overstås, stemmer ikke overens med et vestligt billede af, hvad det vil sige at være ung, da ungdom ofte forbindes med fornøjelse og frihed fra voksenlivets tyngende ansvar. Vigh pointerer, at disse positive ungdomskonnotationer forsvinder i de fattigere regioner i verden, hvor ungdom modsat er en kategori, som man ufrivilligt er fanget i og ønsker at undslippe. Dette skyldes ofte de unges marginale position, hvor de er afhængige af den ældre generation, der typisk sidder tungt på de i forvejen knappe resurser (ibid.:33-37). I Guinea-Bissau gjorde dette sig også gældende for de urbane unge, der havde svært ved at opnå *social becoming*, at blive respekterede og uafhængige mænd med egen familie og eget hus. Grundet ustabile økonomiske og politiske forhold var de unge mænd ofte uden arbejde og var afhængige af den ældre generation. Med få muligheder for social progression blev de låst fast i en uønsket ungdomskategori, en fastlåshed Vigh kalder for *social moratorium* (ibid.:45-46).

Selvom jeg mener, Vigh opstiller et skarpt og unuanceret billede af ungdom på tværs af kontinenter, så er begrebet *social becoming* brugbart til at analysere de unge mænd i Lido, der ligeledes oplever en uforløst *social becoming*. For at forstå de unges problemer med at blive socialt velansete og voksne mænd er det vigtigt at se det i forhold til *money-world*, da den påvirker, hvad jeg forstår som den primære livsbane i Lido, eller rettere sagt uden for Lido. For både unge som voksne er det en gennemgående holdning, at en god uddannelse er vejen frem. Jeg blev fortalt, at uddannelse muliggør et godt arbejde - enten ved at gøre en i stand til senere at tage vare på sin egen forretning eller at få et godt lønnet arbejde i den organiserede sektor, i en anden provins eller i udlandet. Særligt sidstnævnte mulighed er, hvad der primært stiles efter for mange unge mænd. De håber på at blive optaget på en videregående uddannelse i en af de større byer i PNG for at blive læge, advokat eller

pilot. For at indfri drømmen om et liv uden for Lido er penge til at betale skolepenge en nødvendighed. Som tidligere nævnt har mange familier ofte ikke de fornødne resurser til at hjælpe de unge mænd med en videregående uddannelse, og der hersker uvished om det offentlige yder tilskud. Derudover er arbejdsmulighederne få, lønnen lav og forpligtelserne til at dele lønnen med *wantoks* er stor. Betingelserne i *moneyworld* hindrer altså de unge mænds egne forventninger og samfundets forventninger til en overgang fra en *village boy* til en respekteret, færdiguddannet mand. Som beskrevet i det foregående afsnit opnås overgangen til voksenlivet traditionelt set ved køb af en kvinde og ved at bygge sit eget hus. Dette er stadig betydningsfulde begivenheder i Lido, hvor hele landsbyen samles til fest, når en brud er købt. Det forventes, at de unge mænd gifter sig og starter en familie. Som tidligere forklaret har *moneyworld* besværliggjort denne overgang. Selvom manddomsprøven ikke længere eksisterer, er holdningen, om at en mand skal kunne tage vare på sin kvinde, stadig aktuel. Modsat bor mange af de unge mænd sammen med deres kærester med ingen eller kun en lille indkomst i et værelse i deres forældres hytte. I forhold til Polier og Vigh vil jeg derfor argumentere, at *moneyworld* blokerer deres sociale tilblivelse og overgang som anerkendte og værdifulde sociale aktører i Lido som "rigtige mænd". De er stadig *village boys*, der *stap nating*.

Mikes Frustration

For at konkretisere de unges marginale sociale position vil jeg kort vende tilbage til fortællingen om Mike, der bor med sin kæreste og deres baby på et værelse i Mikes forældres hytte. Da jeg en dag sidder på den førmtalte bænk uden for Mikes forældres hytte, ser jeg Mike spæne igennem byen efterfulgt af sin kæreste med en machete i hånden. Pigen er rasende, da hun mener, at Mike har været hende utro. Dagen efter forlader hun Mike, der stadig har alle lemmer i behold, og drager hjem til sine forældre. Hvis Mike og hans familie havde købt hende, ville hun være Mikes ejendom og ikke haft mulighed for at forlade ham. Dette illustrerer meget godt den manglende meningsfulde sociale position, som mange af de unge mænd er i. De er endnu ikke voksne, respektable mænd. De kan ikke engang kontrollere deres egen kvinde. Mike forsøger dog at undgå at blive kategoriseret som *village boy*. Som tidligere nævnt viste han sin utilfredshed med at skulle dele landsby med unge *bikhet* mænd. I

praksis er Mike dog også selv en *bikhet*, der drikker hjemmebryg og sælger illegalt importerede våben fra Indonesien. Denne detalje i fortællingen om Mike viser, at han prøver at undslippe et *social moratorium* i ungdomskategorien *village boy* der *stap nating*. Selvom han prøver at undgå denne kategorisering er han dog, ligesom de unge i Guinea-Bissau, fanget i en ungdomskategori. Trods sit ønske om at købe sin kæreste og skabe sit eget hjem har han og familien ikke penge til at realisere dette håb. Han bor, som så mange andre unge i Lido, derfor stadig hos sine forældre, har intet arbejde og ingen videregående uddannelse. Mikes tidligere omtalte udbrud af frustration kan således fortolkes i forbindelse med en manglende *social becoming* i form af en værdig social tilblivelse og progression. *Moneyworld* lænker således mange af de unge mænd fast i ungdomskategorien, *village boys* der *stap nating*.

1.6 Fanget i en venteposition

Sociale spil

I de foregående afsnit blev det forklaret, at de unges vej mod en *social becoming* og ud af kategorien *village boy* vanskeliggøres af forholdene i *moneyworld*. De unge mænds progression som sociale værdifulde individer bliver bremset af, at de ikke kan betale skolepenge, brudepris eller være mand i eget hus. I dette afsnit vil jeg nu uddybe læserens forståelse af de unge mænds fastlåshed i *moneyworld*.

Sociolog og antropolog Pierre Bourdieu beskriver, hvordan vi mennesker kan anses som spillere i sociale spil. Den sociale verden består af sociale spil eller spillefelter med forskellige objektive tilbøjeligheder eller chancer. For at spille kræves en *illusio*, en fornemmelse for spillet, hvilket indebærer, at spilleren forventer noget af chancerne i spillene. Spillerne tilegner sig *illusio* på baggrund af deres *kapital* og *habitus*, deres personlige dispositioner og tidligere erfaringer med spillene¹⁵. Med forskellige personlige dispositioner vil spillerne have varierende adgang til spillenes chancer, hvilket både kan bringe frustration og glæde (Bourdieu 2000:211-214). Spillerne med de rette personlige dispositioner vil være bedre i stand til at forudsige et spils fremtidige forløb. Sagt med andre ord vil spillerne, afhængig af deres fornemmelse for spillet i nutiden, prøve at placere sig der, hvor bolden i fremtiden vil

¹⁵ Bourdieu definerer *habitus* som det ubevidste indlejrede dispositionssystem i aktører, der er styrende for aktørens handlen og på forskellig vis er tilpasset til de objektive chancer i spillet (ibid.:210-211,215).

lande. Ifølge Bourdieu er tid indskrevet i de sociale spil på baggrund af forholdet mellem forventninger og chancer. Tiden bliver nemlig først bevisliggjort, når spilleren har placeret sig der, hvor bolden ikke kommer, hvor *illusio* ikke er i overensstemmelse med chancerne i spillet, hvor forventningerne ikke bliver indfriet. I det øjeblik spilleren erkender, at den forventede fremtid ikke indtræffer, vil tiden opleves som langsommelig (ibid.:207-212). Følelsen af at "miste" sin fremtid er ikke en ønskværdig tilstand. Eksempelvis kan den fyrede fabriksarbejder uden deadlines, møder og tidstabeller opleve, at hvad der før var fritid, nu er en meningsløs tid, hvor ingenting sker, og hvor ingenting kan forventes. Han er altså fanget i en frustrerende og magtesløs venteposition uden kontrollen med, hvad fremtiden vil bringe (ibid.:221-228).

Ventepositionen

I Lido er de fleste unge mænds *illusio* rettet mod, at de via uddannelsessystemet kan få et godt job uden for byen. Det har de lært i skolen, samt af den ældre generation, der ofte fortæller historier om en håndfuld højtuddannede personer fra Lido, som har gjort karriere i en anden provins eller i udlandet som advokat, læge eller pilot. De unge har accepteret og satser på et socialt spil, hvor de via uddannelse kan få et job uden for Lido, men deres forventninger til spillets chancer er ikke blevet indfriet. Mike er et godt eksempel på den frustration, som mange unge mænd i Lido oplever, når *illusio* ikke stemmer overens med chancerne i spillet. Mike havde regnet med, at han allerede nu ville være på universitet som følge af ansøgningen om, at få del i guvernørens pulje med økonomisk støtte til studerende. I stedet venter han i Lido på en uvis fremtid. Ligesom den fyrede fabriksarbejder er hans fritid blevet omdannet til ventetid. Når Mike bruger det meste af sin tid ude foran forældrenes hytte, er det ikke frivilligt. Han venter på at få svar fra guvernøren, så hans forventninger kan indfries. Men i frustration over at mekanismerne i verden ikke former sig i forhold til hans forventninger, mærker han, hvordan tiden går langsomt i sin venteposition. Når de unge mænd "hænger ud" i landsbyen, er det altså en sigende del af deres position i samfundet.

Ventepositionen kan strække sig over mange år. Eksempelvis håber den arbejdsløse 30-årige Ralf, at muligheden for at komme tilbage i skolesystemet en dag vil opstå, selvom han blev smidt ud for mange år siden i 9. klassetrin. Ventetiden ser heller ikke ud til

at være ovre for Mike. I månederne efter endt feltarbejde fortalte han via facebook, at han er frustreret over stadig at vente på at få tildelt skolepenge. Det er en konsekvens af, at det er svært at "spille spillet" for Mike. Med manglende erfaring i spillet og uden den nødvendige økonomiske kapital, venter han, ligesom mange af de andre unge mænd i Lido, på en fremtid, der ikke er blevet indfriet endnu. Bourdieu pointerer, at aktørernes aktive deltagelse i sociale spil er afgørende for deres følelse af eksistensberettelse som sociale individer med en social mission og identitet (ibid.:240). Denne pointe stemmer overes med opgavens tidligere afsnit, der viste de unge mænds fastlåshed og mangelfulde *social becoming*. At opnå en *social becoming* synes pludselig sværere at opnå end forventet i kraft af deres marginalisering som uuddannede og ofte arbejdsløse i et socialt spil, hvor uddannelse legitimerer ens sociale eksistens og progression. Det kan argumenteres, at den tidligere beskrevne kritik af *moneyworld* afspejler en anerkendelse af, at dette sociale spil ikke giver de unge mænd de chancer, de forventede. De unge mænd indser, at de har mistet kontrollen. Uden skolepenge og med manglende velbetalte jobmuligheder i Vanimo kan de ikke gribe chancerne i spillet og få et godt job uden for Lido. De kan indgå i andre sociale spil ved at sælge hjemmebryg og smugle marihuana og våben, men disse spil legitimerer ikke en *social becoming*. I disse aktiviteter er de stadig *village boys* der *stap nating*. Selvom de ikke kun passivt sidder og venter, er de alligevel fanget i, hvad jeg vælger at kalde en *stap nating* venteposition, hvor de ser chancerne i et *moneyworld*-spil passere.

De unges manglende kontrol og marginalisering manifesterer sig, når de unge mænd tager bussen til Vanimo for at *eye-shoppe* i byens butikker, hvor varer som elektroniske apparater og vestlige madvarer er så dyre, at de må nøjes med at kigge. Nogle af de unge vælger dog i stedet at stjæle fra butikkerne med ræsonnementet, at man godt må stjæle fra asiaterne. De unge ved, at chancerne i *moneyworld*-spillet giver mulighed for en videreuddannelse, men ligesom med varerne i supermarked er det uden for de flestes rækkevidde. *Eye-shopping* symboliserer således de unges marginaliserede position, samt den generelle ulighed der kendetegner PNG's tidligere beskrevne moderniseringsproces. På den anden side antyder de unges tyveri og dermed brud på spillereglerne også, at en reaktion er mulig. Kan de unge mænd spille et alternativt spil, hvor *moneyworld* ikke blokerer deres adgang til chancerne, og hvor de ikke kategoriseres som *village boys*, der *stap nating*? På samme måde

som nogle af de unge ikke bare erkender deres manglende mulighed for at få fat i varerne, men i stedet stjæler dem, så vil jeg senere vise, at mange af de unge mænd ikke blot accepterer deres situation, men søger en alternative livsbane i form af surfing.

I dette afsnit er det blevet forklaret, at de unge mænd i Lido spiller et socialt spil, hvor uoverensstemmelsen mellem forventninger og chancerne til spillet er en kilde til frustration og fastlåser dem i en venteposition. Bourdieu mener, at aktører vil prøve at undslippe en sådan uønsket situation og genintroducere nye forventninger for at retfærdiggøre ens sociale eksistens (ibid.:222). Poliers beretter også om at, landsbymændene i PNG uden arbejde også prøvede at tilskrive sig selv en ny, meningsfuld maskulin identitet. De kaldte sig selv *managers*, dem der holder styr på opgaverne i landsbyen, selvom det i realiteten var kvinderne, der var tovholdere i landsbyen (Polier 1996:8-11). De unge mænd i Vighs studie forsøgte også at undslippe den fastlåste position i Guinea-Bissau ved at tilslutte sig militser i håbet om, at det ville hjælpe dem at rejse ud af landet senere (Vigh 2010:7-8). I resten af denne opgave vil jeg også vise, hvordan surfing bliver en del af de unge mænds reaktion på den *stap nating* venteposition eller *social moratorium*, de er fanget i. Først vil surfings historie i Lido kort blive beskrevet.

1.7 Surfing

Surfing i Lido

De ældste i landsbyen fortalte, hvordan de og deres forfædre plejede at padle ud, hvor bølgerne er højst, og med bølgens kraft gled tilbage mod kysten, mens de lå på et stykke træ fra ødelagte fiskekanoer. I dag har moderne surfing overtaget som den primære måde at surfe på i Lido. Denne form for surfing baserer sig ligeledes på at "fange" bølger, dannet af vinde langt fra kysten, der bryder på sten, rev eller sand. Til forskel fra traditionel surfing i Lido står man oprejst på et surfbræt lavet af fiberglas eller epoxy og glider langs bølgens brydningspunkt. Moderne surfing siges at være kommet til Lido, da en australsk pilot i 1980'erne opdagede, at bølgerne ud for Lidos kyst gav gode forhold til at surfe. Han oplærte et par af de lokale og gav dem sit surfbræt. Senere inviterede han sine venner til Lido og startede sammen med nogle lokale i 1989 Vanimo Surfclub. De byggede et klubhus, der også fungerede som gæstehus for udenlandske surfere (Lyons ukendt:22-23). Klubben blev i de senere år

splittet i to, da Sunset Surfclub blev oprettet, hvilket skabte basis for en konkurrence mellem de to klubber, der nu kun bestod af lokale. I løbet af 1990'erne blev de bedste surfere fra klubberne udvalgt til at deltage i Pacific Games i henholdsvis Fiji og Tahiti. I 2007 blev PNG's første nationale surfingkonkurrence afholdt i Lido, hvor klubber fra hele landet konkurrerede. Den seneste nationale konkurrence foregik i byen Madang i 2011. Surfing Association of Papua New Guinea (SAPNG) arrangerer de nationale konkurrencer og bestræber sig på at udlevere surfbræts til alle klubberne. I konkurrencerne kæmper klubbernes medlemmer om at opnå en topplacering, der giver mulighed for at repræsentere PNG til Pacific Games. Konkurrencen i 2007 gav desuden en eksklusiv mulighed for at vinde et træningsophold og deltagelse i en surfingkonkurrence i Australien (Pesce 2011). Under mit feltarbejde var det før-omtalte klubhus blevet revet ned og grunden lejet ud til en gruppe australiere. De har bygget et feriested med elektricitet og gode sanitetsforhold og en kapacitet på maksimum 16 udenlandske surferingsturister. Selvom feriestedet er afgrænset fra resten af landsbyen med et højt hegn, går turisterne stadig igennem landsbyen for at nå de specifikke surfingsposts.

Billedet er taget i Lido af den australske rejsearrangør "No Limit Adventures", der arrangerer surfingferier til Lido (NoLimitAdventures.com.au)

Nye ideer kommer til Lido

Udbredelsen af moderne surfing har nået de fjerne kyster i udviklingslande i kraft af surfing-turisme (Ford & Brown 2006:48). Foruden internationale tømmerselskaber, regeringsbygninger, skoler og supermarkeder har moderniseringsprocessen i Vanimo også betydet, at udenlandske turister kan lande i Vanimos lufthavn. I Lido kan man ofte se lokale surfe side om side med turister fra hele verden. Nogle af turisterne efterlader deres surfbræt og medbragte surfingmagasiner til de lokale. Det er ikke kun de fysiske genstande, men også ideer, der bringes til Lido. Dette blev tydeligt for mig, da den 27-årige surfer Gabriel en dag "kastede" et håndtegn mod mig med tre fingre i vejret. Da jeg spurgte, hvad det betød, svarede han: "*It means, are you happy. Its something the professional surfers use often.*"

Generelt kan det siges, at surfingkulturen lægger vægt på en særlig forbindelse til naturen samt en frihed fra mainstream normer, der har rødder i en oppositionel ungdomskultur i 1960'ers Californiske *free-and-easy* livsstil (ibid.:43-45). Eksempelvis kom en afstandstagen til dominerende amerikanske værdier om succes og hårdt arbejde til udtryk i en *No Job, No Phone, No Money, and No Address* attitude i et studie af amerikanske surfere i 1992 (Farmer 1992:1). Surfingmagasiner, som læserne kan spejle sig i, har været fundamental i udbredelsen af en surfingkultur. I magasinerne findes fortællinger fra forskellige surfinglokationer, information om trends i surfingkulturen samt billeder af professionelle surfinghelte- og legender, hvis stil på surfbrættet efterlignes af læserne (Ford & Brown 2006:34-42). Magasinerne har primært et fokus på professionel surfings konstante udvikling i verdensomspændende konkurrencer støttet af multinationale selskaber som Billabong og Ripcurl (ibid.:46,56).

I Lido fortalte den unge surfer Elias mig en dag, da han skulle forklare, hvad surfing betød for ham, at: "*Only a surfer knows. Only when you are a surfer you understand the feeling of surfing.*" Dette ligner til forveksling Billabongs slogan "*Only a surfer knows the feeling*" (ibid.:58). Selvom dette umiddelbart kan fortolkes som en homogenisering og spredning af vestlig kultur, påpeger antropolog Ajun Appedurai, at verden ikke består af kulturelle centre, hvor spredningen af en vestlig kultur homogeniserer resten af verden. Ifølge Appedurai kan verdens forbundenhed forklares som strømninger eller *scapes* af ideer, penge, medier, teknologier og mennesker, der gensidigt påvirker hinanden på uforudsigelig vis. Dis-

se strømninger konstitueres ikke objektivt, men ud fra et perspektiv. Eksempelvis kan en Hollywood-produktion sendes over hele verden, men opfattes og fortolkes forskelligt afhængigt af seerens historiske, sproglige og politiske forudsætninger (Appadurai 1990:295-296). Appadurai uddyber, at strømninger af billeder og ideer i globale medier kan fungere som såkaldte manuskripter, der kan anvendes og omformes af modtageren til at skabe fantasier og håb om mobilitet og et forestillet liv, selvom dette kan være mere eller mindre fiktionelle forhåbninger (ibid.:299). Jeg vælger ligeledes ikke at forstå surfingkulturen i Lido som en "amerikanisering", der udsletter og ødelægger den lokale kultur, men som kulturelle strømninger, der genfortolkes lokalt. Appadurais globaliseringsforståelse er afgørende for at komme videre til næste kapitel i denne opgave, da jeg vil undersøge, hvordan de unge mænd aktivt bruger surfing til at skabe mening i deres liv i Lido. Inden da vil jeg kort skitsere de unges motivation for at surfe.

De unges motivation for at surfe

De ældre surfere, der deltog i konkurrencer i 1990'erne, erkendte, at de ikke har tid og fysik til at lave de samme manøvrer i bølgerne, men de fortalte stadig ivrigt om deres talent og deltagelse i de regionale surfingkonkurrencer. Træningen overlades derfor primært til unge mænd, der er stolte over, at de kan surfe, og gerne fortæller, hvilken klub de hører til. Nogle har endda billeder af kendte professionelle surfere på deres Facebook-profil. Der er flere parameter, der gør sig gældende i de unge mænds interesse for surfing. For det første nyder de at surfe og synes, det er sjovt. Derudover fortalte de, at man kan gøre sit navn kendt og således blive respekteret i landsbyen, vinde priser under konkurrencerne og få mulighed for at repræsentere sin klub, sit land og sin familie. Som tidligere nævnt er den primære drivkraft blandt de unge mænd dog at rejse ud af Lido og blive professionel surfer i udlandet. Gentagende gange hørte jeg udsagnet, at surfing "*can take you places.*"

Ved at følge Appaduaris argumentation kan indholdet i surfingmagasinerne, samt hvad de unge mænd hører fra de vestlige turister, være potentielle redskaber til at skabe forhåbninger om et forestillet og alternativt liv. I tråd med de unges tidligere beskrevne frustration over *moneyworld*, giver det give mening, hvis de unge mænd finder inspiration i idéen om surfing som en oppositionel ungdomskultur. Dette ville kunne retfærdiggøre deres marginale position i samfundet. De unges konkurrenceprægede motivation for surfing illustrerer dog modsat, at surfingmagasinernes fortællinger om succesfulde professionelle surfere og internationale surfingkonkurrencer er det element, som de unge mænd finder brugbart. Det er disse globale ideer om surfing, der er med til at forme et lokalt håb om et alternativt liv, hvor surfing "*can take you places*".

I næste kapitel vil jeg uddybe, hvorfor de unge mænd finder en interesse i moderne surfing, og hvordan surfing "*can take you places*" kan forstås. Jeg vil undersøge, om surfing kan anskues som en alternativ livsbane til uddannelsessystemet og *moneyworld*. Jeg vil dog ikke benytte Appedurais manuskriptmetafor, da det giver et indtryk af en fastlåshed, hvor plottet og karakterne er nedskrevet. I stedet vil jeg bruge ordet værktøj til at vise, hvordan marginaliserede unge i Lido bruger surfing til at skabe mening i hverdagen.

1.8 Opsummering af kapitel

PNG's moderniseringsproces har båret præg af økonomisk vækst baseret på eksport af naturressurser, men har samtidig også båret præg af stor ulighed og korrupsion. De mange unge mennesker, der er blevet optaget i uddannelsessystemet har herigennem fået forhåbninger om et moderne liv med fast indkomst. Mange er dog droppet ud af et skolesystem, hvis kvalitet er tvivlsom, eller har i frustration måttet erkende, at den eksportbaserede økonomi kun har skabt få nye jobs. Også i Lido oplever de unge mænd en lignende frustration. Uddannelse bliver anset som nøglen til en primær livsbane med et velbetalt job uden for Sandaun Province. Ofte er der dog ikke penge til, at de unge mænd kan fuldføre en videregående uddannelse. Da der kun er få jobmuligheder i Vanimo, hænger de fleste unge mænd i stedet ud i landsbyen, fisker, dyrker afgrøder, smugler varer over grænsen eller sælger hjemmebryg. Jeg har argumenteret, at de unge mænd reduceres til *village boys* der *stap nating*, da disse aktiviteter ikke er socialt anerkendte. Da mange unge samtidig ikke kan betale brudepris eller bygge egen hytte, har jeg argumenteret, at en meningsfuld social progression fra ung til voksen blokeres af *moneyworld*, en verden drevet af penge. I tråd med Bourdieus forståelse af, at sociale individer indgår i sociale spil, har jeg desuden forklaret, at et *moneyworld*-spil ikke giver de unge mænd de chancer, som de havde forventet. De unge mænds manglende forudsætninger for at spille spillet skaber en afstand mellem deres forventninger på den ene side og chancerne i spillet på den anden, hvilket efterlader dem med manglende kontrol i en *stap nating* venteposition.

Som afslutning på kapitlet har jeg forklaret, at globaliseringen ikke kun har bragt penge, virksomheder og et uddannelsessystem til området, men også surfing-turisme. En moderne form for surfing, hvor man står oprejst på surfbrættet, er blevet en populær aktivitet blandt de unge mænd i Lido. Det er dog ikke kun materielle objekter, som de lokale har taget til sig, men også en række idéer om, hvad surfing er. I forhold til Appedurais teori anser jeg ikke moderne surfing som noget, der ødelægger den lokale kultur, men som kulturelle strømninger de lokale aktivt kan fortolke ind i egen kontekst. Denne forståelse gør det muligt, at jeg i den resterende del af denne opgave kan gå i dybden med, hvordan de unge mænd i Lido aktivt bruger surfing. Jeg vil undersøge, hvordan de unge mænd ikke blot accepterer en position som *village boys* der *stap nating*, men bruger surfing til at skabe en alternativ fremtid.

Kapitel 2 – En Alternativ Livsbane

2.1 Feltfortælling - Elias og Frank

Rastløsheden forvandles til spænding, mens jeg lader min håndflade gennemtrænge vandoverfladen. Det føles befriende at padle ud mod havet efter at have "hængt ud" det meste af dagen. De indkommende bølger kaster sig mod den lille gruppe lokale surfere få meter foran mig. Jeg passerer Elias, der er mest optaget af at kigge ud mod bølgerne, men som alligevel giver mig et anerkendende nik. Elias er 20 år og bor på et lille værelse i sin mors og fars hytte sammen med sin kæreste og deres nyfødte baby. Han er på 10. klassetrin og er glad for at gå i skole i Vanimo. Han håber på, at han kan videreuddanne sig som ingeniør i en anden provins, selvom han er nervøs for, om han og hans familie har penge til at betale skolepenge samt udgifter til kost og logi. Når Elias ikke går i skole, sidder han ofte ude foran huset og hører reggae og popmusik. Elias er også tit ude på havet for at surfe, hvor han jager bølger. Han påstår, at det hjælper ham med at slappe af og tænke på noget andet end skole. Surfing er dog meget mere end blot et tidsfordriv for Elias. Som han selv siger: "*surfing can bring you to other provinces*". Han håber at kunne rejse ud af Lido via surfing, at komme til andre regioner eller lande og blive professionel surfer.

Med et par kraftfulde armbevægelser padler jeg væk fra Elias og indtager en position længere ude på havet. Selvom jeg prøver at snakke med surferne og indsamle data ude på havet, så er vi primært konkurrenter herude. Vi kæmper om bølgerne. Jeg sætter mig op på tværs af surfbrættet og håber, at jeg har placeret mig rigtigt, når den næste store bølge kommer. Det er Frank, der har lært mig at placere mig rigtigt. Frank er 26 år, har store tatoveringer på armene og svajer fra side til side med overkroppen, når han går. I dag er han dog ikke ude i bølgerne, da han arbejder. Frank droppede ud af skolen allerede i 8. klassetrin grundet økonomiske problemer. Siden har han arbejdet for et tømmerselskab, og nu er han teamleder for en gruppe sikkerhedsvagter i Vanimo. Før hans far døde, smuglede han våben og stoffer over grænsen til Vanimo, men han siger, at det er slut nu. I stedet har han overtaget sit fars projekt om at bygge en ny hytte, og han har derfor ikke tid til at surfe så meget, som han gerne vil. En dag forklarede Frank mig, at: "*When you are young, you have to plan your life*". Med det mener han, at det er nødvendigt at bygge sit eget hus, få en kone og tjene sine egne penge. Han fortæller, at han gerne vil uddanne sig som kranfører, da han har

hørt, man kan tjene mange penge i minerne i PNG's højland. Smilende og med en øl i hånden sagde Frank en dag: "*When you come again, I maybe be a different man, with two bikes, a car and a speedboat*". Der er endnu lange fremtidsudsigter til, at Frank kan tage en videregående uddannelse og blive "*a different man*", men ifølge Frank er der også et alternativ, professionel surfing. Frank håber at kunne deltage i den næste konkurrence, som han har hørt rygter om, er på vej. Han forsikrer mig, ligesom Elias, at "*surfing can take you places*."

2.2 Træning og talent

I slutningen af forrige kapitel blev læseren gjort bekendt med de unge mænds interesse for surfing. Derved blev fundamentet lagt for yderligere at gå i dybden med surfing i Lido, ikke som en ødelæggende "*amerikaniseringsbølge*", men som et værktøj for de unge mænd. I lyset af forrige kapitels argument om, at vejen mod det gode job via en uddannelse synes blokeret i *moneyworld*, er dette kapitels formål at undersøge, hvorvidt surfing kan anskues som en alternativ livsbane og fremtid for de unge mænd. I indledningen blev det beskrevet, hvordan rugby blev anset som en alternativ vej mod succes for unge mænd i Samoa uden de rette akademiske evner, samt hvordan fodbold i Brasilien muliggjorde et håb om social mobilitet. Ligeledes vil jeg undersøge, om surfing kan ses som et værktøj, de unge mænd kan bruge til at opnå et værdigt socialt liv og en klar vision for fremtiden.

For unge i Lido bærer landsbylivet, som tidligere fortalt, præg af en fysisk eller social passivitet i kraft af at vente, gå *raun raun* eller deltage i *stap nating* aktiviteter. I kontrast til livet på land padler surferne målrettet mod den bedste placering i bølgerne. Der er kun få og kortvarige samtaler ude på havet, da surfernes opmærksomhed primært er rettet mod bølgerne. Da jeg en dag lå ude på havet på mit surfbræt sammen med Mikes lillebror Moses, fortalte han mig: "*When I surf, I focus*", mens han gestikulerende rettede sine hænder mod bølgerne og bevægede dem frem og tilbage. Den kritiske læser vil måske sige, at en fysisk aktiv sport som surfing altid vil fordre et højere aktivitetsniveau, men surfing er ikke bare en sport. En del af surferne havde et mantra, der lød: "*Nogut sapos yu surf nating*." (Det er ikke godt, hvis du surfer uden formål.) Med det mener de, at det ikke giver mening at surfe uden konkurrencer at se frem til. Surfing er med andre ord ikke blot et tidsfordriv eller en hobby. Med denne præmis er det muligt at lægge analytisk værdi i forskellen mellem en *stap nating* passivitet på land, og den fokuserede padlen i bølgerne.

John Fiske, professor i kommunikation, mener, at ved at surfe forsøger unge mennesker at undslippe kulturens dominerende normer og kontrol. I de kraftfulde bølger, som kulturen ikke kan tæmme, er de på kanten af civilisationen dogmatik, hvor ny mening og værdi kan skabes. Herude kan de etablere et kulturelt "vi", som en gruppe der ikke vil lade sig tæmme. Dem, der jager bølgerne (Fiske 2011:46-53). Fiske forklarer, at dette er muligt, da stranden og aktiviteterne nær den er en social anomali. Placeret imellem land og hav er stranden hverken kultur eller natur, hvilket skaber et frirum for unge surfere til at udfordre kulturelle grænser og skabe ny mening (ibid.:34-45). Selvom Fiske har en meget stringent og kategorisk analyse af surfing, er det en brugbar indgangsvinkel til analyse surfing i Lido som et værktøj for at skabe et alternativ til *moneyworld*. De unge mænd i Lido er, i tråd med Fiskes teoriapparat på kanten af civilisationen, når de surfer. Dette muliggør, at de kan forstå dem selv som aktive og fokuserede i kontrast til en *stap nating* venteposition på land. Som jeg ofte blev fortalt af de unge surfere, så er det ikke mand mod mand, der kæmpes, men "*Long surfing yu pilai long nature.*" (I surfing er du op imod naturen.) Med Fiskes ord prøver surferne at sætte sig fri fra kulturens kontrol i deres jagt efter bølger. Frem for at vente på uddannelsessystemet kan de via surfing aktivt forfølge et alternativ værdisæt i håbet om at blive professionelle surfere.

Fiske selv vil dog ikke applaudere denne analyse. Han mener, at via professionel surfing indfanges surferen igen i den dominerende kultur, der reducerer surferen til forbruger (ibid.:56-57). Netop her bliver svagheden ved Fiskes strukturalistiske tilgang tydelig, da alt skal passe ind i et kategorisk skema. Selvom surferne i Lido tager til surfingkonkurrencer, køber brugte surfingsshorts og håber at blive professionelle er det et alternativ til den primære livsbane i *moneyworld*. De unge surfere mener nemlig ikke, at deres succes som professionelle surfere er betinget af penge, da surfing har sit eget værdisæt i de ofte nævnte principper; Træning og talent. En surfer, der udfører svære tricks med høj hastighed, bliver omtalt som talentfuld. Talent hænger uløseligt sammen med træning, da det anerkendes, at surferen har trænet hårdt for at have nået sit nuværende talent. Umiddelbart kan det argumenteres, at surfing derfor står i direkte kontrast til de dominerende værdier i en pengedrevet *moneyworld*. Som jeg vil vise i følgende afsnit, er det dog nødvendigvis ikke så simpelt.

2.3 Det alternative sociale spil

Nye forventninger

I forrige afsnit blev det argumenteret, at surfing kan anskues som en aktivitet, hvor et alternativt værdisæt udformes i grænsfeltet mellem kultur og natur. Fiskes teori giver dog et forholdsvist bipolar billede af den sociale verden i Lido i kraft af en stringent kategorisk opdeling. I dette afsnit vil jeg prøve at give et mere komplekst billede af, hvordan surfing kan tilbyde de unge mænd en meningsfuld nutid og en alternativ fremtidsvision. På samme tid vil jeg vise, hvordan det risikerer at være et midlertidigt alternativ. For at undersøge potentialet i surfing som en alternativ livsbane til *moneyworld* og uddannelsessystemet er det relevant at vende tilbage til Pierre Bourdieus teori om de sociale spil, som blev introduceret i kapital 1. Her blev det forklaret, at de unge mænds forventninger ikke er synkroniseret med chancerne i *moneyworld*-spillet i kraft af deres personlige dispositioner. I forlængelse af denne dissonans henstilles de til en *stap nating* venteposition, hvor deres adgang til den primære livsbane blokkeres. Sociologen Loïc Wacquant pointerer, at afroamerikanske mænd i en ghetto i Chicago med begrænsede fremtidsmuligheder igennem boksning kunne: *"...realign the structure and texture of their entire existence -its temporal flow, its cognitive and sentient profile, its psychological and social complexion - in ways that put them in a unique position to assert their agency"* (Wacquant 1995:510). Et relevant spørgsmål er, om surfing kan anskues som et alternativt spil, hvor igennem de unge mænd i Lido kan undslippe det førmtalte temporale og sociale vakuum som *village boys*, der *stap nating*?

Bourdieu mener, at den sociale verden er en kampplads, hvor der kæmpes om at definere denne verdens nutid og fremtid, mening og orienteringer. Ifølge Bourdieu er der plads til fortolkninger og en vis autonomi, da praksis konverteres til tegn, symboler og diskurser. Der er derfor mulighed for symbolske handlinger, der kan *"...reopen the space of possibles"* (Bourdieu 2000:234) med plads til alternative fremtider, hvor det utænkelige pludselig muliggøres. Med andre ord kan spilleren opnå en ny *illusio* med nye håb og forventninger (ibid.:234-235). Dette giver den marginaliserede spiller, der har mistet kontrollen med fremtiden, muligheden for igen at få forhåbninger om at kunne forudsige fremtiden og placere sig der, hvor bolden lander.

Da jeg en dag snakkede med den unge surfer Elias foran hans forældres hytte, fortalte han mig:

"Mi laik kamap (professionel) surfer mobeta long engineer. Long wanem yu free. Long engineer you mass go long skul, kisim fee. Em depend long mani..." (jeg vil hellere blive professionel surfer end ingeniør, fordi du er fri. Som ingeniør skal du gå i skole og skaffe skolepenge. Det afhænger af penge...)

Som tidligere beskrevet er Elias ikke sikker på, at han og familien har råd til at betale udgifterne til en videregående uddannelse. Han har både en kæreste og en baby, som han skal kunne forsørge. I tråd med det billede, der blev optegnet i kapitel 1, så vil Elias efter 10. klassesettrin, ligesom mange andre unge mænd, formentlig forsøge at få et lavtlønnet arbejde i Vanimu, sælge hjemmebryg eller vente på at blive tildelt offentlig støtte til betaling af skolepenge. Livet i denne uønskede *stap nating* venteposition synes altså at lægge en dæmper på Elias fremtidsplaner som ingeniør. Elias citat indikerer, at det er nemmere og sjovere at surfe sammen med vennerne end at skulle bekymre sig om uddannelse og skolepenge. Som tidligere beskrevet bryder de unge surfere i Lido sig dog ikke om at *surf nating*, at surfe uden formål. Citatet vidner derfor også om, at surfing giver ham håb om en fremtid uden for *moneyworld's* restriktioner. Surfing kan derfor forstås som symbolske handlinger, der genetablerer nye forhåbninger om en alternativ fremtid uden for uddannelsessystemet for de unge mænd som Elias. Ligesom lottospilleren, der ved at gamble genintroducerer nye forventninger (ibid.:222), forsøger Elias og de andre unge mænd således også at spille et alternativt socialt spil. Et spil, der tilskriver dem en *illusio* med nye forventninger og håb om en alternativ fremtid.

Symbolsk kapital

Hvis argumentet om surfing som et alternativt socialt spil, der tilskriver de unge mænd nye håb til fremtiden, forfølges, er det relevant at undersøge, hvorfor det lige er surfingspillet, de unge mænd vælger at satse på. Som nævnt i kapitel 1 mener Bourdieu, at aktører i den sociale verden kan opnå en legitim social eksistens i kraft af deres investering i sociale spil. Han uddyber, at distribueringen af social betydning og anerkendelse i den sociale verden i form af symbolsk kapital er ujævnt fordelt. Symbolsk kapital er ikke en kapitalform i sig selv,

men nærmere en symbolsk effekt af økonomisk, social og kulturel kapital, der alle kan fungere som symbolsk kapital (ibid.:241-242). Ifølge Bourdieu er det i særdeleshed de statslige institutioner, der regulerer uddelingen af den symbolske kapital ved at bekræfte og legitimere aktørernes status og selvforståelse eksempelvis i kraft af et uddannelsesdiplom (ibid.:230,240). Som Bourdieu også siger, så har disse institutioner magten til at manipulere med aktørernes fornemmelse af, hvad man bør og kan forvente af chancerne i spillene (ibid.:217-218). Selvom Bourdieu analyserer mere veletablerede og stabile institutioner i Vesten, er uddannelsesinstitutionerne i PNG ligeledes afgørende for at opnå social anerkendelse og mobilitet for de unge i Lido. Det er dog blevet forklaret, at surfing som en symbolsk handling giver plads til håb om en alternativ fremtid. Her kræves der ikke noget uddannelsesdiplom for at opnå succes. I stedet kan spilleren opnå social anerkendelse i kraft af det tidligere nævnte værdisæt, talent og træning, hvilket jeg nu vil uddybe.

Da jeg en dag snakkede med Hank, en ældre og respekteret mand i Lido, fortalte han mig: *"If you don't complete your education, you just concentrate on surfing, and you can get to other countries. It's a sport that takes you places."* Hanks udtalelser er blot én ud af mange anerkendende og opmuntrende bemærkninger om, at de unge mænd bør investere deres tid i surfing, da surfing *"can take you places"*. Ofte blev de anerkendende ord suppleret med *"surfing is in our blood"*. Dette blev forklaret til mig med stolthed og som et belæg for den store talentmasse i Lido. Jeg blev fortalt, at man i Lido altid har været dygtige surfere, og at de og deres forfædre førhen blot surfede på en anden måde. Den generelle anerkendelse af surfing i Lido, koblet med de unge mænds forhåbninger om en surfingkarriere, indikerer, at det føromtalte værdisæt i form af træning og talent er blevet kapitaler med symbolsk effekt. Sagt på en anden måde kan de unge mænd, der træner i bølgerne og tillærer sig nye og bedre bevægelser, opnå en social anerkendelse og eksistensberettigelse, som ellers ikke var mulig for dem. Som jeg vil vise senere i specialet, er det endda muligt at opnå en heltestatus ved at blive en anerkendt surfer. En anerkendelse som ellers kun var tilgængelig via uddannelsessystemet. I surfingspillet kan der altså opnås symbolsk kapital, der tilbyder de talentfulde unge mænd en mulig social anerkendelse og en legitim fremtid, da en *social becoming* nu ikke kun er bundet op på et uddannelsescertifikat, men ens evner på et surfbræt.

"Margin of freedom"

Selvom Bourdieus sociale verden giver plads til en vis frihed til at kreere alternative værdier og fremtider, er det en verden baseret på en ofte rigid reproduktion af spillernes positioner¹⁶. I de sociale spil er aktørernes *illusio*, som nævnt i kapitel 1, afhængig af deres personlige dispositioner, hvilket på forskellig vis er tilpasset til spillets chancer (ibid.:215). Bourdieu pointerer derfor også, at den marginaliserede aktørs forsøg på at indskrive nye forventninger ofte er urealistiske fremtidsvisioner. Disse forventninger bærer nemlig præg af spillerens manglende personlige dispositioner, og dermed en *illusio* der ikke er i overensstemmelse med spillets chancer (ibid.:225-226). Når Bourdieu taler om en ændring i den symbolske orden er det da også kun en *"margin of freedom"*(ibid.:234) og en *"degree of play... between expectations and chances"* (ibid.:234), hvilket ifølge Bourdieu ofte tager form som *"improbable possibles – utopia, project, programme or plan"* (ibid.:234). Den sociale verden tenderer altså til at reproducere forholdet mellem de magtfulde og magtesløse (ibid.:231-232). I dette perspektiv vil surfing sandsynligvis kun være en midlertidig meningsfuld aktivitet for de unge *village boys*, indtil de erkender, at projektet og håbet om at blive professionel surfer er en utopi.

¹⁶ Sociolog Karl Von Holdt beskriver også, at Bourdieus bog *Pascalian Meditations* primære force er at kunne forklare stabiliteten og reproduktionen af det eksisterende hierarki i den sociale orden. Han mener, at Bourdieus pointe om en potentiel destabilisering derimod kan anskues som: *"... an undercurrent to the main argument, or a counter-current, that emerges briefly but vividly at certain points"* (Von Holdt 2011:198).

Unge mænd hænger ud uden for Franks families hytte.

Måske er det disse vilkår i den sociale verden, surferen Frank, der håber på at kunne blive kranfører, har accepteret, da han en dag fortalte, at surfing er blevet korrumpet. Han forklarede, at surfinglederen Kenn vælger sine *wantoks*¹⁷, og ikke dem, der er bedst, når deltagerne til konkurrencerne skal udvælges. Derudover mener Frank, at dommerne kan bestikkes under konkurrencerne, hvilket gør det svært for ham at vinde. I løbet af min tid i Lido hørte jeg derudover både ældre og unge udtrykke sig kritisk over for lederen af SAPNG, som siges at have beholdt de donerede surfbræts, der var øremærket til Lido. Frank er kommet i tvivl, om den alternative fremtid via surfing er mulig, og om han alligevel blot er en marginaliseret ung mand uden uddannelse og uden symbolsk kapital. En margen af frihed er måske allerede igen forsvundet. Korrruptionen, som jeg vælger at forstå som uretfærdigheden i moneyworld, sætter måske igen mænd som Frank og Elias i en *stap nating* venteposition?

Dette afsnit har givet et ambivalent svar på, hvorvidt surfing er en alternativ livsbane. På den ene side giver surfing de unge mænd *illusio* med nye forventninger og håb til fremtiden. Det er nu ikke kun uddannelsesinstitutionen, der uddelegerer symbolsk kapital i form af diplomer, der kan give adgang til et jobmarked uden for Vanimo. I Lido bliver de

¹⁷ I denne kontekst betyder *wantoks* de nære familiemedlemmer.

unge mænds talent og hårde træning nu anerkendt som en legitim fremtid. På den anden side vil den sociale verden typisk reproducere samfundspositionerne, hvor uddannelses-systemet varetager sin monopol på symbolsk kapital og modsat afskriver de unge surfers fremtidsdrømme som et midlertidigt alternativ. Herefter vil surferne igen mærke, at de ikke kan gribe chancerne i *moneyworld*. Det kan jo også argumenteres, at de unge mænd netop ikke er kommet ud af deres *stap nating* venteposition, selvom de er aktive ude i bølgerne. Så snart de kommer op på land, mangler de igen penge.

2.4 Delkonklusion

I dette kapitel har fokus indtil videre primært været på hvilke strukturer, der omgiver de unge surfere i Lido, og hvordan de prøver at agere i disse. De næste afsnit er både en fortsættelse af analysen af surfing som et værktøj for de unge mænd, men samtidig et brud med henholdsvis Fiskes determinerende kategorier samt Bourdieus reproducerende strukturer i sociale spil. I de ovenstående afsnit har jeg argumenteret, at unge mænd i Lido via surfing forsøger at opnå en meningsfuld social eksistens. Selvom Bourdieu mener, at mulighedsrummene i den sociale verden kan genåbnes, så er hans teori ikke målrettet til at analysere social forandring. Den sociale verden er tilbøjelig til at reproducere aktørernes respektive positioner, hvor der kun er plads til en "margin of freedom", der oftest igen lukkes. Håbet til surfing lever dog videre, til trods for at tvivlen, om surfing kan ændre ens sociale position, er til stede. For at undersøge surfing som et fortsat værktøj til forandring, mener jeg, at det nødvendigt at undlade at bruge en retorik om reproduktion, hvor den sociale verden enten består af "*obligatory routes or impassable barriers*" (ibid.:225). I stedet vil jeg nu opstille et alternativt paradigme om social navigation. Jeg vil undersøge surferne som individer, der er mere tilbøjelige til at udforske og optegne forskellige livsbaner i kraft af en aflæsning, og ikke reproduktion, af omgivelserne. Det er et paradigme, som antropolog Henrik Vigh mener er: "*...an analytical optic that has an edge over its peers.*" (Vigh 2009:426).

2.5 Surferen - en navigatør

I dette speciale bruger jeg antropolog Henrik Vighs analytiske koncept *social navigation* for at analysere de unge mænds håb til surfing. Ifølge Vigh bevæger vi mennesker os i et konkret engagement i vores omgivelser, men disse omgivelser er også i sig selv i bevægelse (ibid.:420). Vigh er inspireret af antropolog Tim Ingold, der ligeledes mener, at mennesker bevæger sig i en verden, der selv er i bevægelse. Ifølge Ingold *føler* mennesker sig frem i et engagement med verden frem for på forhånd at aflæse fastlagte kartografiske omgivelser (Ingold 2000:155). Vigh mener dog, at vi mennesker ikke kun føler os frem. Mennesker er også sideløbende kortlæsere, der strategisk prøver at aflæse de fremtidige muligheder og positioner i de sociale omgivelser. Herved er han også inspireret af Bourdieus tanker om, at aktører strategisk positionerer sig i forlængelse af sociale formationer. Vigh mener dog, at Bourdieu i sin analogi om de forholdsvis stabile sociale spil, ikke formår at indfange den processuelle forandring i menneskers engagement med ustabile omgivelser (ibid.:426-429). I stedet for at bruge spilmetaforen advokerer Vigh for, at vi mennesker, ligesom navigatøren ude på havet, simultant navigerer i forhold til de nære udfordringer i det bølgende hav og i forhold til et fjernt fremtidigt pejlemærke. Jo mere usikkert farvandet er, jo større behov for at navigere og opnå kontrol over sit liv (ibid.: 430-431).

I Lido kan det siges, at der er et behov for, at de unge mænd navigerer i det sociale terræn, da deres mulighed for at opnå en anerkendt social tilværelse og progression som tidligere fortalt synes indskrænket i en *social moratorium*. I dette afsnit vil jeg inddrage informanten Gabriel, der er 27 år gammel, har 2 børn og en kæreste. Gabriel droppede ud i 10. klassesetrin, da familien ikke havde råd til at betale skolepenge. I dag arbejder han som sikkerhedsvagt ved supermarkederne i Vanimo. Han har endnu ikke betalt brudeprisen for sin kæreste, og han bor i et halvbygget og, som han selv siger, midlertidigt hus: " *I like to built my own house. This is a temporary house we stay in. I need good shelter for my kids*". Gabriel er glad for sit job, da han tjener penge. Han har dog ikke råd til at lægge penge til side, også selvom han tager overarbejde og takkede ja til en forfremmelse som teamleder. Pengene muliggør, at han kan overleve, men det er ikke nok til at forfølge fremtidige pejlemærker som at betale skolepenge til en uddannelse, bygge en ny hytte eller købe en båd eller bil og blive en lokal *businessman*. Med andre ord kan han navigere uden om de nærlig-

gende forhindringer, men han har ikke mulighed for at forfølge et langsigtet mål. Gabriel prøver dog at lægge en ny kurs og orientere sig mod et fremtidigt pejlemærke, eller med andre ord "*expand the horizons of possibility*" (Vigh 2006:55). Vigh pointerer, at pejlemærkerne tager form som skrøbelige håb og drømme, der ændres både i forhold til aktørens og omgivelsernes bevægelser (Vigh 2009:433). Ligesom for mange andre unge mænd i Lido er surfing blevet et punkt i horisonten, et nyt pejlemærke. Smilende fortalte Gabriel mig at:

"Surfing brought me to Madang¹⁸. Sport is my education. Through education you get a job and earn money. Sport is like this, when you play you are able to get money."

Gabriel har erkendt, at den primære livsbane i form af uddannelse og et efterfølgende godt job er et umuligt pejlemærke at nå. I stedet er sport og i særdeleshed surfing blevet en måde, hvorpå han igen kan orientere sig mod en fremtid. I tråd med Vighs teori er Gabriel nået til denne pointe ved at planlægge og aflæse det sociale kort. Han ved, at der afholdes konkurrencer, og samtidig har han læst om de professionelle surfere i surfingmagasinerne. I kraft af denne viden forsøger han at bevæge sig fremad ved at optegne et nyt pejlemærke på kortet, så han kan undslippe en *stap nating* position i en halvfærdig hytte, med sin kæreste og med begrænset mulighed for social progression.

Når Gabriel og de andre surfere, forsikrer mig om, at surfing "*can take you places*" skal det derfor ikke kun forstås i forhold til den konkrete bevægelse ud af Lido. Det er også udtryk for håbet om at undslippe ungdomskategorien og et *social moratorium* ved at opnå en *social becoming* igennem surfing. Det er den rute Gabriel, Frank og Elias føler sig frem på, når de træner ude i bølgerne, og som de mener kan føre dem mod en bedre fremtidsposition. Selvom de unge surfere blot kan vente på den næste surfingkonkurrence, så har jeg argumenteret, at de kan anskues som aktive navigatører, der konstant aflæser omgivelserne og forsøger at bevæge sig fremad.

2.6 Feltfortælling - George

Forrige afsnit har vist, at de unge mænd ikke er i gang med en lige vej mod et velanset job uden for Lido. I stedet må de optegne nye pejlemærker og tage alternative ruter. Surfing kan

¹⁸ Gabriel forklarede, at han i kraft af sit medlemskab af en surfingklub var tilskuer i surfingkonkurrencen i Madang i 2011.

anskues som en sådan rute eller livsbane for de unge mænd. Det bliver et værktøj til at op-tegne en forestillet fremtid og opnå en *social becoming*. Jeg vil fortsat bruge Vighs forståelse af surferne som aktive navigatører i resten af specialet. Vighs vokabularium åbner op for, at surfernes håb ikke bare analyseres som produkter af deres deltagelse og position i et socialt spil, men som mere fleksible sociale horisonter, der skabes og genskabes. Netop denne fleksible form, som disse pejlemærker eller sociale horisonter har, er et fundament i de efterfølgende afsnit. Først vil jeg dog præsentere et udklip fra mine feltnoter, som jeg løbende vil referere til:

George insisterer på, at jeg skal bruge aftenen sammen med ham og sige ordentligt farvel, inden jeg forlader Lido. Vi sætter os ude foran hans fars hus tæt på stranden, med månen og en enkelt solcellelampe som belysning. George har inviteret sin fætter og kusine. Sammen sidder vi i en halvcirkel på plastikstole og træstubbe centreret omkring en gammel boomblaster, der som sædvanligt spiller vestligt popmusik og lokal reggae. George rækker mig en afskåret sodavandsflaske med whisky og starter på en historie:

"For one and a half year I didn't surf. The problem here is the surfboards and there is not sponsorship or something. But then I looked the white man, you (antropologen), and I went. But I'm too slow. I'm loosing talent. I don't know why. Maybe because I got married, drinking too much or because I don't train. I don't know. I miss these days of surfing... I need to train, train again next year. Four times a day like before."

George tager en gren frem og tegner en firkant i sandet foran mig og peger på de fire hjørner

"Before I surfed four times a day. I surfed before and after breakfast, then I went again in the afternoon... At that time Andy¹⁹ was making some movies of me. But I broke it. I realised I choosed wrongly. You know, I told you I didn't school. I trained, trained, trained for surfing. I came up a surfer, but nothing happend. And I spend so much time on it!"

Jeg lytter opmærksomt, da jeg er bange for at stoppe hans talestrøm ved at hive notesbogen frem. Han hælder mere whisky op til mig, mens han nu uden frustration i stemmen fortæller, at han smugler varer til Indonesien uden at hans far ved det. Hvis han vidste det, ville han slå

¹⁹ Andy Pesce, der har lavet dokumentarfilmen *Splinters*.

mig ihjel, siger han og smiler.

2.7 Håbløshed

Moudi og George

Udklipet fra mine feltnoter kan måske synes forvirrende for læseren. Hvorfor siger George, at han vil træne og få sit surfing talent tilbage, når han samtidig har indset, at han tog fejl ved at investere sin tid i surfing? Antropolog Jesper Bjarnesens teori kan introduceres for at forklare, hvad der umiddelbart ligner et paradoks.

Bjarnesen viser i sit studie af unge afrikanere i Elfenbenskysten, hvordan livet både bærer præg af en række håb og håbløsheder. Han beskriver, at den unge mand Moudi både frivilligt og ufrivilligt flyttede rundt for at finde nye muligheder. Da hans mor ikke kunne forsørge ham, blev han sendt til sin mormor i byen Gagnoa. Da Moudis mormor døde, gik Moudi en fortvivlet tid i møde med økonomiske problemer. Herefter begyndte han at håbe på at gense sin mor i byen Abidjan. Efter at have sparet penge sammen til en busbillet over en toårig periode, kom han endelig frem. I Abidjan hjalp morbroren ham med at finde et godt arbejde. Moudi begyndte i denne periode at formulere et håb om, at han en dag ville kunne klare sig på egen hånd med eget værksted. Efterfølgende sendte morbroren ham dog til en fjern by for at være "dreng i huset", til Moudis store frustration (Bjarnesen 2009:124-127, Bjarnesen 2010:7-8). Udover at Moudis livshistorier ifølge Bjarnesen viser, hvordan håb, tvivl og håbløsheder følges ad, så opstiller Bjarnesen et spektrum for håb. I den ene pol er en konkret optimisme om en klart defineret fremtid, mens den anden er karakteriseret ved en positiv og diffus utopisk fremtidsvision. Moudis håb om at se sin mor ligger i den konkrete ende af spektret, mens håbet om at blive en selvstændig voksen mand modsat er længere over i den utopiske ende (ibid.:6-11).

Georges liv bærer ligesom Moudis liv også præg af en række håb og håbløsheder. Da han trænede til surfingkonkurrencen i Madang i 2011, valgte George at droppe ud af skolen og i stedet fokusere på surfing, hvilket den tidligere omtalte firkant i sandet også symboliserede. Dengang var håbet om surfing placeret ovre i den "klart definerede" ende af skalaen, hvor han mere konkret kunne forestille sig en tydelig fremtid. Da der ikke kom nye konkurrencer, og George stadig ikke var blevet professionel surfer, begyndte håbet om en

surfingkarriere at tage form som en mere fjern og utopisk drøm. Det kan argumenteres, at George ikke kunne acceptere, at det konkrete håb blev til en diffus fremtidsvision, hvilket fik ham til at bryde med sit håb og ødelægge surfingvideoen. Som antropologen Vincent Crapanzano siger, så indebærer håb en afhængighed af skæbnen eller andre personer og derved en begrænsning og mulig opgivelse: "... *there is a limit to what I can do. I can only hope*" (Crapanzano 2003:6). George oplever også, hvordan håb og håbløshed hænger sammen, og hvordan håbløsheden kan tage over. Ifølge Bjarnesen vil der dog stadig være håb for George, da enhver situation vil have et potentiale for håb. Som Moudis livshistorie også illustrerer, så kan mennesker midt i tvivl og uvished søge nye muligheder og finde nye håb (Bjarnesen 2010:11). Midt i sin opgaven finder George også nye håb. Han begynder at arbejde som frisør i Vanimo og smugle marihuana over den indonesiske grænse. Under mit feltarbejde mister han interessen for frisørarbejdet, da der ikke kom nok kunder. Dette leder ham videre mod håbet om at fuldføre sin uddannelse og få et arbejde som maskinfører hos et mineselskab i en anden provins. Men da surfinglederen Kenn fortæller, at der snart vil blive afholdt en surfingkonkurrence, opstår håbet til surfing igen. Det er denne periode, feltnoten er fra.

Zig-zag

Georges håb til surfing er ikke overraskende, da surfing som tidligere vist er et værktøj for at opnå en *social becoming* som en voksen velanset mand, hvilket både George og Moudi håber på at blive. Men da George før har udtalt, at surfing er spild af tid, kan hans forhåbning synes paradoks. I tråd med Bjarnesens teori, er det dog ikke et paradoks, at George vender tilbage til det håb, han i frustration før havde opgivet. Det er blot et eksempel på, hvordan der kontinuerligt veksles mellem håb og håbløshed. For surferen Frank hænger håb og håbløshed ligeledes uløseligt sammen. Som tidligere beskrevet har Frank erklæret, at: "*surfing can take you places*". En efterfølgende dag sagde Frank dog det direkte modsatte: "*You try hard, but at last you cannot go to other places*". Som konsekvens baserer Frank heller ikke hele sin fremtid på at blive professionel surfer, men håber sideløbende på at kunne blive "*a different man*" via en videreuddannelse og efterfølgende job som maskinfører.

Georges og Franks håb og håbløshed kan siges at være et centralt element i deres sociale navigation. Efter at have haft en række nye håb og tvivl, vender George tilbage

til håbet om en professionel surfingkarriere. Tilsyneladende bevæger han sig i cirkulære bevægelser. I forhold til Vighs koncept om social navigation, så er det dog nærmere en *zig-zag* bevægelse, som George og de andre unge surferne bevæger sig i. Selvom George kan have tegnet det samme pejlemærke ind på kortet, så vil ruten aldrig være den samme. Omgivelsernes foranderligheder vil nemlig kræve, at han konstant korrigerer sine bevægelser. Måske vinder George den næste konkurrence og ændrer sin skæbne på en uvis måde, eller måske vil han vende sig væk fra surfing-ruten og skabe nye forhåbninger? Surfernes bevægelser er ikke kun *zig-zag*, fordi de må korrige i forhold til omgivelsernes udfordringer, men også fordi de kan komme i tvivl og indtage et andet pejlemærke og gå på en ny rute. Både George og Frank bevæger sig i *zig-zag* grundet deres ambivalente forhold til, om surfing i virkeligheden "*can take you places*". Hvor George synes at have vendt tilbage til surfing-ruten, er Frank stadig mere usikker på, hvilken rute der bedst kan føre ham ud af ungdomskategorien, så han kan blive "*a different man*".

2.8 Sociale horisonter

Geografisk og social horisont

Da jeg en dag møder George, står han og spejder ud over havet. Det overrasker mig, da jeg ikke har set ham gøre det i de første tre måneder af mit feltarbejde. Han undersøger bølgernes højde, frekvens og form, inden han padler ud i havet. I de efterfølgende to uger oplever jeg dette scenarie gentagne gange, George der aflæser terrænet. Som jeg vil argumentere i dette afsnit, så er dette hav mere end bare bølger og en geografisk horisont. Det er også en social horisont. Det er disse bølger ude på havet, der "*can take you places*".

I havnebyen Batumi i Georgien fulgte antropolog Martin Frederiksen unge mænd. Deres liv var, ligesom de unges i Lido, karakteriseret af en venten og søgen efter sparsomme muligheder. De forestillede sig derfor, at deres fremtid lå uden for landets grænser, på den anden side at Sortehavet. Efter Sovjetunionens fald kom Sortehavet til at symbolise en åbenhed, noget der kunne krydses for at få en fremtid i andre nationer. Ifølge Demant er Sortehavet både en social horisont, der åbner for en forestillet fremtid, og en geografisk horisont, der fysisk kan lede mennesker til "den anden side". Sortehavet som en social horisont viste sig dog som en, ifølge Frederiksen, forræderisk horisont, da den var fyldt

med barrierer. Lokale kom tilbage fra Ukraine og Tyrkiet og fortalte om et kummerligt liv, mens krigen mellem Rusland og Georgien umuliggjorde ruten til Rusland for majoriteten af de unge mænd (Frederiksen 2014:26-28). Alligevel var havnen stadig favoritstedet for den arbejdsløse Gosha, da han her kunne "... *observe the waves flowing in and out, hoping that one day they would bring him something, or that he would be able to cross them and live somewhere else at some point*" (ibid.:30). For Gosha og mange af de andre unge mænd var stranden og havet trods de mange barrierer et symbol på verden udenfor. Ifølge Demant vil havet påminde menneskeheden om, at det potentielt kan krydses, hvilket kan skabe håb for fremtiden (ibid.:32-34).

Der er en spændende parallel mellem Gosha og George, der begge kigger ud mod havet. Selvom George mere aktivt prøver at aflæse bølgerne, så vil jeg argumentere, at der for dem begge er tale om en forstærkning mellem en geografisk og social horisont. Det åbne, fysiske terræn, der potentielt kan krydses, bidrager til, at George kan forestille sig en fremtid uden for Lido, en social horisont. Dette på trods af at George for år tilbage formentlig på samme måde har kigget ud over havet, men endnu ikke er kommet afsted. Han bor stadig hjemme hos sine forældre med sin gravide kæreste og er ligesom de andre unge mænd fanget i en venteposition²⁰. Den håbløshed, George gav udtryk for, da han ødelagde sin video, indikerer, at surfing også kan være en forræderisk social horisont. Den giver håb om en alternativ fremtid som professionel surfer, men endnu er ingen blevet professionelle surfere i Lido. Derudover har der ikke været en surfingkonkurrence i mere end 5 år. Men når de unge surfere som George kigger ud over havet, bliver de alligevel mindet om, at det potentielt kan krydses ved at træne og blive talentfulde surfere for derved at skabe en fremtid. På trods af den uundgåelige tvivl, som blev beskrevet i foregående afsnit, anser de unge mænd surfing som en reel social horisont, der tilskriver dem en ny kurs i livet. Som jeg nu også vil vise, har den sociale horisont, forræderisk eller ej, en afgørende betydning for nutiden i Lido.

²⁰ Frank fortalte mig en dag, at han havde rådet George til i stedet at bygge sit eget hus, hvilket illustrerer den uønskede situation, George står i.

Fremtidsperspektiv

I antropolog Hirokazu Miyazakis analyse af håb præsenteres Tada, en japansk forretningsmand. Tada arbejdede i et handelsteam, hvor han byggede sine strategier på en logisk model frem for intuition. Han mente, at de ansatte skulle dele deres resultater med ham for at optimere en sådan logisk model. De yngre medlemmer af handelsteamet anså dette som et gammeldags fokus på gruppeværdier, der baserede sig på langsigtede strategier og relationsopbygning med kollegaer og klienter. De var i stedet tilhængere af et moderne fokus på kortsigtede transaktioner, der nødvendiggør et mere effektivt individuelt initiativ. Miyazaki mener dog, at Tada ikke var fortaler for en kollektiv agens med langsigtede strategier. Tværtimod var Tadas ultimative mål og håb at overflødigøre menneskelig agens ved at indsamle data fra hele teamet og skabe en automatisk udregningsmaskine. En sådan maskine ville bryde den temporale orden ved at overflødigøre både korttids- og langtidsstrategier, hvor forbindelser mellem fortid, nutid og fremtid på forskellig vis blev udtænkt. Ifølge Miyazaki nytænker Tada således nutiden i et perspektiv fra slutpunktet, fra maskinens tid (Miyazaki 2006:154-157).

Et travlt kontor i finanssektoren i Japan kan umiddelbart synes meget fjern fra George og de andre unge mænds liv i tropiske Lido. Der er dog en interessant sammenhæng, da George ligesom Tada ser nutiden fra et fremtidsperspektiv. Som Crapanzano også pointerer, så har håbet en transcenderende natur, der tillader os mennesker at forestille os en fremtidig horisont, der endnu ikke er opnået (Crapanzano 2003:9-10). Ligesom Tada håber George på at ændre en temporal orden i sit forsøg på at undslippe en frustrerende *stap nating* venteposition, hvor forbindelsen til fremtiden synes afbrudt. George ser nutiden fra en tid hvor en surfingkarriere er blevet opfyldt, hvilket bidrager til, at håbet om at surfing "*can take you places*" synes opnåeligt og derved fortsat kan navigeres efter. Med andre ord nytænker George nutiden. Surfing er altså mulighedsskabende for de unge mænd, ikke fordi det er en anomali mellem kultur og natur, men fordi de via håbet til surfing omformer nutiden i et perspektiv fra fremtiden.

Ligesom kollegaerne ikke forstod Tadas strategier, kan det være svært for den udefrakommende at forstå, hvad George ser i bølgerne. George kigger nemlig ud over bølger, der formes i et fremtidsperspektiv. Det er bølger der kan "*take you places*". Bølger, der

ligesom Tadas maskine, er fra fremtiden. For læseren kan det måske lyde som det rene fiktion. Antropolog Morten Nielsen argumenterer dog for: "... a view on anticipatory action which takes seriously those 'possible worlds' which, although not yet realized, inform people's everyday actions" (Nielsen 2011:398). Det er sådanne "not yet realized" sociale horisonter, jeg i de foregående afsnit har taget seriøst, ved at undersøge forbindelsen mellem surfernes sociale horisonter og hverdagspraksis. I næste kapitel vil jeg yderligere gå i dybden med det forandringspotentiale, som disse "not yet realized" horisonter har for de unge mænd.

2.9 Opsummering af kapitel

Dette kapitels formål har været at udforske, om surfing kan anskues som en alternativ livsbane for de unge mænd i Lido. I første afsnit blev det ved hjælp af Fiske vist, hvordan der i surfing skabes et alternativt værdisæt i form af talent og træning. Via Bourdieus tanker om sociale spil er det dernæst blevet analyseret, at surfing som et alternativ socialt spil tilskriver de unge mænd symbolsk kapital, når de træner ude i bølgerne og bliver talentfulde, samt en *illusio* med nye håb og forventninger til fremtiden. På den anden side er den sociale verdens struktur tilbøjelig til at reproducere sig selv frem for at ændre vilkårene. Med andre ord kan de unge ressourcetsvage surferes håb også anskues som et midlertidigt alternativ, hvor det blot er et spørgsmål om tid, før de igen *stap nating* i moneyworld. Håbet om en surfingkarriere er fortsat til stede i Lido, hvilket har ledt mig til at forlade Bourdieus metafor om en reproducerede social verden. I stedet har jeg analyseret de unge mænd som navigatører i ustabile sociale omgivelser, der kræver en konstant tilpasning. De unge mænds hverdag tager form som en svingende rute, hvor de i zig-zag bevæger sig mellem håb og håbløshed. En surfingkarriere er et afgørende håb for de unge mænd. Det er et punkt i horisonten, der ikke kun skal give dem mad på bordet, men også er et forsøg på at opnå *social becoming* og undslippe en uønsket *stap nating* position. Selvom ingen endnu er blevet professionelle er håbet stadig betydningsfuldt. Jeg har forklaret, at de unge mænd ser nutiden igennem et fremtidsperspektiv, hvor surfingkarrieren kan lykkes. Dette leder videre til næste kapitel, hvor jeg vil undersøge, hvordan den forestillede fremtid som professionel surfer skabes i fortællinger og forandrer de unge surferes forståelse af sig selv og verden omkring dem.

Kapitel 3 – Transformative Fortællinger og Social Praksis

"A popular saying, famously stated by Abraham Lincoln, has it that 'the best way to predict the future is to create it.' " (Vangkilde 2015:195)

3.1 Fortællingerne om Emanuel

"Come here, you have to meet Emanuel", nærmest spyttede min vært Kenn i sin iver efter at introducere mig for Emanuel. Jeg havde hørt om Emanuel før, og i stor forventning gik jeg ham i møde, mens han sad på sin scooter med et genert smil. Han talte meget lidt engelsk, hans tøj var hullet og scooteren var blevet repareret på til ukendelighed, hvilket ikke stemte overens med mit indre billede af den succesfulde Emanuel, som jeg havde hørt så meget om. Historierne om Emanuel, hvor han har rejst hen, hvad han foretog sig på rejserne og om han var blevet professionel surfer eller ej, varierede. Alligevel havde fortællingerne en tydelig rød tråd; Emanuel har gjort os stolt, han er en succes. Emanuel, blev jeg fortalt, er den bedste og mest talentfulde surfer i Lido. I 2007 vandt han den nationale surfingturnering i Lido og fik efterfølgende betalt en rejse til Australien. Her konkurrerede han mod professionelle surfer. I forbindelse med den nationale konkurrence optog Adam Pesce dokumentaren Splinters, hvor Emanuel fik en hovedrolle. I de efterfølgende år tilbød Pesce ham en flybillet til USA, hvor Emanuel skulle kommentere på dokumentaren og fik mulighed for at prøve at surfe i landet. I nogle varianter af fortællingerne om Emanuel, var han en professionel surfer under sit besøg i USA. Da Emanuel kom tilbage til Lido, hjalp han med at undervise nogle af de yngre drenge og piger i surfing. De unge mænd i Lido udtrykker ofte deres ønske om at blive lige så dygtig som Emanuel og rejse ud i verden og surfe. Selv i nabolandsbyerne er Emanuel en kendt figur, hvor de unge mænd ivrigt fortalte mig om den succesfulde Emanuel. De unge mænd i Lido kan identificere sig med Emanuel, da han var en *village boy* ligesom dem. Emanuel var uden penge og uden uddannelse, men har alligevel gjort sit navn kendt på både lokalt, nationalt og internationalt plan. Det er en historie om en *village boy*, der har opnået succes, og som beviser at surfing "*can take you places*".

Efter sine rejser til USA og Australien flyttede Emanuel sammen med en datter af en advokat. Emanuel har siden haft forskellige småjobs i Vanimu og været arbejdsløs. Derudover sælger han plastikdunke med benzin ude foran sin hytte. Umiddelbart minder det

meget om det liv mange unge mænd, der ligeledes ofte er arbejdsløse eller prøver af finde arbejde i Vanimo, lever. Disse detaljer i Emanuels liv bliver dog enten ikke nævnt, eller også bliver det fortalt om i et positivt lys. Det blev især tydeligt for mig i en samtale med Doris, en midaldrende kvinde i Lido:

"His father got his mother pregnant and left. He doesn't know his father, so we helped give some money. It is the humiliation of being poor, to rely on others, but he has excelled this circle of poverty and independence of others through surfing. He went international and got a leading role in a documentary. He learned a lot of things through surfing. He came back (fra Australien og USA) and became somebody. He married the counsellor's daughter, saved money to buy nails and made a house. Now he works and sell fuel at the house. He got experience. Now he wants to go somewhere. That's the sort of guy you want to support."

3.2 Fortællinger

I foregående kapitel har jeg undersøgt surfing som en alternativ livsbane. Det blev argumenteret, at håbet om at surfing "can take you places" er en social horisont. Horisonten eller pejlemærket kan tage form som et fremtidsperspektiv, hvorigennem nutiden får en ny mening. I dette kapitel vil jeg udforske et sådant transformationspotentiale nærmere ved at analysere surfing som en fælles fortælling, hvorigennem de unge mænd prøver at nytænke sig selv og verden omkring dem. Inden da vil jeg introducere en teoretisk vinkel på, hvad fortællinger er.

I et fænomenlogisk sigte ønsker antropolog Michael Jackson at undersøge det levede liv med forskellige oplevelser og forestillinger frem for intellektuelle abstraktioner. Ifølge Jackson er verden nemlig ikke en færdig model, men forandres konstant i sociale relationer (Jackson 1996:4-8). Antropologen skal derfor undgå at reducere det levede liv til faste, objektive strukturer, og i stedet undersøge en intersubjektiv rejse eller *passage into the world* i en foranderlig og kaotisk social verden (ibid.:27-28). I sin bog *The Politics of Storytelling* uddyber Jackson denne intersubjektivitet som en dialektik mellem selvet og ikke-selvet (Jackson 2002:30). Selvet er ikke blot det enkelte subjekt, men nærmere de nære sfærer, det familiære, et mikrokosmos. Ikke-selvet er derimod de fjerne sfærer, det ukendte, et makrokosmos (ibid.:12-14), *spheres of otherness* (ibid.:23). Der vil foregå en dialektik mellem

sfærerne på grund af: *"the human need to imagine that one's life belongs to a matrix greater than oneself, and that within this sphere of greater Being one's own actions and words matter and make a difference"* (ibid.:14). Mennesker vil deltage i en kontinuerlig forhandling og kamp for at undgå at blive marginaliseret af kræfter, der ligger uden for deres kontrol i de fjerne sfærer. De vil prøve at opnå en social eksistens i interaktionen med andre i disse sfærer og få en følelse af at kunne beherske deres rejse gennem livet (ibid.:13-16).

Fortællinger²¹ kan ifølge Jackson være et værktøj i denne kontinuerlige balancerende mellem kendte og ukendte sfærer. Jackson mener, at fortællinger bærer lighedstegn med et teater, da mennesker i fortællinger kan genopfinde sig selv, både som individer og som kollektiv. I fortællingerne kan mennesker se sig selv som aktive aktører frem for marginaliserede i kontakten med *spheres of otherness* (ibid.:16,23), da: *"Storytelling is a coping strategy that involves making words stand for the world, and then, by manipulating them, changing one's experience of the world"* (ibid.:18). Modsat teoretiske forklaringsmodeller mener Jackson, at narrative beskrivelser er en vital del af det levede liv. Strukturerne i disse fortællinger afspejler menneskers hverdagsaktiviteter (Jackson 1996:38-39) og dermed rejsen gennem livet mellem familiære og ukendte sfærer. Eksempelvis mener Jackson, at der i alle samfund findes fortællinger, der afspejler unges rejse eller overgang mod en uafhængig tilværelse og dermed deres forsøg på at etablere sig selv i fjerne sfærer (Jackson 2002:31).

I dette kapitel vil jeg følge Jacksons anmodning og forsøge at undgå, at analysen fjerner sig fra det levede liv i Lido. Jeg vil tage udgangspunkt i de lokales fortællinger og analysere dem som et forsøg på at få en form for kontrol over deres liv og gøre deres stemmer hørt i *spheres of otherness*, hvilket jeg vil relatere til termen *lifeforce*.

3.3 The world outside

Lifeforce

I Lido er der en generel fascination af alt udefra, hvilket udmønter sig i fortællinger om *out there* og *the world outside*. Da jeg en dag sad sammen med en af de ældste mænd i Lido,

²¹ Fortællinger skal forstås i forhold til Jacksons term *storytelling*, hvormed Jackson ønsker at fremhæve fortællingens karakter som en aktiv meningsskaber og social proces frem for et fastlåst produkt (Jackson 2002:18). Udover at der nødvendigvis må være en fortæller og en lytter i denne proces, afgrænser Jackson ikke fortællingerne (ibid.:28), hvilket indebærer at *"Everything can be a story, if only because everything is the outcome of a process"* (Maggio 2004:91).

Aidan, fortalte han, hvordan japanerne under 2. verdenskrig var udstationeret i området. Jeg var bekendt med japanernes aktivitet nær Lido. De unge mænd havde ivrigt fortalt mig, hvordan japanerne havde importeret planter, der ændrer kulør, når de kommer i kontakt med et ydre legeme, og derfor kunne afsløre amerikanske troppers bevægelse. Aidan fortalte, hvordan hans forfædre hjalp med at bære japanernes udstyr igennem junglen: "*But they (japanerne) didn't help. They didn't bring us outside*", uddybede Aidan i en kritisk tone. Mere muntert fortsatte han med at fortælle om missionærerne, som både var udstationeret i Lido før og efter 2. verdenskrig:

"They were good. They gave us newspaper, tobacco, cloth, anything. Plenty locals go to missionary schools in Rabaul. Don Bosco (skole i Vanimo) was also owned by them, and after they (de lokale) come up bigmen in PNG and outside, lawyers for example. Sometimes they (bigmen) come back, and families will be happy."

Missionærere omtales generelt positivt i Lido, da de blandt andet lærte de lokale engelsk indtil midt 1980'erne²². Ifølge Aidan muliggjorde denne interaktion, at lokale blev optaget på videregående uddannelser og senere hen fik arbejde som advokater og læger. Gentagne gange blev jeg fortalt historier om enkelte individer fra Lido, som advokaten, der nu bor i Australien, politikeren og piloten i PNG's hovedstat Port Moresby og advokaten, der bor i Filippinerne. I Lido kommer fascinationen af *the world outside* således ofte til udtryk i historier om enkelte individer, der har haft et succesfuld forhold til *the world outside*²³.

En lignende fascination af en verden udenfor findes også i antropolog Jonathan Friedmans materiale fra Republikken Congo, der tidligere var en fransk koloni. Han beskriver, hvordan unge, ofte arbejdsløse og ugifte mænd, kaldet Sapeurs, i 1970'erne og 80'erne etablerede klubber, hvor de konkurrerede mod hinanden. Deres omdømme og rangering i klubberne kunne forøges ved at fremvise vestlige beklædningsgenstande. Det endelige mål var at transformere sig fra *ordinary men* til *great men*, sande parisere. For at opnå denne transformation rejste de til Paris for efterfølgende at vende tilbage og fremvise deres

²² Årstal er bekræftet af lokale kilder i Lido.

²³ Der fortælles også om øvrige lokale, der har været i andre provinser i PNG for at tage en videregående uddannelse eller været på forretningsture. Eksempelvis fik surfløderer fra *Vanimo Surfclub* kortvarigt arbejde på et containerskib fra Malaysia. Det er dog primært de mest succesfulde historier, i form af de omtalte lokale helte, der refereres til.

nye tøj, selvom deres elegance i klubberne ofte ikke kunne omdannes til økonomisk udbytte. Friedman forklarer, at Sapeurs adfærd afspejler en udvikling af *lifeforce* (Friedman 1994.:173-181). I Republikken Congo har der igennem århundreder været en tro på, at *lifeforce*, der kan forstås som individets eksistensberettigelse i form af et godt helbred og rigdom, er afhængig af "*...one's rank in the larger cosmological hierachy*" (ibid.:171). Mere konkret menes *lifeforce* at kunne opnås ved at forbinde sig med politiske og slægtsbaserede netværk. Da disse netværk efter koloniseringen brød sammen, opstod der derfor alternative forsøg på at opnå *lifeforce* udefra.

For de unge Sapeurs blev en hierarkisk orden med Paris øverst basis for en alternativ måde at opnå *lifeforce* i kraft af konsumeringen af udenlandske produkter (ibid.:171-174). I forlængelse heraf vil jeg argumentere, at fascinationen af *the world outside* i Lido, også vidner om en afhængighed af det udefrakommende for at tilegne sig *lifeforce*. Ligesom Sapeurs rejste til Paris i håbet om at blive *great men*, har de lokale helte i Lido alle rejst til andre provinser og lande. Som jeg nu vil analysere, så ønsker både unge og ældre i Lido at opnå en *lifeforce* udefra ligesom deres helte.

Eksempler på lifeforce

En ung mand i Lido ved navn Thomas fortalte en dag:

"You look around the whole world. The devolopment. Here there is no light, no toilets. Then look at Jayapura (by i Indonesien). They are maybe 3-4 years ahead of us. You have to keep yourself busy. Catch up with the world. Every minute is counted."

Når Thomas gerne vil "*catch up with the world*", er det med andre ord et forsøg på at forbinde sig med *the world outside*, og kanalisere dennes *lifeforce* til sig selv. Konkret resulterer det i, at han venter på tilbagemelding på sin ansøgning om at få offentlig støtte til at studere sin drømmeuddannelse som pilot i en anden provins. I Lido har mange set Jayapura ligesom Thomas og er blevet betaget af den økonomiske udvikling. Dog er Jayapura ofte ikke nok for de unge mænd. Som 26-årige Raymond en dag sagde til mig: "*I like to experience the world. I been to Jayapura, but I like to go beyong that.*" Jayapura er altså blot et lille skridt mod en *lifeforce i the world outside*, da det endelige mål er de vestlige lande. Raymond forklarede ydderligere:

"Mi laik go long narapela kantri. Mi no laik lookim long TV tasol, mi laik go lukim long ei bi-long mi, na lukim sapos em true o nogat. Mi laik lukim bigpela building na samting. Na behain toktok stori long em." (Jeg vil gerne til et andet land. Jeg vil ikke bare se det på TV, men med mine egne øjne, og se om det også er rigtigt eller ej. Jeg vil se de store bygninger og lignende. Bagefter kan jeg fortælle historier om disse ting²⁴.)

Raymond havde svært ved at forklare, hvad han vil opnå med denne rejse, men det kan argumenteres, at han ligesom Thomas er bevidst om, at han som individ er afhængighed af en *lifeforce* via *the world outside*.

Ambivalens

Den congolesiske forståelse af at individer opnår *lifeforce* udefra i form af større kosmologiske hierarkier, reflekterer Jacksons argumentation om, at mennesker prøver at balancere mellem kendte sfærer og *spheres of otherness* for at indskrive sig selv i et større socialt matrix. Jackson bruger ikke selv begrebet *lifeforce*, men han påpeger, at individer søger en "*Vital power that lies outside one's grasp and must be sought by journeying away from where one is most secure...*" (Jackson 1998:48). Både Sapeurs og de lokale i Lido forsøger at indhente en *vital power* eller *lifeforce* i kontakten med en forbundet, globaliseret verden. Jackson forklarer dog, at en dialog med ukendte sfærer, *spheres of otherness*, er fyldt med ambivalens, da disse både kan svække og styrke individet (ibid.:48-49). Kontakten med en global verden, hvor grænserne mellem lokale og ydre verdener påvirkes af elektronisk kommunikation, massemigrationer og spredning af nye varer, bærer ifølge Jackson derfor også præg af ambivalens. For dem, der har profiteret af den globale udvikling, er verden blevet mindre, mens det for millioner af mennesker føles som om, at verden er blevet større og mere fremmedgjort. Jackson henviser ikke kun til en større økonomisk kløft, men også til en eksistentiel krise for dem, som oplever en form for *not-being* - en marginalisering, ubetydelighed og magtesløshed (Jackson 2002:33-35).

For beboerne i Lido er *the world outside* kommet tættere på. Ligesom de japanske planter har spredt sig i store områder af junglen ved Lido, så har den udenlandske indflydelse også spredt sig siden enkelte missionærere var udstationeret i området. Store

²⁴ Piratkopierede Hollywood film kan købes i Indonesien og ses på et af de få tv, der er i Lido.

containerskibe slæber sig forbi langs kysten fyldt med forskellige udenlandske varer og maskiner, flyene bringer turister til Lido og der bygges moderne lejligheder i Vanimo. Paradoksalt nok er landsbybeboerne også kommet længere væk fra *the world outside*. Skibene bringer varer til supermarkederne, som kun få har råd til, og flyene flyver mod fjerne destinationer oftest uden lokale fra Lido som passagerer. Derudover bebos lejlighederne i Vanimo primært af rige asiater, der arbejder for tømmerfirmaet. Sagt på en anden måde, så er *lifeforce* fra *the world outside*, på trods af den udefrakommende verdens dominerende tilstedeværelse, svær at nå for majoriteten i Lido.

Containerskib ud foran Lidos kyst.

De negative konsekvenser af globaliseringen, eller rettere den negative version af *the world outside*, italesættes som *moneyworld*. Som tidligere beskrevet indebærer *moneyworld*, at særligt de unge sidder fast i en uønsket social position, som *village boys* der *stap nating*. Ifølge Jackson vil mennesker dog ikke blot acceptere deres egen *not-being*, men vil netop i sådanne situationer begynde at fortælle historier, der kan forandre deres oplevelse af verden og give dem en følelse af kontrol (Jackson 2002:16-18). Da jeg i min samtale med den ældre Aidan spurgte ham, hvad han mente med "outside", begyndte han med det samme at fortælle historien om den hjemvendte advokat fra Port Moesby, som nu hjælper sine wan-

*toks*²⁵ i en splid over ejendomsretten til et jordlod. Det problematiske forhold til *spheres of otherness*, der tydeliggøres i *moneyworld*-termen, kan medieres og genfortolkes i fortællingerne om disse lokale helte. Det er fortællingerne om lokale helte, der giver troen på, at man i Lido kan undgå *moneyworlds* marginalisering og i stedet gå *the world outside* i møde med optimisme. Et sted hvor en *lifecycle* rent faktisk kan opnås.

Tingting

Lifecycle er en fremmede term i Lido, men idéen om at noget særligt kan indhentes udefra til at opretholde livet i Lido, er ikke en fremmed tanke for de lokale. Som mange udtrykker det, så er det muligt at opnå *tingting* (tanker/ideer) og *save*(forståelse) udefra. Da jeg eksempelvis spurgte Gabriel, hvorfor han surfede, svarede han:

"For me I have to experience lifestyle of people outside PNG. Surfing can bring me there... You must advance your tingting (peger på sin hjerne). Here is not much activity. Not much happening here".

Emanuel konstaterede ligeledes:

"Taim mi kam bek, mi bin lainim nupela samting long surfing long Australia. Long USA mi go kisim save long life." (Da jeg kom tilbage fra Australien, lærte jeg noget nyt om surfing. I USA fik jeg ny forståelse af livet.)

Hverken Gabriel eller Emanuel kunne uddybe, hvad en ny *save* og *tingting* indebærer. Ligesom *lifecycle* henviser det dog til noget, der er af stor betydning for det enkelte individet, og som skal indhentes udefra.

I forlængelse af analysen i dette afsnit, hvor jeg har vist, at de lokales forhold til *moneyworld* bliver forsøgt ændret i kraft af fortællinger om lokale helte, vil jeg i næste afsnit argumentere, at surfing kan anskues som en variant af fortællingerne om de lokale helte. Jeg vil uddybe, hvordan fortællingerne om surfing bliver en måde at mediere et ambivalent forhold til *spheres of otherness* og indhente en *lifecycle*, eller rettere *tingting*, udefra.

²⁵ *Wantoks* henviser her til advokatens nære slægtninge.

3.4 Surfing i Lido – en fortælling

Behov for forandring

Det tidligere nævnte paradoks, at *the world outside* på samme tid er kommet tættere på og længere væk, er særligt fremtrædende for de unge mænd i Lido. Da jeg en dag sad sammen med en gruppe lokale unge ved stranden, kom en udenlandsk surfer gående tæt forbi os med sit surfbræt under armen. Han kiggede hen mod os, og nikkede til mig uden at henvende sig til de unge lokale mænd. Når jeg hang ud med de unge mænd, oplevede jeg gentagne gange, hvordan surfingturisterne vadede igennem Lido og typisk kun hilste på de lokale med et nik, et *"hello mate"* eller helt ignorerede deres tilstedeværelse, som var de usynlige. De fleste turister i Lido bevæger sig på en fast rute i landsbyen mellem surfing resortet og de steder, hvor bølgerne bryder bedst nær stranden. Efterfølgende tager de flyet direkte hjem. Dette illustrerer meget godt det forhold, de unge lokale mænd har til *spheres of otherness*. De ved, at mulighederne er derude. De kan se de fyldte containerskibe sejle forbi, flyene, der flyver over hovedet på dem, og de rige surfingturister, der vandrer igennem landsbyen. De er så tæt på den udefrakommende verden af muligheder, men alligevel er de nærmest usynlige *village boys* i Lido. Fortællinger, der kan indskrive aktøren i et større socialt matrix, er altså særligt relevante for de unge mænd.

Transformationen

En midaldrende mand i Lido ved navn Hank forklarede mig at:

"Surfing can bring you all across the world... Some surfers dropped school, and was not meant to go out, but through surfing they went. Like Emanuel with a low education, got on a big plane, saw big buildings and such (the world outside). Then big companies like Billabong come support you, and then money will come."

Fortællingerne om Emanuel illustrerer, at surfing *"can take you places"*, selvom han ligesom mange andre unge *"was not meant to go out"* i kraft af en *stap nating* venteposition i *moneyworld*. I fortællingerne kan relationen til *spheres of otherness* ændres, og dermed også distinktionerne mellem *Us* og *Them* (Jackson 2002:23-25). I fortællinger kan de unge surfere derfor ændre deres selvforståelse som marginaliserede *village boys i moneyworld*, arbejdsløse eller lavtlønnede *timberslaves*, til at være talentfulde surfere, der ligesom Emanuel kan

komme til andre regioner og nationer, *the world outside*. Ligesom de unge Sapeurs transformation fra *ordinary men* til *great men* forsøger de unge surfere at ændre deres *village boy* status igennem fortællingerne. Sagt med Jacksons teatermetafor kan de lokale via fortællingerne se sig selv stående på den centrale scene i *the world outside* frem for at være statister i *moneyworld*. Dette transformationspotentiale i fortællingerne om surfing blev særligt tydeligt i en samtale med den midaldrende Doris fra Lido:

Doris: *"These boys need to go abroad, go out. They must see life outside - help to advance themselves, do business, get out of here. Here they see no end. It's a lazy life. They just get food from their parents and so on. Surfing is an opportunity. By going out they show they are not useless. Community brings them down, talking about they are drinkers and useless."*

Marcus (antropologen): *"What do you mean by going out?"*

Doris: *"Go out means money, contact. It's a way of showing the community you are not useless. I would like them all to get out and see the civilised way of life. It is an opportunity. Then they can come back and be recognized."*

I tråd med ovenstående uddrag, kan de unge mænd blive den nye Emanuel og vende hjem som en helt, ligesom advokaten fra Port Moesby, der vendte tilbage til Lido. De unge Sapeurs prøvede at opnå en *lifeforce* via udefrakommende produkter og en rejse til Paris. Ligeledes prøver de unge mænd i Lido, via fortællingerne om surfing og helten Emanuel, at opnå en *tingting* i kontakten med *the world outside*.

Når de unge mænd genopfinder sig selv og verden omkring dem i *the world outside* frem for en begrænsende *moneyworld*, er det ikke nødvendigvis et tegn på en bedre kognitiv forståelse af begivenhederne i verden (ibid.:15-16). Som Jackson siger, så kan mennesker ved hjælp af fortællingerne skabe: *"the 'necessary illusions' without which life becomes insupportable, e.g. making us appear central to events in which we were, in reality, only marginal"* (ibid.:26). Ifølge Jackson bør fokus derfor ikke være på historiens oprigtighed i forhold til en ydre realitet, men derimod hvilken forestillingsevne og mening historien giver mennesker (ibid.:17). Sagt på en anden måde er det interessante spørgsmål ikke, hvor realistisk håbet til surfing er, men hvordan fortællingerne om surfing kan manipulere ved relationen til ydre sfærer. Selvom Emanuel i dag er vendt hjem, og en dagligdagsrealisme synes at

tale imod fortællingerne om ham som en succesfuld helt, så har fortællingerne om helten Emanuel stadig stor betydning for mange unge mænds forestilling af dem selv og verden omkring dem. Når de unge mænd ser Emanuel i Lido, ser de ikke en *village boy* som dem selv, ligesom jeg gør. De ser derimod den hjemvendte helt, Emanuel.

I dette afsnit er fortællinger om, at surfing "*can take you places*", med Emanuel som en central figur, blevet forstået som en variant af fortællingerne om de lokale helte i Lido. Fortællingen om Emanuel, der har rejst uden for landets grænser via surfing, giver de unge mænd muligheden for at mediere en relation til *spheres of otherness*. Via fortællingerne kan de unge mænd se sig selv som betydningsfulde sociale aktører i *the world outside*, hvor det er muligt at opnå en *tingting*. I næste afsnit vil jeg uddybe fortællingernes transformationspotentiale i mit argument om, at fortællingerne om surfing er en positiv referenceramme i nutiden, hvori elementer fra fortider fortolkes.

3.5 Positiv referenceramme

Kastam

Ifølge Jackson bliver fortiden ofte italesat som en objektiv ydre enhed, der ikke kan ændres. Jackson mener, dette er en fejlagtig forståelse, da mennesker strategisk omformer fortider ud fra omstændinger i nutiden: "*The past is not imposed upon the present, but offers itself up, so to speak, to the living as a basis for creatively comprehending their present situation and making informed choices about how it is to be addressed and lived*" (Jackson 2005:357-358). Ifølge Jackson transmitteres fortiden kulturelt igennem anekdoter, myter og folkefortællinger. Fortiden kan forandres i disse fortællinger, da historierne fortælles og fortolkes på forskellig vis, frem for blot at gengive en fastforankret fortid (ibid.:357-358).

Antropolog Ton Ottos forklaring af det melanesiske ord for tradition, *kastam*, er et eksempel på, hvordan fortider bliver (om)fortalt og strategisk brugt i nutiden. Ordet *kastam* kan dateres tilbage til 1960'erne, hvor de lokale eksplicit begyndte at bruge historisk viden, eksempelvis om tidligere tiders ceremonier, beklædninger og dans, som et værdikriterie og en validering i nutiden (Otto 2011:158-160). I kraft af *Kastam* blev videreførelsen af fortiden en positiv referenceramme for nutidige handlinger. Disse handlinger var ikke nødvendigvis en tro kopiering af tidligere traditioner. Derimod dannede fortiden baggrund

for en nutidig anvendelse, hvilket kunne resultere i, at nye sociale arrangementer opstod. Eksempelvis kunne der ved splid over landområder opnås rettigheder ved at referere til historisk viden om slægtsforhold, eller den lokale leder kunne etablere sit omdømme ved at genskabe ceremonier, der bar præg af tidligere tiders ceremonier (ibid.:161-171).

Kastam bekræfter ikke kun Jacksons tese om det kreative sammenspil mellem nutiden og fortiden, men kan også uddybe vores forståelse af de unge mænds fortællinger om surfing som en positiv referenceramme. Jeg vil i nedenstående argumentere, at de unge mænd på kreativ og strategisk vis forsøger at forbinde og omforme forskellige fortider i fortællinger om surfing. Med andre ord vil jeg argumentere, at fortællingerne om surfing er en positiv referenceramme i nutiden, en form for *kastam*.

Surfing og kastam

I tråd med Jacksons argument om at fortiden kreativt omformes i eksempelvis myter, vil jeg analysere fortællingerne om surfing som en myte eller mytiske fortællinger, hvor elementer fra både en nær og fjern fortid fortolkes. Den fjerne tid, der henvises til i fortællingerne, tager form som en nostalgisk tid, hvor forfædrene surfede på stykker af træ og heltmodigt padlede ud, hvor bølgerne var højest. Ingen udlændinge var involveret i denne praksis, hvorfor de lokale pointerer, at surfing, som tidligere fortalt, "*is in our blood*". Det fortælles, at det var en tid, hvor udefrakommende kræfter endnu ikke havde ødelagt traditionerne. I denne tid siges det, at man kun spiste mad fra junglen i stedet for at importere madvarer fra Indonesien. Det var en tid med manddomsprøver og *sing-sing* begivenheder, hvor der blev sunget om forfædrenes oplevelser og historier, som mange i dagens Lido har glemt. De mytiske fortællinger kobler sig også til en nær fortid med moderne surfing, hvor der ikke længere surfes på træstumper, men donerede masseproducerede surfbræts fra Australien. I den nære fortid er surfingturister kommet til Lido og har efterladt både surfbræts og surfingmagasiner, hvori de lokale kan få viden om internationale surfinghelte- og legender. Det er en tid, hvor der siden 1990'erne er blevet afholdt både nationale, regionale og internationale surfingkonkurrencer.

I de mytiske fortællinger kan surfing "*take you places*". Afhængig af fortælleren refereres der på forskellig vis til legenderne i surfingmagasinerne, de tidligere omtalte

udrejste lokale helte fra Lido og til en fjern og nostalgisk fortid med surfende forfædre. I fortællingerne kan det blodsbeslægtede talent fra forfædrene muliggøre en transformerende succes ved at rejse ud i verden via surfingkonkurrencerne som en talentfuld, professionel surfer frem for *village boy* i *moneyworld*. Emanuel bliver et belæg for de nye muligheder, da han, som tidligere forklaret, anses som en succes.

Som jeg har analyseret i ovenstående, bliver fortællingerne om surfing kreativt sammensat ud fra forskellige fortider. I fortællingerne udformes forestillinger om, at en fremtid uden for Lido alligevel er mulig for *village boys*. På den anden side har Emanuel dog endnu ikke fået råd til at gifte sig, hytten er af dårlig kvalitet, motorcyklens bremses virker ikke og han er skiftevis arbejdsløs og får lavtlønnede jobs for udlændingene i Vanimo. På trods af dette fortælles der om helten Emanuel, der rejste ud i verden og har ændret sit liv. I *kastam* blev fortider ikke kun gengivet, men også fortolket. Denne fortolkning tog form som en positiv referenceramme i nutiden. På samme måde vidner helten Emanuel også om, at i konstruktionen af fortællingerne fortolkes fortider. Dette resulterer i, at fortællingerne bliver en positiv referenceramme, der ikke er betinget af de manglende muligheder i nutiden. Når de unge mænd bliver ved med at fortælle om, at surfing "*can take you places*", kan det derfor ses som et kontinuerligt forsøg på at udforme fortællinger, som ikke er bundet op på *moneyworlds* pengedrevne præmisser.

I forrige afsnit blev det argumenteret, at i transformative fortællinger om surfing kan de unge mænd genopfinde sig selv og forholdet til verden omkring dem. Det muliggør, at *tingting* kan indhentes i kontakten med *spheres of otherness*. I dette afsnit har jeg uddybet, at transformationspotentiallet kan forstås i forhold til, at fortider fortolkes i fortællingerne, hvilket danner baggrund for en positiv referenceramme for de unge mænd i Lido.

3.6 Imitation

Baggrundsforståelse for imitation

I dette afsnit vil jeg undersøge, hvorvidt transformationen i fortællingerne kan overskride den narrative ramme ved også at komme til udtryk i konkrete, fysiske handlinger. *Kastam* var en referenceramme, der legitimerede nye former for social handling. Ligeledes ønsker

jeg at forklare, at nok har ord betydning, men i en undersøgelse af disse ord må vi ikke underkende betydningen af de unges konkrete handlinger. I dette afsnit vil jeg diskutere de lokale surferes imitation af udenlandske surferes praksis. Inden da vil jeg opsætte en analytisk ramme for imitation.

Antropolog Michael Lempert forklarer, at imitation ikke kun skal forstås som et binært forhold mellem kopi og original, men derimod: "...a highly distributed assemblage of signs..." (Lempert 2014:386), hvilket indebærer, at konteksten, udover selve forholdet mellem kopien og originalen, har betydning. Eksempelvis kan en vare anses som en forfalskning, ikke fordi dens fysiske form afviger fra andre versioner, men fordi den er produceret af uautoriseret personale. Imitationen består således af flere forskellige elementer, der ifølge Lempert defineres i kraft af et større kommunikativt arbejde både før, under og efter selve handlingen (ibid.: 384-387). I tråd med Lemperts påstand om imitationens verbale karakter vil jeg undersøge, hvorvidt de efterlignende handlinger, i kraft af et forhold til de transformative fortællinger om surfing, også kan forstås som transformative. Jackson mener dog ikke, at imitation kan have en reel effekt og hjælpe mennesker med at "...entering into the world of the other" (Jackson 1998:123), da det vil være et mislykket forsøg, hvor man blot bekræfter en afstand til den fremmede verden (ibid.:123). Eksempelvis vil en udklædning i *others* kostumer blot ende i en komisk parodi (ibid.:97). Med andre ord kan efterlignende praksis ikke hjælpe med at mediere et forhold til *spheres of otherness*²⁶. Selvom imitationen kan have sine begrænsninger, så er Jackson dog med til at bekræfte den forsimplede dualisme mellem kopi og original, da han ikke tilskriver værdi til andre aspekter ud over denne dualisme.

Selvom ordet imitation nemt kan føre til en binær misforståelse, bruger jeg stadig ordet, da flere af mine informanter selv benytter tok-pisin ordet *bihainim* (efterligning/kopi), når de beskriver surfing. Mit fokus er ikke blot at undersøge imitation i forhold til originalen, men også hvordan handlingerne adskiller sig fra originalen. Som antropologerne Elizabeth Hallam og Tim Ingold pointerer, så er imitation og kreativitet ikke modsætninger, da mennesker i en gensidig skabelsesproces kontinuerligt vil improvisere sig frem (Hallam &

²⁶ Kun hvis imitationen er en ironisk parodi, hvor man er bevidst om sin egen "tragedie", kan det, ifølge Jackson, blive en reel strategi (ibid.:123-124).

Ingold 2007:5-6):

"Copying and imitation, we argue, is not simple a mechanical process of replication that it is often taken to be..., but entails a complex and ongoing alignment. In this alignment lies the work of improvisation. The formal resemblance between the copy and the model is an outcome of this process, not given in advance." (ibid.:5)

Som det også blev argumenteret i foregående kapitel, så navigerer de unge surfere i de sociale omgivelser og overvejer løbende, hvilken rute de vil vandre på. Hvis imitation blot anses som en simpel gentagelse af andres handlinger frem for en kreativ proces, vil det fejlagtigt indikere, at de unge surfere ikke selv har en indflydelse på deres egen navigation. I en komparativ analyse, vil jeg nu undersøge surfernes sociale praksis i forhold til fortællingers transformative potentiale. Jeg vil både henviser til de melanesiske *Cargo Cults* samt de tidligere beskrevne *Sapeurs*.

Imitation i Lido

Under mit feltarbejde i Lido fortalte mine informanter mig gentagne gange, hvordan de forsøgte at efterligne udenlandske surfere. Nogle lokale havde, ligesom den unge mand Akon, mulighed for at efterligne udenlandske surfere i kraft af deres adgang til smartphones og bærbar computere: *"I usually watch DVD and glance at magazine, which I got from the lodge (surfing resort), too see which technic they use. I train hard to come up a profesional, that is my dream..."* Andre som Gabriel havde ikke disse muligheder: *"Mi no gat screen o samting. Mi lukim long picture long magazine, traim bihainim style long ol, kain olsem Kelly Slater."* (Jeg har ikke en skærm eller lignende. Jeg kigger på billeder i (surfing)magasiner, og prøver at kopiere/efterligne deres stil, for eksempel Kelly Slater²⁷.) Ofte så jeg også mange unge mænd sidde på stranden og iagttage de udenlandske surfingturister, inden de selv padlede ud på havet, hvilket dette uddrag af en samtale med Frank også illustrer:

Frank: *"When the turist come, I see how they do, and then do it. Once there was this very good surfer from Hawaii, Boo. He was a professional. While he was "flying" he could turn his board around at the same time."*

²⁷ Kelly Slater er en professionel surfer fra USA.

Marcus (antropologen): "What did you think when you saw him?"

Frank: "That maybe one day I could be like him."

En af de lokales surfingmagasin

Når de unge mænd taler om *style*, *technic* og *flying* referer de til udenlandske surfers manøvrer på surfbrættet. De overstående citater indikerer, at det er disse bevægelser som de unge surfere i Lido prøver at imitere ved at læse i magasiner, se videoer eller iagttage turisterne. De lokale efterligner også de udenlandske surfere, når de ikke surfer. Som nævnt i kapitel 1 bruger de unge mænd håndtegn, som de har set de professionelle surfere bruge, og de går rundt i surfingshorts af mærket Billabong eller Quicksilver, ligesom turisterne og de professionelle surfere.

Transformative handlinger

Der kan drages interessante paralleller mellem surfing i Lido og de melanesiske *Cargo Cults*, der kan dateres tilbage til sidst i det 19. århundrede i det nuværende PNG. Ton Otto analyse-

rer *Cargo Cults* som mytiske fortællinger, *myth-dreams*²⁸. I disse *myth-dreams* var det et generelt tema, at kultdeltagerne kunne opnå vestlige goder ved forfædrenes hjælp. De forventede, at det ville transformere deres nuværende realitet, og sætte en stopper for den ulighed og uretfærdighed, som mange oplevede efter kontakten med vesterlændinge (Otto 2009:90-92). Ønsket om en transformation i disse *myth-dreams* resulterede ofte i en aktiv handlen. Ledere af de forskellige *Cargo Cults* mente, at rigdom udefra kunne tiltrækkes ved at imitere vesterlændingenes traditioner som at bygge lufthavne, havne og varehuse til at modtage skibe og fly, som forfædrene ville sende. Der er endda tilfælde hvor hele landsbyer blev bygget i vestlig stil, hvor beboerne ventede på, at vestlige goder ville ankomme (Schwartz 1968:8, Otto 2011:163).

Både *Cargo Cult* deltagernes og de unge surferes imitation af udlændinge er tilknyttet mytiske fortællinger. *Cargo Cults* var baseret på fortællingerne om, at man kunne opnå uendelige rigdomme og forandre sit liv ved at imitere vesterlændingenes praksis. På samme måde fortælles det også i myten om surfing, at hvis man træner og forbedrer sit medfødte talent, så kan man rejse ud i *the world outside* som professionel surfer. *Cargo Cult* deltagere og de unge surferes imitation af udlændingene er altså begge et forsøg på at handle i forlængelse af fortællingerne. At surfe i bølgerne for at blive talentfuld kan derfor ses som transformativ handling, da det er et forsøg på at aktivere fortællinger, hvor *village boys* kan blive respekterede, professionelle surfere.

Den efterlignende praksis i Lido er et forsøg på at undslippe en marginaliseret position via en alternativ livsbane, da de primære kanaler via uddannelsessystemet synes blokeret. *Cargo Cult* deltagernes imitation var derimod et udtryk for ønsket om en komplet transformation af hele den sociale og moralske orden. På dette punkt har de unge surfere mere tilfældes med de førnævnte unge Sapeurs, hvis imitation af europæisk påklædning, var et forsøg på at transformere sig fra *ordinary men* til *great men*. Magthaverne anså *Sapeurs'* imitation som et illegitimt forsøg på at "reach the 'top' without passing through the accepted channels of education and 'work'" (Friedman 1994:184). Ligeledes kan det argumenteres, at de unge surferes imitation er et forsøg på at underminere et accepteret socialt spil i *money-*

²⁸ *Myth-dream* er oprindeligt et begreb brugt af antropolog Kenelm Burridge, der forklarer disse som kollektiv dagdrømmeri, der tager form som myter, drømme og anekdoter (Burridge i Crapanzano 2004:120).

world. De forsøger at forvandle deres sociale situation via surfing, da de ikke har adgang til uddannelsessystemet. Med det sociale spil ønsker jeg ikke at referere til Bourdieus stringente og reproducerende spilleflader. Jacksons mener, at hvis livet forstås som et spil, vil det indbefatte en *magical mode of play* (Jackson 1998:30). Han forklarer, at selv den mest marginaliserede kan "toy with new possibilities" (*ibid.*:29), da spillerne vil være i stand til at eksperimentere med alternativer (*ibid.*:29). I tråd med Jacksons spilmetafor spiller de unge surfere et spil, der giver mere plads til transformative handlinger frem for reproducerende strukturer. Som tidligere argumenteret accepterer de unge mænd ikke blot en *stap nating* position i et *social monarium*. Derimod prøver de at skabe alternativer ved at konstruere og aktivere fortællingerne om surfing både verbalt og non-verbalt. De unge surfers imitation er med andre ord et resultat af en alternativ åbning, en *magical mode of play*, hvorved de forsøger at transformere sig selv og verden omkring dem. Ved at bruge Jacksons spilmetafor kan surfing som en fortælling og social praksis beskrives med respekt for, at surfing har en betydning for mine informanter, selvom ingen endnu er blevet professionelle surfere.

I dette afsnit har jeg argumenteret, at de unge surfere forsøger at aktivere de transformative fortællinger ved at imitere udenlandske surfere. Grundet tilknytningen til disse fortællinger har jeg valgt at forstå imitationen som transformative sociale handlinger frem for en simpel kopiering af udenlandske surfere.

3.7 Et andet perspektiv

Navigation

Argumentet om at den efterlignende praksis er et forsøg på at aktivere de transformative fortællinger relaterer sig til kapitel 2, hvor det blev forklaret, at håbet om en surfingkarriere er en fremtidig social horisont eller et pejlemærke, der navigeres efter. Den imiterende praksis kan ses som en håbefuld praksis. Det er de unge surfers konkrete forsøg på at navigere efter horisonten i det fjerne. I forrige kapitel blev det yderligere forklaret, at den fremtid, der håbes på, kan ændre surfers opfattelse af nutiden. Den fremtidige sociale horisont, der påvirker nutiden, har vist sig at blive udformet i fortællingerne. De unge surfers håb varierer i tråd med deres konkrete situation og forskellige måder at genfortælle historien. Alligevel indeholder alle surfers håb henvisninger til fortællingerne om surfing, der

”can take you places”. Sagt på en anden måde er de centrale elementer i myten om surfing grundelementer i den fremtidige horisont eller det pejlemærke, surferne navigerer efter.

Jeg vil nu undersøge, om de unge surfers navigation også kan ses i forhold til et *other*-perspektiv. I de følgende afsnit vil jeg diskutere, om de lokale surfere kan se sig selv fra udenlandske surfers perspektiv. Det kan føre til tvivl og håbløshed, men samtidig kan det også inspirere til at udforme nye forestillinger og praksisser.

Other-perspektivet

Antropolog Morten Nielsen forklarer, hvordan lokale i Maputa i Mosambique frygtede, at deres illegale husbyggeri ville blive nedrevet, fordi de fik at vide at et officielt byggeri skulle opføres på de jordlodder, de illegalt boede på. Usikkerheden blev dog afløst af optimisme, da en lokal administrator i distriktet, på trods af de officielle planer, byggede et nyt hus i området. De lokale fik efterfølgende en arkitekt til at optegne deres illegale bebyggelser som 15x30 meter jordlodder, der afspejlede det offentlige reglement, og som stødte op til administratorens jordlod. Nielsen forklarer, at beboerne indtog et *other*-perspektiv. Igennem dette perspektiv kunne de se sig selv med statens øjne, hvilket ledte til en erkendelse af, at en tilknytning til det offentlige var nødvendig for at sikre deres fremtid. *Other*-perspektivet og den efterfølgende tilknyttende handling skal ifølge Nielsen forstås i forlængelse af afstanden mellem *self* og *other*, da tilknytningen til *other* var et forsøg på at skabe en gavnlige distance mellem dem selv og staten. Beboerne forsøgte at gøre sig synlige for en magtfuld *other* i håbet om at kunne blive usynlige igen (Nielsen 2010:399-401). Det betyder, at beboernes imitation af magthaverne i optegnelsen af jordlodderne ikke kun var en måde at alliere sig med magthaverne, men nærmere ”... as *attachment at a distance*” (ibid.:401).

Argumentet om at tilknytningen, den efterlignende praksis, skal forstås i forhold til ønsket om at opretholde en gavnlige distance til *other*, afspejler dette kapitels hidtidige argument om, at surferne både i ord og handling forsøger at balancere mellem kendte sfærer og *spheres of otherness* for at undgå en marginalisering. Niensens beskrivelse af at imitationen kan iscenesættes af et *other*-perspektiv, en *perspectival displacement* (ibid.:401), er derimod en ny pointe. Som tidligere beskrevet læser de unge surfere i Lido surfingmagasiner, ser videoer af professionelle surfere og iagttager surfingturisterne ude i

bølgerne. Efterfølgende prøver de at efterligne, hvad de har set de udenlandske surfere gøre. Jeg vil argumentere, at de unge surfers imitation skal forstås i forlængelse af, at de ser sig selv igennem de udenlandske surfers perspektiv. Jeg vil diskutere, hvordan indtagelsen af et *other*-perspektiv kan føre til tvivl og håbløshed, men også kan inspirere til en kontinuerlig skabelse af håbefulde fortællinger og imitativ praksis for at udforme en fordelagtig distance til *the world outside*.

Tvivl

I forrige kapitel blev særligt to unge surfere fremhævet for at illustrere, hvordan håb og håbløshed hænger sammen. Den unge surfer George erkendte, at han havde valgt forkert ved at satse på surfing. Selvom han var blevet en dygtig surfer efter at have trænet fire gange om dagen, erkendte han, at håbet om en professionel surfingkarriere formentlig aldrig ville blive opfyldt. Den anden er Frank, der den ene dag forklarede, at surfing er en valid mulighed, mens han den næste dag forklarede, at surfing er korrumpet. *Other*-perspektivet kan give en forståelse af, hvorfor de unge surfere sætter spørgsmålstegn ved fortællingerne om surfing, der "*can take you places*". Antropolog Rane Willerslev pointerer, at indtagelsen af et fremmed perspektiv kan være en farlig transformation med risiko for at miste sit originale selv (Willerslev 2004:634). For unge surfere som Frank og George er der ligeledes en fare i at overtage et fremmed perspektiv. I *other*-perspektivet kan de opnå en erkendelse af selvets begrænsninger, og miste en forståelse af sig selv som potentielle surfere, hvilket jeg nu vil forklare.

Under mit feltarbejde surfede jeg sammen den franske surfer Jilbert, som var i Lido en uges tid. Jilbert var fascineret af området og virkede, modsat mange andre turister, oprigtigt interesseret i de lokale, når han surfede, snakkede og lavede sjov sammen med dem. Jilbert fortalte mig, at der var noget naturligt og autentisk over de lokale:

"Papua New Guinea for me was back to the roots, when people cared only about basic things - getting food and find someone to make a family. People aren't influenced by what is happening outside. Even deeper than that. I would say they are still like how they would have been 500 years ago, besides the few trucks and Nike t-shirts."

Jilbert afskrev samtidig de lokales mulighed for at blive professionelle surfere og forklarede, at han ikke så det som en realistisk mulighed. Ligesom Jilbert så flere af de udenlandske surfingturister i Lido heller ikke de lokale som potentielle professionelle surfere, men nærmere som autentiske surfere, der lever i pagt med naturen i et eksotisk land fjernt fra civilisationen. I sit studie af surfingturister i PNG pointerer Antropolog Paige West også, at turisterne forstår de lokale surfere som autentiske, simple og primitive. Ifølge Paige reflekterer dette surfingmagasinernes måde at italesætte surfing i Papua Ny Guinea som eksotisk, primitiv og uopdaget (West 2014:412-414,424).

Ved at indtage et *other*-perspektiv og se sig selv med eksempelvis Jilberts øjne kan unge surfere som George og Frank risikere at indse deres egne begrænsninger som potentielle professionelle surfere. De vil blive konfronteret med en erkendelse af, at de lever i en fjern provins uden for de industrielle centre i PNG, som i sig selv er et land langt væk fra de globale centre i verden. I kraft af *other*-perspektivet kan de risikere at indse, at de lever i udkanten af udkanten. De vil erkende deres marginaliserede position, ikke kun som *village boys i moneyworld*, men som tredje verdens indbyggere med en lang vej til podierne på den internationale surfingscene. *Other*-perspektivet kan altså underminere fortællingernes evne til at lade de unge mænd genopfinde sig selv og forholdet til verden omkring sig. Sagt på en anden måde vil fortællingerne om surfing, og håbet om at disse kan aktiviseres, smuldre. Med dette in mente er det ikke overraskende, at George smadrer videoen, hvor han kan se sig selv surfe, da han oplever, hvordan fortællingerne kollapse. I forhold til forrige kapitel kan det siges, at en social horisont forsvinder og håbløsheden midlertidigt tager over. En ny kurs vil derefter optegnes, og de unge mænd må begynde en ny zig-zag bevægelse. George og Frank har dog henholdsvis genfundet og bibeholdt håbet til surfing, som fortalt i kapitel 2. Hvordan kan dette forklares, hvis de unge indtager udenlandske surfere som Jilberts perspektiv? Som jeg nu vil forklare, så reproducerer de lokale surfere ikke nødvendigvis *other*-perspektivet, da de kan bruge det som inspiration til at skabe noget nyt.

Inspiration

Antropolog Kasper Vangkilde forklarer, hvordan et designteam i skabelsen af en ny modekollektion indtog et andet perspektiv. Designerne tog på inspirationsture til Milano, hvor de

forestillede sig en fremtidig modekollektion igennem perspektivet af de ting, de så i Milanos butikker og udstillinger (Vangkilde 2015:180-186). Eksempelvis forklarede en designer, hvordan en lampes form gav inspiration til en ny modekollektion. Vangkilde mener, at tingene ikke blot er passive objekter, men at tingene skaber nye perspektiver, som kan inspirere designerne (ibid.:188-191): "*...in the process of exploring these things, they (designerne) come to see themselves from the perspective of those things; or, to be more precise, the things come to represent distinctive points of view from which they can envisage potentially new fashion collections*" (ibid.:191). Designerne blev således inspireret til at skabe noget nyt ved at indtage et andet perspektiv. Eksemplet med designerne indikerer, at når de unge mænd indtager et *other*-perspektiv, eksempelvis Jilberts perspektiv, så er det nødvendigvis ikke en reproduktion af perspektivet, da perspektivet også kan være en kilde til inspiration. Når de unge mænd i *other*-perspektivet ser, at de selv er langt væk fra et liv på den internationale surfingscene, så desillusionerer det dem nødvendigvis ikke. Ligesom designerne via lampens perspektiv fik nye ideer i form af en ny modekollektion, kan *other*-perspektivet, hvori surferne ser deres egne begrænsninger, også inspirere dem til at konstruere noget nyt. Når de i perspektivet ser, at de modsat de professionelle surfere er placeret i en fjern landsby langt fra den internationale surfingscene, kan det inspirere dem til at videreudvikle fortællinger med alternative forståelser af sig selv og verden omkring sig. Perspektivet kan således inspirere de unge mænd til at udforme nye fortællinger om det blodsbeslægtede talent og behovet for at træne, hvorefter de eksempelvis efterligner billederne i magasiner, så de kan forandre deres nuværende situation. Med andre ord prøver de at komme tættere på *other* for derved at udforme et gavnligt forhold til en verden, der marginaliserer dem som *village boys* i *moneyworld*.

Designerne mente, at de igennem inspirationsturene kunne komme i forbindelse med tidsånden, *zeitgeist*, så de kunne se, hvad folk, ikke blot i nutiden, men også i fremtiden, vil kunne lide. Vangkilde konkluderer: "*The zeitgeist, I argue, appears precisely in and through this reciprocal relatedness by which the designers, in their exploration of various things during inspiration trips, "open" themselves to the forces or perspectives of the world around them*" (Vangkilde 2015:195). Ved at "åbne" sig for tingenes perspektiv på inspirationsturene så designerne nutiden fra et punkt i fremtiden (ibid.:195). Det kan ligele-

des argumenteres, at *other*-perspektivet ikke nødvendigvis blokerer surfernes fremtidige sociale horisont, men derimod inspirerer dem til kontinuerligt at skabe denne fremtid i fortællingerne. Både George og Frank erkendte ikke kun deres egne begrænsninger, men fortsatte begge, på trods af deres tvivl, med at konstruere og aktivere fortællingerne i ord og imitativ social praksis. Som figur 2²⁹ viser, så indtager de lokale surfere (A) de udenlandske surfere (B) perspektiv. Hvis *other*-perspektivet overtages i sin originale form vil tvivlen og håbløsheden tage over og igen placere de unge mænd i en position som *village boys* uden en fremtid. For designerne gav det udefrakommende perspektiv dem mulighed for at forestille sig fremtiden på ny og inspirerede dem til at skabe en ny modekollektion. De unge surfere kan ligeledes også lade sig inspirere af B til at udforme et nyt perspektiv, en NY A, ved kontinuerligt at udforme og aktivere fortællingerne om, at surfing "*can take you places*".

Det er mere individuelt betonet, hvor stort håbet til en professionel surfingkarriere er, og hvor meget tvivlen sniger sig ind. Den tidligere beskrevne surfer Elias, der har indset, at det bliver svært at blive ingeniør, er mere tilbøjelig til at udforme et NY A perspektiv. Dette illustreres i hans stålfaste håb til en mulig surfingkarriere. Andre surfere som Frank og George veksler mere mellem B og NY A perspektivet³⁰, hvilket tager form i en skiftende optimisme, tvivl og modløshed. Da sandsynlighederne for at blive professionel surfer i Lido synes meget lille, er det dog formentlig et spørgsmål om tid, før Elias, ligesom Frank og George, oplever en vekslen mellem perspektiverne hvor både håb, tvivl og håbløshed fylder. Det reflekterer dette speciales argument om, at de unge surfere er navigatører, der kan blive slået ud af kurs af omgivelsernes pres. De unge surfere veksler mellem perspektiver afspejler således den føromtalte svingende *zig-zag*-rute, hvor både håb, tvivl og håbløshed følges ad.

I dette afsnit har jeg vist, hvordan det at indtage et andet perspektiv kan føre til tvivl og håbløshed, men samtidig også kan inspirere en kontinuerlig skabelse og aktivering af de håbefulde fortællinger. Dette afspejler tidligere argumenter i denne opgave om, at håb og håbløshed hænger uløseligt sammen, men også Jacksons pointe om, at kontakten med ukendte sfærer er fyldt med ambivalens.

²⁹ Se bilag 2

³⁰ Se også Rane Willerslevs beskrivelse af sibiriske jægers dobbeltperspektiv som både jægere og dyr (Willerslev 2004:630).

3.8 Opsummering af kapitel

I dette kapitel har jeg vist, hvordan *spheres of otherness* i form af den udefrakommende globaliserede verden på den ene side fastlåser de unge mænd i Lido og på den anden side tilbyder, at noget værdifuldt i form af *lifeforce* eller *tingting* kan indhentes udefra. I fortællingerne om at surfing "*can take you places*", kan de unge mænd forestille sig, at de ligesom de enkelte uddannede helte, der er rejst ud af Lido, også kan opnå en tingting udefra. Emanuel en central figur i fortællingerne, da han bliver et belæg for, at det er muligt at transformere sig fra *village boy* i *moneyworld* til professionel surfer i en verden af muligheder. Selvom den Emanuel, jeg mødte i Lido, minder om de øvrige *village boys* i Lido, så bibeholdes og genfortælles historierne om denne udgave af Emanuel. Dette illustrerer, at fortællingerne er et kreativt rum, hvor forskellige fortider fortolkes, og derfor ikke er bundet op på mulighederne i *moneyworld*. Emanuel mener selv, at han fik en *save* ved at rejse til andre lande. Selvom han ikke kunne forklare, hvad det er, og hvordan det har hjulpet ham siden hen, fortryder han ikke at have trænet utallige timer ude i bølgerne. Emanuel ser med andre ord sig selv i lyset af Emanuel-figuren i fortællingerne. Han er, også i sine egne øjne, blevet en lokal helt.

Jeg har forklaret, at fortællingerne om surfing ikke blot aktiveres verbalt, men også i imitativ social praksis. Imitationen er derfor ikke blot et udtryk for en simpel kopiering af udlændinge, da det er et forsøg på at aktivere de transformative fortællinger. I henhold til forrige kapital har jeg argumenteret, at denne efterlignende praksis er den måde, hvorpå de unge surfere forsøger at navigere. Det fremtidige pejlemærke, der navigeres efter, har altså vist sig at blive udformet i fortællingerne. Derudover har jeg argumenteret, at surfing i Lido også bør forstås i forhold til de unge mænds *other*-perspektiv. Konstruktionen af fortællingerne kan både bremses og igangsættes af, at de unge surfere ser sig selv igennem udenlandske surfers perspektiv.

Konklusion

4.1 Håb og håbløsheder

Energiske og ivrige unge mænd surfer ned langs den ene store bølge efter den anden. Næste dag ser jeg de selvsamme mænd sidde berusede ved stranden. Selvom de nyder at sidde her og drikke, så lurer frustrationen bagved. De har ingen uddannelse, intet job, ingen hustru og har endnu ikke bygget deres egen hytte. Nogle af de lokale unge mænd i Lido venter og håber på at blive tilbudt økonomisk støtte til deres videregående uddannelse på universitet. Et år efter endt feltarbejde har ingen af mine informanter endnu opnået dette. Jeg har i dette speciale lagt vægt på, at der både findes en energi og håbefuldhed blandt de unge mænd, der træner for at blive professionelle, men at der samtidig også kan ses en frustration, tvivl eller håbløshed. Overordnet set har jeg vist, hvordan surfing er en social betydningsfuld aktivitet. De unge mænd har det sjovt ude i bølgerne, hvilket uden tvivl kan virke mere lokkende end skolebænken. Alligevel ser jeg surfing som mere end bare et tidsfordriv, hvor det ikke kun handler om at fange bølger. Det er både en social håbeful og håbløs praksis. Surfing indeholder både et transformerende potentiale til at skabe nye sociale horisonter og håb om en bedre fremtid som professionel surfer, men begrænses dog af de ydre omgivelser.

I **kapitel 1** har jeg forklaret, hvordan mange unge mænd i Lido er fanget i en uønsket social position. PNG har siden dets selvstændighed i 1975 gennemgået en stor økonomisk vækst, hvilket dog primært er tilfaldet en lille elite i byerne. Den frustration, jeg observerede i Lido, viser, at de unge mænd er en del af majoriteten i PNG, der ved at mulighederne er derude, men har svært ved at nå dem. De unge mænd erkender, at de lever i en *moneyworld*, der er styret af pengedrevne mekanismer, som de ikke har kontrol over. De har indset, at den primære livsbane, at få et velbetalt job i en anden provins eller i udlandet via uddannelsessystemet, er styret af principperne i *moneyworld*. Ved brug af Henrik Vighs term *social becoming* har jeg analyseret, hvordan vejen mod at blive voksne anerkendte mænd synes ufremkommelig for mine informanter. I Lido er de unge mænd nemlig indfanget i en uønsket ungdomskategori som *village boys*, hvor de *stap nating* enten ved at vente på finansieringen af en videregående uddannelse eller ved at deltage i socialt værdiløse aktiviteter i den uformelle sektor. Ved hjælp af Pierre Bourdieus tankeapparat har jeg analyseret, hvordan at de unge mænd i frustration må erkende, at deres forventninger til *moneyworld-*

*spillet*s chancer ikke indfries. Igennem kapitlet har særligt den 25 årige Mike været en nøgleinformant til at vise den bagvedliggende frustration, mange af de unge mænd oplever ved at være *village boys* i *moneyworld*.

I **kapitel 2** har jeg analyseret, hvordan aktiviteterne i havet tilbyder de unge mænd en alternativ fremtid. Ude i bølgerne findes et værdisæt i form af træning og talent, hvilket er et alternativ til *moneyworld*, hvor uddannelse er nøglen til social mobilitet. Ved hjælp af Bourdieus værk har jeg analyseret, hvordan de unge surfere spiller et alternativt socialt spil, der tilbyder dem nye forventninger og håb for fremtiden. Surfingsspillet giver de unge mænd mulighed for social anerkendelse, da deres evner på surfbrættet tilskriver dem symbolsk kapital. Men da magtbalancen i den sociale verden ifølge Bourdieu har en tendens til at reproducere sig selv, er surfing formentlig kun et midlertidigt håb. Jeg har stillet mig kritisk over for Bourdieus retorik om reproduktion, da håbet i Lido stadig er til stede. I stedet har jeg anskuet de unge surfere som navigatører, der aflæser omgivelserne og optegner alternative ruter, mens at de forsøger at bevæge sig på disse ruter. Efterfølgende har jeg ved hjælp af Bjarnesen vist, hvordan de unge navigatører i Lido både står over for håb og håbløshed. Deres navigation er uforudsigelig, ikke kun fordi deres møder barrierefyldte omgivelser, men også fordi de tvivler og i enkelte tilfælde helt forkaster surfing som et pejlemærke. Jeg har derfor argumenteret, at de unge surfere navigerer i *zig-zag*, og, ligesom Vigh pointerer, ikke i en lige rute. De unge surfere har dog kun momentant tvivlet eller opgivet håbet om, at surfing "*can take you places*". Det er både blevet forklaret, at havet som en geografisk horisont kan forstærke en social horisont i form af en forestillet fremtid som professionel surfing. Derudover er det blevet argumenteret, at de unge mænd kan indtage et perspektiv i fremtiden, hvor surfingkarrieren er opfyldt, hvilket ligeledes kan hjælpe dem med at holde fast i håbet.

I **Kapitel 3** har jeg argumenteret, at det er i fortællinger, at denne forestillede fremtid, hvor surfing "*can take you places*", udformes. Ved brug af Michael Jacksons teori har jeg vist, at i fortællingerne kan de unge mænd mediere et forhold til ydre sfærer uden for deres kontrol. I fortællingerne om surfing kan et liv som *village boys* i *moneyworld* transformeres til et liv i *the world outside* som potentiel professionel surfer, hvor en *tingting* udefra kan indhentes. I disse fortællinger er Emanuel en vigtig figur, da han illustrerer, at denne

transformation er mulig. Emanuel tager skiftevis småjobs og er arbejdsløs. Han har endnu ikke fået råd til at betale brudeprisen og bor i en slidt hytte. Det er dog ikke denne udgave af Emanuel, der er af betydning. Det er derimod fortællingerne om den Emanuel, der succesfuldt rejste ud i verden og vendte tilbage som en helt. Dette illustrerer, at fortællingerne ikke er bundet op på principperne i moneyworld. Fortællingerne om surfing konstrueres af forskellige fortider, der bliver en positiv referenceramme for nutidige handlinger. Det resulterer i myten om surfing, der *"can take you places"*. Fortællingernes betydning bør dog ikke kun reduceres til et verbalt plan. Jeg har valgt at anskue surfernes adfærd som imitative sociale handlinger, der ikke er en simpel kopiering af udenlandske surfere. Derimod er det transformative handlinger, da det er et forsøg på at aktivere fortællingerne om surfing.

Sidst i kapitlet har jeg argumenteret, at de unge mænd kan se sig selv fra udenlandske surfers perspektiv, et *other* perspektiv. Dette kan føre til en desillusion, hvor de lokale erkender, at årevis af træningssessioner ikke har udmøntet sig i en eneste professionel surfer fra Lido. Perspektivet reproduceres dog nødvendigvis ikke, og kan derfor også inspirere til konstruktionen af fortællingerne om, at surfing *"can take you places"*. Dette reflekterer pointen om, at de unge surfere navigerer mellem håb og håbløshed. I *zig-zag* bevæger de sig fremad for at nå de pejlemærker, de sætter i det fjerne. Selvom håbløsheden truer, prøver de stadig at skabe en fremtid. Jeg vil afslutte med et citat fra Mike, som afspejler min pointe om, at de unge mænd er navigatører:

"Never look back the past, carry on with life, though you feel down, or go through hardship, one day you will (reach the) shore. Saying goes: rough sea makes a good sailor."

4.2 Videre arbejde

Efter endt feltarbejde skrev jeg med surfinglederen Kenn på Facebook. Han fortalte mig, at han er blevet sat i spidsen for at træne lokale surfere til de olympiske lege i Tokyo i 2020, hvor surfing er blevet en olympiske disciplin (olympic.org). Interessant er det, hvilken konsekvens sådanne rygter, samt en mulig efterfølgende udvælgelse, kan få i Lido. Kan det føre til skabelsen af nye håb og håbløsheder? Legitimerer det fortællingerne om, at surfing *"can take you places"* yderligere, eller kan der i Tokyo indtages andre perspektiver, der inspirerer til at ændre disse fortællinger på hidtil ukendte måder? For de tidligere omtalte unge

Sapeurs i Congo fortæller Jonathan Friedman, at enkelte brød igennem på den internationale scene og påviste "... *the capacity to convert image into reality*" (Friedman 1994:181). I forbindelse med de olympiske lege vil det være interessant at undersøge, om en ny helt som Emanuel kan blive en realitet i Lido. En helt, der i modsætningen til Emanuel måske endda kan opnå en plads på den internationale surfingscene? Derudover vil det være spændende at følge op på George og Frank. Bliver de gift, får de bygget deres eget hus eller får de en uddannelse? Vil de en dag en indse, at ingen af dem med særlig stor sandsynlighed bliver professionelle surfere? Hvilken rute vælger de i så fald efterfølgende for at prøve at opnå en social progression?

Litteraturliste

- Appadurai, Ajun.** 1990. "Disjuncture and Difference in Global Cultural Economy" I: *Theory, Culture and Society* 7(2):295-310
- Bjarnesen, Jesper.** 2009. "A Mobile Life Story Tracing Hopefulness in the Life and Dreams of a Young Ivorian Migrant" I: *Migration Letters* 6(2):119-129
- Bjarnesen, Jesper.** 2010. "Om Håbefuldhed og Håbløshed i Korhogo" I: *Jordens folk* 45(1):5-11
- Bohannon, Paul.** 1967. "The Impact of Money on an African Subsistence Economy" I: George Dalton (red.): *Tribal and peasant Economies*. New York: Natural History Press, s. 123-135
- Bourdieu, Pierre.** 2000. "Social Being, Time and the Sense of Existence" I: Pierre Bourdieu (red.): *Pascalian Meditations*. Cambridge: Polity Press. S. 206-245
- Bourdieu, Pierre & Wacquant, Loïc J.D.** 1996. *Refleksiv Sociologi: mål og midler*. København: Hans Reitzel
- Connell, John.** 1997. *Papua New Guinea: The Struggle for Development*. London & New York: Routledge
- Crapanzano, Vincent.** 2003. "Reflections on Hope as a Category of Social and Psychological Analysis" I: *Cultural Anthropology* 18(1):3-32
- Crapanzano, Vincent.** 2004. "Hope" I: Vincent Crapanzano (red.): *Imaginative Horizons: An Essay in Literary-Philosophical Anthropology*. Chicago: The University of Chicago Press, s. 97-124
- DaMatta, Roberto.** 2009. "Sport in Society. An Essay on Brazilian Football" I: *Vibrant – Virtual Brazilian Anthropology* 6(2):98-120
- Emerson, Robert M og Fretz, Rachel I og Shaw, Linda L.** 2011. *Writing Ethnographic Fieldnotes*. Chicago og London: University of Chicago Press
- Farmer, Ricky J.** 1992. "Surfing: Motivations, Values, and Culture" I: *Journal of Sport Behavior* 15(3):241-257
- Fedele, David.** 2011. *Bigpela Bakarap*. [http://david-fedele.com/BIKPELA_BAGARAP_\(Big_Damage\)/WATCH_FILM.html](http://david-fedele.com/BIKPELA_BAGARAP_(Big_Damage)/WATCH_FILM.html) 43 minutter (set d. 29/12-2016)
- Fiske, John.** 2011. "Reading the Beach" I: John Fiske (red.): *Reading the Popular*. London & New York: Routledge, s. 34-63

Forests Monitor Ltd and Individual and Community Rights Advocacy Forum Inc. 1999. *Environmental and Social Impact Assessment of Logging Operations in the Vanimo Timber Area, Sadaun Province, Papua New Guinea*. <http://www.forestsmonitor.org/en/reports/550050> (set d. 29/12-2016)

Ford, Nick & Brown, David. 2006. "The Narrative History and Globalization of Surfing" I: Nick Ford & David Brown (red): *Surfing and Social Theory: Experience, Embodiment and Narrative of the Dream Glide*. London & New York: Routledge. S. 20-58

Frederiksen, Martin D. 2014. "To Russia with Love: Hope, Confinement, and Virtuality among Youth on the Georgian Black Sea Coast" I: *Focaal: Journal of Global and Historical Anthropology* 70:26-36

Friedman, Jonathan. 1994. "The Political Economy of Elegance: An African Cult of Beauty", I: Jonathan Friedman (red): *Consumption and Identity*. London & New York: Routledge, s. 167-187

Geonames Geographical. <http://www.geonames.org/search.html?q=vanimo&country=> (set d. 29/12-2016)

Global Finance. *The Poorest Countries in the World*. <https://www.gfmag.com/global-data/economic-data/the-poorest-countries-in-the-world?ref=driverlayer.com&page=12> (set d. 29/12-2016)

Ingold, Tim & Hallam, Elizabeth. 2007. "Creativity and Cultural Improvisation: An Introduction" I: Tim Ingold & Elizabeth Hallam (red.): *Creativity and Cultural Improvisation*. Oxford & New York: Berg, s. 1-24

Ingold, Tim. 2000. Introduction to PART II I: Tim Ingold (red.): *The Perception of the Environment: Essays in Livelihood, Dwelling and Skill*. London & New York: Routledge, s. 153-156

International Olympic Committee. 2016. *IOC Approves Five New Sports for Olympic Games Tokyo 2020*. <https://www.olympic.org/news/ioc-approves-five-new-sports-for-olympic-games-tokyo-2020> (set d. 29/12-2016)

Jackson, Michael. 1996. "Introduction: Phenomenology, Radical Empiricism and Anthropological Critique" I: Michael Jackson (red.): *Things as They Are: New Directions in Phenomenological Anthropology*. Bloomington & Indianapolis: Indiana University Press, s. 1-50

Jackson, Michael. 1998. *Minima Ethnographica: Intersubjectivity and the Anthropological Project*. Chicago: University of Chicago Press

- Jackson, Michael.** 2002. "Preface" I: Michael Jackson (red.) *The Politics of Storytelling: Violence, Transgression, and Intersubjectivity*. Copenhagen: Museum Tusulanum Press, s. 11-36
- Jackson, Michael.** 2005. "West-African Warscapes: Storytelling Events, Violence, and the Appearance of the Past" I: *Anthropological Quarterly* 78(2):355-375
- Kjærgaard, Bettina Maindal.** 2011. "Ligesom Dem på TV" *Et pædagogisk antropologisk studie af fænomenet unge mødre online og offline*. Kandidatspeciale nr. 20055595, Danmarks Pædagogiske Universitetsskole, Aarhus Universitet.
- Kusenbach, Margarethe.** 2003. "Street Phenomenology: The Go-Along as Ethnographic Research Tool" I: *Ethnography* 4(3):455-485
- Kwauk, Christina T.** 2014. "'No Longer Just a Pastime': Sport for Development in Times of Change" I: *The Contemporary Pacific* 26(2):303-323
- Lempert, Michael.** 2014. "Imitation" I: *Annual Review of Anthropology* 43: 379- 395
- Lyons, Teresa.** Ukendt. "Surfing PNG" I: *Niugini Blue*, s. 22-25
- Maggio, Rodolfo.** 2014. "The Anthropology of Storytelling and the Storytelling of Anthropology" I: *Journal of Comparative Research in Anthropology and Sociology* 5(2):89-106
- MindLab.** *Perspektivkort og Andre Brancher*. <http://metoder.mind-lab.dk/perspektivkort>
<http://metoder.mind-lab.dk/perspektivkort> (set d. 29/12-2016)
- Miyazaki, Hirokazu.** 2006. "Economy of Dreams: Hope in Global Capitalism and Its Critiques" I: *Cultural Anthropology* 21(2):147-172
- Nicholson, Trish.** 1994 "Institution Building: Examining the Fit between Bureaucracies and Indigenous Systems" I: Susan Wright (red.): *The Anthropology of Organizations*. London & New York: Routledge, s. 68-84
- Nielsen, Morten.** 2010. "Contrapuntal Cosmopolitanism: Distantiation as Social Relatedness among House-Builders in Maputo, Mozambique" I: *Social Anthropology* 18(4):396-402
- Nielsen, Morten.** 2011. "Futures Within: Reversible Time and House-Building in Maputo, Mozambique" I: *Anthropological Theory* 11(4):397-423
- No Limit Adventures.** *Surfing Papua New Guinea*.
<http://www.nolimitadventures.com.au/surfing-papua-new-guinea> (set d. 29/12-2016)
- Otto, Ton.** 1999. "En Antropologisk Afskedsfest" I: Ole Høiris, Hans Jørgen Madsen, Torben Madsen og Jens Velle (red.): *Menneskelivets Mangfoldighed: Arkæologisk og Antropologisk Forskning på Moesgård*. Moesgård, Aarhus: Aarhus Universitetsforlag, s. 127-134

Otto, Ton. 2009. "What Happened to Cargo Cults? Material Religions in Melanesia and the West" I: *Social Analysis: The International Journal of Social and Cultural Practice* 53(1):82-102

Otto, Ton. 2011. "Inventing Traditions and Remembering the Past in Manus" I: Elfriede Hermann (red.): *Changing Contexts, Shifting Meanings: Transformations of Cultural Traditions in Oceania*. Honolulu: University of Hawaii Press, s. 157-173

Papua New Guinea Department of Education. 2012. *Implementation of 2012 Tuition Fee Free Education and Tuition Fee Subsidy Policy*.
http://www.educationpng.gov.pg/QL_News/news/implementation-of-2012-tuition-fee-free-publicity.pdf

Pesce, Adam. 2011. *Splinters*. Snagfilms, 95 minutter

Polier, Nicole. 1996. "Of Mines and Min: Modernity and Its Malcontents in Papua New Guinea I: *Ethnology*". 35(1):1-16

Robben, Antonius C. G. M. & Sluka, Jeffrey A. 2007 "Fieldwork in Cultural Anthropology: An Introduction" I: Antonius C. G. M. Robben & Jeffrey A. Sluka (red.): *Ethnographic fieldwork: an anthropological reader*. Malden: Blackwell Publishing, s. 1-29

Schwartz, Theodore 1968. "Cargo Cult as a Type-response" I: Theadore Schwartz (red.): *The Cargo Cult: A Melanesian Type-Response to Change*. San Diego: Department of Anthropology, University of California, s. 4-21

Spinney, Justin. 2006. "A Place of Sense: A Kinaesthetic Ethnography of Cyclists on Mont Ventoux" I: *Environment and Planning D: Society and Space* 24(5):709-732

The American Anthropological Association (AAA). 2009. *Code of Ethics of The American Anthropological Association*. <http://www.aaanet.org/issues/policy-advocacy/upload/AAA-Ethics-Code-2009.pdf>

United Nations Development Programme. 2014. *2014 National Human Development Report: Papua New Guinea*.
http://hdr.undp.org/sites/default/files/2014_png_national_human_development_report.pdf

Uperesa, Fa'anofo Lisaclaire. 2014. "Global Sport in the Pacific: A Brief Overview" I: *The Contemporary Pacific* 26(2):263-279

Vangkilde, Kasper T. 2015. "Possessed by the Zeitgeist: Inspiration and Prophecy in the Business of Fashion." I: *Journal of Business Anthropology* 4(2):178-200.

Vigh, Henrik E. 2006. "Social Death and Violent Life Chances" I: Catrine Christiansen, Mats Utas og Henrik E. Vigh (red.): *Navigation Youth, Generating Adulthood: Social Becoming in an African Context*. Uppsala: Nordiska Afrikainstitutet, s. 31-60

Vigh, Henrik E. 2009. "Motion Squared: A second look at the concept of social navigation" I: *Anthropological Theory* 9(4):419-438

Vigh, Henrik E. 2010. "Youth Mobilisation as Social Navigation. Reflections on the Concept of Dubriagem" I: *Cadernos de Estudos Africanos*. 18/19:1-19

Von Holdt, Karl. 2011. "The Margin of Freedom" I: Michael Burawoy & Karl Von Holdt (red.): *Conversations with Bourdieu: The Johannesburg Moment*. Johannesburg: Wits University Press.

Wacquant, Loïc J.D. 1995. "The Pugilistic Point of View: How Boxers Think and Feel about Their Trade" I: *Theory and Society* 24(4):489-535

West, Paige. 2014. "Such a Site for Play, This Edge": Surfing, Tourism, and Modernist Fantasy in Papua New Guinea" I: *The Contemporary Pacific* 26(2):411-432

Willerslev, Rane. 2004. "Not Animal, Not Not-Animal: Hunting, Imitation and Empathetic Knowledge among the Siberian Yukaghirs" I: *The Journal of the Royal Anthropological Institute*, 10(3):629-652

World Bank. 2004. *Papua New Guinea: Poverty Assessment*.
<http://siteresources.worldbank.org/INTPAPUANEWGUINEA/Resources/PA-Report.pdf>